

Lam Điền Nhật Noãn Ngọc Sinh Yên

Contents

Lam Điền Nhật Noãn Ngọc Sinh Yên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	63
28. Chương 28	67
29. Chương 29	71
30. Chương 30	73
31. Chương 31	75
32. Chương 32	76
33. Chương 33	78
34. Chương 34	81
35. Chương 35	84
36. Chương 36	87
37. Chương 37	91
38. Chương 38	92
39. Chương 39	95
40. Chương 40	98
41. Chương 41	101

42. Chương 42	104
43. Chương 43	107
44. Chương 44	109
45. Chương 45	114
46. Chương 46	116
47. Chương 47	119

Lam Điền Nhật Noãn Ngọc Sinh Yên

Giới thiệu

Editor: Lục Thảo
Thể loại: Thử Miêu đồng nhân, cổ trang, nhất công nhất thụ, ngược miêu, sinh tử,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-dien-nhat-noan-ngoc-sinh-yen>

1. Chương 1

Đêm... Bốn bề yên tĩnh... Những cơn gió lạnh thổi qua, càng làm tăng thêm vẻ tĩnh mịch vốn có của không gian âm u này.

Trương Hoàng là một phu canh, mỗi đêm hắn đều đi gõ mõ, sau đó trở về nhà ăn cơm và nghỉ về nữ nhân. Cuộc sống hàng ngày của hắn chỉ có thế, cứ như vậy mà bình ổn qua đi.

Đêm hôm nay, một buổi tối bình thường như bao nhiêu buổi tối khác, Trương Hoàng cũng đi gõ mõ, nhưng không biết vì sao, đêm nay hắn lại có một cảm giác vô cùng hoang mang, lo sợ.

“Cạch...” Một tiếng động nhỏ vang lên, thế nhưng cũng đủ khiến cho Trương Hoàng giật cả mình.

“Ai?”

Nhìn chung quanh, ngõ phố vẫn như cũ không hề có bóng người, bên tai phảng phất tiếng gió mơ hồ thổi

Nghi hoặc xoay người lại, hắn tiếp tục công việc của mình, tiếng mõ lại vang vọng trong đêm tối, kèm theo đó là tiếng tự giễu của chính hắn.

“Quái lạ, sao đêm nay lại an tĩnh đến mức kì lạ thế nhỉ?”

Mười bảy năm trước, cũng trong một đêm yên tĩnh như vậy.

Nhớ tới buổi tối cực kì bi thảm ấy, không gian bốn bề tựa hồ tràn ngập mùi máu tanh, hương vị tanh ngọt của máu đường như phảng phất xung quanh hắn

Rùng mình một cái, ngay sau đó hắn lại nghe thấy một tiếng cười khê.

Thanh thúy như chuông ngân, trong đêm khuya vắng vẻ, tiếng cười vang vọng xung quanh, mang theo một sự khiêu khích mơ hồ nào đấy, nhưng thông qua nó, ta cũng có thể đoán được rằng, cái người đang cười kia chắc hẳn là một cô gái xinh đẹp lạnh lùng.

Nếu là bình thường, ắt hẳn Trương Hoàng sẽ đến xem rốt cuộc cô gái đó là ai, thế nhưng lần này, hắn chỉ muốn mau chóng ly khai.

“Trương Viễn Sơn!”

Một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng lạnh lùng vang lên, cùng với hàn khí trong đêm, càng tăng thêm vẻ lạnh như băng.

Trương Hoàng dừng bước, thở dài một hơi, chậm rãi nói:

“Thứ nên tới... Rốt cuộc cũng đã tới rồi.”

Hơi hơi run rẩy thẳng lưng, hắn không cần quay người lại cũng cảm nhận được sát ý lạnh như băng ấy đang đứng sau lưng mình, hắn bất đắc dĩ cười cười:

“Điều hối hận nhất trong cuộc đời Trương Viễn Sơn ta đây... Chính là chuyện của đêm đó. Sống tạm mười bảy năm thế này... Quá đủ rồi.”

“Hối hận?” Nữ tử kia bỗng nhiên cười lớn, tiếng cười trong đêm đen mang theo một sự thâm lương đến nao lòng, nàng ngừng cười, lạnh nhạt nói:

“Ta hỏi người, người có chỗ nào hơn y chứ?”

Trương Hoàng im lặng.

Nữ tử hừ lạnh một tiếng:

“Được lắm, đêm nay, bốn cô nương ta sẽ cho người hảo hảo chết không đối chứng.”

Nói xong, khẽ vung tay, vài đạo ngân quang bỗng nhiên lóe sáng.

Trương Hoàng khẽ nhắm hai mắt lại.

Ngân quang tiến dần đến cơ thể, thế nhưng... Hắn lại nở một nụ cười.

Sắp được giải thoát rồi!

“Môn chủ là người tốt, thế mà... Người dám hạ độc y, khiến y... Sống không bằng chết!”

Một trận gió nổi lên, xa xa truyền đến vài tiếng mõ canh, trong không gian mênh mông ấy, chỉ còn trở lại một thi thể đang lạnh dần...

Mấy ngày nay, Khai Phong Phủ đang phải xử lý một vụ án vô cùng khó khăn, mà người đang đau đầu về vụ này, chính là Bao Chứng.

Từ tháng trước đã bắt đầu xuất hiện những cái chết vô cùng bí ẩn, mà ở kinh thành và những vùng lân cận khác, cũng liên tiếp xuất hiện những chuyện tương tự như thế, khiến cho Bao Chứng mấy ngày nay ăn không ngon, ngủ không yên.

Nạn nhân thường là các tiểu thương và chưởng quầy tiểu lâu, hung thủ giống như một kẻ cuồng sát vậy, gặp người nào cũng giết, người chết thường có đặc điểm là ở sau đầu cắm một cây ngân châm dài ba tấc, trực tiếp xuyên vào não, khiến nạn nhân trực tiếp mất mạng.

Vài ngày trước, ngay cả nha dịch của Khai Phong Phủ cũng bị sát hại như thế.

Thi thể của nạn nhân bị thân nhân họ mang đi, Công Tôn Sách sau khi nghiệm thi xong, thở dài một hơi.

Vụ án không hề có đầu mối, đã thế hung thủ gây án với tốc độ cực nhanh, thủ pháp vô cùng tàn độc trước nay chưa từng thấy, khiến người ta trở tay không kịp.

Với một người có tấm lòng yêu dân như con như Bao Chứng, trước sự việc như thế, ông cảm thấy hết sức đau lòng.

“Trên người nạn nhân không hề có bất kì một dấu vết trúng độc nào cả, nói cách khác, nguyên nhân cái chết chính là.... Vật này.” Công Tôn Sách cầm một miếng vải trắng đựng mảnh ngân châm giao cho Bao Chứng, Công Tôn Sách nhủ mày giải thích.

Bao Chứng tiếp nhận ngân châm, nhíu mày, trầm ngâm một lúc lâu.

“Triển đại nhân đã về!”

Bao Chứng ngẩng đầu, hai đầu chân mày thả lỏng.

Một nam tử mặc hồng y bước vào, hành lễ với Bao Chứng.

“Đại nhân, thuộc hạ đã trở lại.”

Vẫn giọng nói không cao không thấp ấy, nhìn thân hình hao gầy trước mặt mình, đầu chân mày vừa mới dần ra của Bao Chứng lại tiếp tục chau lại.

Đứa nhỏ này, lại gầy đi nhiều rồi...

“Triển hộ vệ không cần đa lễ.”

Triển Chiêu im lặng đứng sang một bên, Bao Chứng mở miệng định nói gì đó, nhưng lời vừa đến bên miệng, lại không biết nên nói như thế nào.

“Thương thế của Triển hộ vệ dạo này thế nào?”

Triển Chiêu nghe vậy, lắc đầu nói:

“Thương thế của thuộc hạ không có gì đáng ngại, chỉ là nghe nói dạo này ở Khai Phong...”

Bao Chứng giơ tay ngắt lời, Triển Chiêu nhìn Công Tôn Sách, vẻ mặt của y cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Kỳ thật khi thuộc hạ ở Hãm Không Đảo cũng có nghe nói qua, hơn nữa...” Triển Chiêu dừng một chút, sau đó tiếp tục nói: “... Gần đây trên Hãm Không Đảo... Cũng đã xảy ra một số chuyện...”

“Hả? Hãm Không Đảo cũng xảy ra chuyện sao?”

Bao Chứng trầm mặc, ý bảo Công Tôn Sách đưa ngân châm cho Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ có từng thấy qua vật này?”

Triển Chiêu cầm một cây ngân châm lên, nhìn kỹ, sau đó đặt vào khay, nhướn mày lên, nói:

“Nếu thuộc hạ không lầm, cái này hình như là... An Hồn châm!”

“An Hồn...?” Công Tôn Sách suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Là Đường Môn An Hồn châm?”

Triển Chiêu gật đầu, nói:

“Không chỉ An Hồn châm, mà còn có Đường Môn ‘Vô thị’ ”

Công Tôn Sách ‘a’ lên một tiếng, nói:

“Đường Môn nhị tuyệt?”

Đường Môn nhị tuyệt, An Hồn vô thị!

An Hồn châm mỏng như lông trâu, dài khoảng một tấc, Chế Nhân Tử Địa là một chất độc không màu không mùi. Khi vào trong cơ thể, lập tức hòa vào máu, sau đó nhanh chóng phát tán, khiến nạn nhân chết mà không hề có chút phản ứng nào. Sau khi nạn nhân đã chết, chất độc lập tức tan đi, nên khi nghiệm thi sẽ không tìm ra được dấu hiệu trúng độc.

Triển Chiêu đảo mắt, chậm rãi nói:

“Nếu như vụ án này có dính dáng đến Đường Môn, như vậy...Rất khó giải quyết.”

“Đường Môn! Có phải thảm án diệt môn giang hồ của mười bảy năm trước, Đường Môn Tứ Xuyên không?”

Triển Chiêu im lặng gật đầu.

Huyết án Đường Môn Tứ Xuyên, ngay cả trong giang hồ lẫn triều đình, ai ai không thể không biết đến vụ án này.

Công Tôn Sách nhìn kĩ mảnh ngân châm mỏng như lông trâu kia, vuốt râu nói:

“Nếu như đây chỉ là một cây An Hồn châm bình thường, nó cũng không có chỗ nào kì lạ cả, thế nhưng nếu được sử dụng cho mục đích giết người, quả thật là quá khủng khiếp!”

Triển Chiêu biến sắc, Đường Môn An Hồn châm cùng Vô Thị rất ít được sử dụng, cho nên gần như trên giang hồ không còn thấy nữa, thế nhưng bây giờ lại cùng nhau xuất hiện ở nơi này, vậy rốt cuộc hung thủ có mục đích gì? Anh lẳng lặng nhìn ngân châm trong tay mình, bỗng nhiên nhãn thần sáng lên, hai đầu lông mày bỗng nhíu lại.

“Không lẽ... Những gia đình trên Hãm Không đảo đã bị trúng châm mà chết sao?”

“Hãm Không Đảo?”

Triển Chiêu không nói gì nữa, bởi vì chính anh cũng không mấy rõ ràng lắm, chuyện này anh chỉ nghe sơ qua lời kể của các gia đình khác mà thôi.

Không khí càng lúc càng trở nên nặng nề, nếu như cách thức gây án trên Hãm Không Đảo cũng giống như thế, xem ra hung thủ không chỉ có một người, có khi là một tổ chức lớn nữa là đằng khác, như vậy thì càng khó giải quyết hơn!

Là người trong Đường Môn đến trả thù, hay là.... Một người nào khác mượn chuyện của Đường Môn để gây án?

“Hay là để thuộc hạ đến chỗ tàn tích của Đường Môn ngày xưa để điều tra một phen xem sao?”

“Triển hộ vệ...”

Bao Chứng nhìn dáng hình hao gầy của người thanh niên trước mắt, thở một hơi thật dài, những vụ án liên quan đến giang hồ, giao cho Triển Chiêu là tốt nhất. Thế nhưng.... Mỗi lần nhìn thấy đứa nhỏ này vất vả mang một thân thương tích trở về, sau đó lại nhanh chóng dấn thân vào những nguy hiểm khác, thử hỏi... Làm sao ông có thể an tâm cho được chứ?

Triển Chiêu biết Bao Chứng đang băn khoăn điều gì, anh mỉm cười, nói:

“Đại nhân nếu như đã tin tưởng Triển Chiêu, thì xin cho thuộc hạ đi thôi.”

Triển Chiêu ta đã quyết tâm phải bảo hộ mảnh thanh thiên này, há là người ham sống sợ chết sao?

Bao Chứng đành vuốt râu nói:

“Vậy hãy mau đi thôi, đi sớm về sớm.”

2. Chương 2

Tứ Xuyên(1) ở đất Thục, khí hậu ôn hòa hợp lòng người, được mệnh danh là Thiên Phủ chi quốc(vùng đất thiên đường), bốn mùa trường xuân, ở phía Tây Thành Đô, xung quanh được bao bọc bởi những dãy núi trùng trùng điệp điệp, là lãnh địa của phái Thanh Thành Nga Mi, vốn là Thánh Địa Vô Lâm, Thanh Thành phái lại là môn phái lớn được giang hồ nhân sĩ kính trọng, sơn thủy hữu tình, người dân hiền lành chân chất, khiến cho Triển Chiêu vốn là người ở Giang Nam, cũng không khỏi thán phục trước cảnh sắc mỹ lệ ở nơi đây.

Nơi này... Đúng là một nơi rất tốt để ở, nếu như một ngày nào đó, Triển Chiêu ta treo ấn từ quan, không chừng sẽ quy ẩn ở đây chăng? Đến khi đó, dù là chuyện của giang hồ hay triều đình, mình nhất định sẽ không nhúng tay vào!

Nếu như không nhắc đến vụ án thẩm sát của Đường Môn năm ấy, thì nơi này cũng được xem là nơi có rất nhiều giai thoại.

Đoạn Thiên Nhai, địa thế hiểm trở, khí hậu khắc nghiệt. Còn nhớ năm ấy, Đường Môn uy phong danh chấn thiên hạ, hiện tại chỉ còn là những bức tường đổ nát... Cảnh vật xung quanh nhuộm màu của sự thê lương tang tóc.

Tại một nơi hiểm trở trên vách núi, có một khối bia nhỏ vũng vàng ngụy tại đây, không biết là được dựng từ khi nào, nhưng nhìn sơ qua, có lẽ là đã từ rất lâu rồi, chữ viết trên ấy đã không còn nhìn rõ nữa.

Mười bảy năm trước, bảy môn phái lớn trên giang hồ đã hợp lực tiêu diệt gia tộc Đường thị, như vậy là ai đã lập tấm bia này, vào lúc nào?

Mà xung quanh tấm bia đá này lại không hề có lối đi, vậy... Chắc hẳn người lập bia phải rất giỏi về kinh công đây.

Trên triền núi, từng ngọn gió núi thổi phơ phất, Triển Chiêu lẳng lặng đứng nhìn tấm bia đá cô độc giữa mình trên gờ đá, đột nhiên cảm giác có cái gì đó không ổn, nhưng không rõ rốt cuộc đó là gì, nhất thời đã khiến cho anh cảm thấy có chút mờ mịt không rõ.

Phía sau bỗng vang lên một tiếng động nhỏ, khiến cho Triển Chiêu giật cả mình, anh thầm trách mình thật đáng hổ thẹn, dạo gần đây phải chăng mình thực sự quá mệt mỏi, cho nên ngay cả khi có người tới, mình cũng không phát hiện ra.

Hồi phục tinh thần, Triển Chiêu vẫn như cũ im lặng, thấy cước bộ ở phía sau dừng lại, bàn tay Triển Chiêu âm thầm xuất ra nội lực, chuẩn bị tùy cơ ứng biến, nào ngờ da đầu đột nhiên đau xót, đuôi tóc ở phía sau như bị ai đó kéo, Triển Chiêu mượn lực xoay hẳn người ra đằng sau, một tay giựt đuôi tóc lại, theo phản xạ nhảy bật lên, dùng cách thức này mà chào đón đối phương. Trừ hẳn ra thì còn ai vào đây nữa...!

Quả nhiên, trên mặt của Bạch Ngọc Đường mang theo một tia cười ranh mãnh, ngênh ngang ngáng đường anh.

“Miêu Nhi, sao chỉ mới mấy ngày không gặp mà tính cảnh giác lại kém đến như vậy hả?”

Triển Chiêu liếc hẳn một cái, không thèm để ý cái tên đang đứng trước mặt mình. Anh quá hiểu rõ tính nết của cái con chuột chết tiệt này, mình càng tức giận, hẳn càng đắc ý, vẫn là kẻ xác hẳn tốt hơn.

“Triển đại nhân thật quá đáng nha, Bạch gia ngàn dặm xa xôi đến tìm người, người lại không thèm để Bạch gia vào mắt là sao?”

“Làm phiền Bạch huynh đã lo lắng, Triển mỗ còn chưa kịp tạ Bạch Ngũ Gia đã chiếu cố ta trong thời gian ở trên đảo cơ đấy!” Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘chiếu cố’

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, làm như mình chẳng nghe thấy gì hết.

“...”

“Như thế nào mà từ nãy đến giờ vẫn chưa phát hiện ra? Miêu nhi à, hiệu suất phá án của người càng lúc càng kém quá nha!”

“Bạch huynh sao lại đến đây?”

“Sao nào? Nơi mèo thối nhà người có thể đến, bộ ta không đến được sao?”

Triển Chiêu cũng lười cãi nhau với hắn, hơi hơi xoay người đi.

Liếc mắt nhìn tấm bia đá ở đằng sau Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vòng ra đằng sau, đi về phía trước, quan sát một lúc lâu, nói:

“Tấm bia này có lẽ đã lập từ lâu rồi! Thế nhưng những văn tự khắc trên đó có điểm gì đó...”

Triển Chiêu không quay đầu nhìn cũng biết hẳn ta đang ám chỉ điều gì. Đúng vậy, mặc dù văn tự trên tấm bia thoạt nhìn có chút mơ hồ, thế nhưng cũng lơ mơ nhìn thấy tên của một trăm bốn mươi người đã bị giết trong cuộc thẩm sát Đường Môn năm ấy, dù có dài đến đâu, thế nhưng... Lại không sót một chữ nào.

“Đây là cái gì? Mộ bia à?”

“Ta nghĩ chắc là không phải đâu...”

Triển Chiêu đi ra phía trước, ngón tay chỉ vào danh tự cuối cùng trên tấm bia.

“Là ý gì?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu

Triển Chiêu lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm nhìn tấm bia đá một lúc lâu, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên.

“À, thì ra là vậy!”

“Bạch huynh đã nghĩ ra được...” Câu hỏi vừa bật khỏi miệng, Triển Chiêu cảm thấy hối hận. Ai da, cái tên này, nếu hắn thành thành thực thực nói cho mình biết thì hắn còn gọi là Bạch Ngọc Đường sao?

Quả nhiên, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nhích lại gần, chớp mũi cơ hồ chạm vào má của Triển Chiêu, Triển Chiêu bất giác hít một ngụm khí lạnh, thân thể nghiêng hẳn ra đằng sau.

“Ta.... Không nói cho người biết!”

“Bạch Ngọc Đường!” Nhướn mày, mắt hơi trừng lên.

Bạch Ngọc Đường biết mình đã thực sự chọc giận anh rồi, hắn nhẹ mỉm cười, sau đó vận lực nhảy lên, ngắt một cọng cỏ ngậm vào miệng, tạo một bộ dáng lưu manh.

“Muốn biết sao? Cầu xin ta a!”

“Người...!” Triển Chiêu tiến lên phía trước một bước, Bạch Ngọc Đường lại nhảy lùi những ba bước.

“Vụ án này tốt nhất Bạch huynh đừng nhúng tay vào! Nếu không sẽ liên lụy đến bản thân, thậm chí còn mang tai họa đến những người trong gia đình người đó!”

“Bớt nói nhảm đi! Trong lòng con mèo nhà người đang nghĩ gì, Bạch gia ta thừa biết mà!” Hắn cầm cọng cỏ xoay xoay, chỉ vào Triển Chiêu:

“Từ trước đến nay đều như thế! Hiện giờ đã có rất nhiều người trên đảo đã chết oan uổng, người bảo ta làm sao không đếm xỉa đến đây?”

“Bạch huynh à, án mạng của quý phủ, tại sao lại không báo cho quan phủ chứ?”

Bạch Ngọc Đường cười to ba tiếng, nói:

“Báo quan? Dựa vào mấy tên vá áo túi cơm(2) đó sao?”

“Bạch Ngọc Đường, đừng tùy ý vũ nhục mệnh quan triều đình!” Án đường có chút phát đau, lời này của Bạch Ngọc Đường không phải là không đúng, hiện nay trong triều đình, những vị quan chân chính yêu dân như con như Bao đại nhân đây, hiện nay còn bao nhiêu?

“Thế nào Miêu Nhi? Đạp trúng đuôi rồi sao? Ta nói cho người biết, ta và các người, quan dân không bao giờ đi cùng một con đường, là đại trượng phu, Hãm Không đảo chúng ta không có đồ đệ nhất gan sợ chết!”

Triển Chiêu biết nếu lúc này còn cùng hắn dây dưa nữa thì cũng phí công thôi, chi bằng hảo hảo ở lại nơi này để âm thầm phá án, sợ còn tốt hơn.

“Vụ án này vô cùng quan trọng, hi vọng Bạch huynh chớ nên càn quấy, cáo từ!” Nói xong, xoay người rời đi.

“Càn quấy?” Bạch Ngọc Đường tức giận, bóng dáng bỗng nhoáng lên, tiến lên phía trước, quát:” Miêu Nhi! Người thật quá đáng! Uổng công ta trên Hãm Không Đảo đã chiếu cố người lâu như thế! Thế mà lão tử ta đường xa tới đây giúp người, người nỡ lòng nào nói ta càn quấy? Nói mèo thối người là kẻ vong ân bội nghĩa, thật quả không sai mà!”

1) Tứ Xuyên: (tiếng Trung:) là một tỉnh nằm ở tây nam của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Tỉnh lỵ của Tứ Xuyên là Thành Đô, một trung tâm kinh tế trọng yếu của miền Tây Trung Quốc. Giản xưng của Tứ

Xuyên là “Xuyên” hoặc “Thục”, do thời Tiên Tần, trên đất Tứ Xuyên có hai nước chư hầu là Thục và Ba, nên Tứ Xuyên còn có biệt danh là “Ba Thục“. Tỉnh Tứ Xuyên có một lịch sử lâu dài, cảnh quan đẹp, sản vật phong phú, từ xưa đã được gọi là “Thiên phủ chi quốc” (). Phía tây Tứ Xuyên là nơi cư trú của các dân tộc thiểu số như người Tạng, người Di và người Khương.

(Trích Wikipedia)

(2) Vá áo túi cơm: còn gọi là giá áo túi cơm, giá áo là đồ để móc quần áo, túi cơm có thể hiểu nôm na là bao tử, vá áo túi cơm ý chỉ là thứ người vô dụng, giống như giá mắc áo, cái túi chứa cơm, chẳng biết làm gì.

3. Chương 3

Nhắc tới đây, Triển Chiêu cũng cảm giận đáp trả lại:

“Triển mỗ vô cùng cảm tạ Bạch huynh đã chiếu cố trong thời gian qua, khiến cho thương thế của Triển mỗ phải trì hoãn thêm một tháng nữa mới hoàn toàn khỏi hẳn cơ đấy!”

Cho dù Bạch Ngọc Đường có mặt dày đến đâu, nhưng khi nhớ tới ngày ấy, chính mình đã phạm sai lầm lớn như thế nào, hẳn cũng không khỏi đỏ mặt.

Đại tẩu của hắn đang nghiên cứu một loại thuốc, tâm tâm khổ khổ tìm kiếm những vị thuốc quý để phối chế thành, thế nhưng lại bị hắn bậy bạ đem tất cả cho Triển Chiêu ăn vào.

Nhớ tới bộ dáng tức giận của đại tẩu sau khi biết việc này, hẳn không rét mà run. Lúc ấy, hẳn đã rất lo lắng, không biết sau khi Miêu Nhi uống thuốc đó xong rồi, không biết sẽ gặp chuyện gì không. Chính vì điều đó mà đã thành công làm cho đại tẩu của hắn phải dờ khóc dờ cười. Nếu không nhờ lúc ấy Triển Chiêu rộng lượng giúp hắn cầu tình, chỉ sợ đại tẩu còn không tức quá mà đánh hắn đi!

Nhưng mà... May mắn thay Triển Chiêu cũng chẳng biết đó là loại thuốc gì, nếu không ... Chắc hẳn trốn cũng không thoát đâu!

Mặc dù đã đuối lý, thế nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn không muốn tỏ ra mình yếu thế, hắn mạnh miệng cãi lại:

“Khá lắm Miêu Nhi! Người cũng biết là lúc ấy ta không hề cố tình mà, chuyện đã qua lâu như vậy, người thế còn mang ra tính toán... Vậy mà trên giang hồ còn khen người cái gì mà khiêm khiêm quân tử, thật đúng là không nên xét người thông qua tướng mạo mà...” Giọng nói càng lúc càng nhỏ, đột nhiên chộp lấy vai anh, thoạt nhìn giống như một tên lưu manh, lại âm thầm nháy mắt, khóe miệng của Triển Chiêu hơi giương cao, sắc mặt âm trầm.

“Ai đang lén lút, mau ra đi!” Trường kiếm rút ra khỏi vỏ lóe ánh ngân quang, đoạn sau đó chia thẳng vào một góc hoang tàn.

Chỉ thấy từ bên trong lóe lên một bóng người, thân mặc bạch y, thoảng nhìn qua như tang phục vậy, trên mặt của người đó được che bởi một tấm hắc sa, tên kia cúi người xuống, tránh đi một kiếm của Triển Chiêu, sau đó lập tức nhảy lên, trong ống tay áo của hắn chợt lóe lên hai điểm ngân quang, mũi kiếm của Triển Chiêu quét ngang, leng keng một tiếng, tốc độ của hai cây

ngân châm bị cản trở, cuối cùng bị Bạch Ngọc Đường bắt được

“Miêu Nhi, người đang khinh thường Bạch gia à? Một chút kỹ xảo như thế sao có thể làm khó được ta?”

Bạch Ngọc Đường khinh thường cười một tiếng, Họa Ảnh lập tức rút ra khỏi vỏ, thân kiếm như nguyệt quang lóe lên hướng thẳng đến người nọ, chỉ thấy bóng dáng của người đó nhoáng lên, khiến đường kiếm của Bạch Ngọc Đường bị trật đi, nhưng vẫn đâm trúng thân thể của đối thủ, thế nhưng khi nhìn kỹ lại chỉ thấy trên mũi kiếm dính một mảnh vải tang màu trắng, hẳn chán nản ta thán.

“Thật đáng xấu hổ mà, thế mà cũng bị kẻ kim thiên thoát xác làm mờ mắt a!”

Triển Chiêu nhìn bộ dáng vô cùng tức giận của hắn, cảm thấy có chút buồn cười, người kia đã chạy mất rồi, bây giờ có đuổi theo cũng vô dụng thôi, anh đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

“Bạch huynh, có thể cho Triển mỗ mượn ám khí kia được không?”

Bạch Ngọc Đường xòe tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn chính là hai mảnh ngân châm.

“Lại là An Hồn...” Đột nhiên Triển Chiêu nhíu mày, cảm thấy hình như độ dài của hai mảnh ngân châm này có điểm khác với Đường Môn.

“Coi như con mèo nhà ngươi cũng có chút kiến thức.” Tay kia của Bạch Ngọc Đường rất tự nhiên khoát lên vai của Triển Chiêu, còn bàn tay đang cầm ngân châm cứ lơ lơ trước mặt anh.

Cảm thấy có chút khó chịu bởi vì không có thói quen gần gũi với người khác như thế, Triển Chiêu nghiêng người, tay đón lấy hai mảnh ngân châm kia, đồng thời bất động thanh sắc hất tay. Có ý muốn đẩy cái móng vuốt kia ra khỏi người mình.

Ai ngờ bàn tay của Bạch Ngọc Đường đột nhiên trượt ra, tay của Triển Chiêu hất vào khoảng không, ngẩng đầu nhìn thì thấy Bạch Ngọc Đường đang khiêu khích nhìn mình, sắc mặt anh trầm xuống, nhanh tay bắt lấy cổ tay hắn, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đem ngân châm chuyển sang tay kia, sau đó thuận thế ôm lấy eo của Triển Chiêu, còn bàn tay phải vẫn bị nắm kia, hắn thuận theo đó mà ngã vào lòng của Triển Chiêu.

“Miêu đại nhân à, sao ngươi vừa cướp đồ vật của ta rồi còn chiếm tiện nghi của ta nữa a? Giữa ban ngày ban mặt làm chuyện không biết xấu hổ nha!”

Cảm thấy thân thể của Triển Chiêu có chút cứng ngắc, Bạch Ngọc Đường rất đắc ý.

“Ngươi.... Bạch Ngọc Đường, ngươi đừng phá nữa được không?” Cảm giác nhiệt độ cơ thể của Bạch Ngọc Đường cách một lớp quần áo truyền tới, nhiệt độ càng lúc càng rõ ràng này khiến cho cả người Triển Chiêu không được tự nhiên, nhanh chóng buông Bạch Ngọc Đường ra, nghĩ rằng như thế thì hắn sẽ rời khỏi thân thể mình, thế nhưng cái con vuốt vô lại này vẫn như cũ dính chặt vào người mình, có mấy bao nhiêu lần cũng không được, cuối cùng anh tức quá, thân hình khẽ động, chân trái lùi về sau một bước, khiến cho tên Bạch Ngọc Đường vốn không nghĩ là con mèo sẽ đột nhiên gây khó dễ mất đà, sau đó trở tay không kịp mà ngã xuống một cách khó coi, bên tai truyền đến tiếng cười khẽ của Triển Chiêu.

“Mèo thối, ngươi tránh thật à?” Bạch Ngọc Đường nổi giận, hắn nâng tay cổ gượng dậy, dây cột tóc màu trắng ở phía sau bây giờ văng cả ra phía trước rơi vào tầm mắt, con người nguyên bản phi thường tuấn đạt lúc này bây giờ lại trông chật vật vô cùng, những sợi tóc đen nhánh mới vừa rồi còn tung bay trong gió, lúc này lại hỗn độn dán ở hai bên sườn mặt, bạch y trên người lại càng hỗn độn, là một bộ dáng chật vật đến không chịu nổi.

Tuy rằng lúc này gương mặt của Bạch Ngọc Đường tối sầm lại, nhưng khi hắn tức giận lên trông rất buồn cười, Triển Chiêu mặc dù là một người nhàn nhặn rất tốt nhưng cũng cười khẽ một tiếng, sau đó cảm thấy làm vậy không ổn bèn quay đầu đi, thế nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn thấy hai vai anh cứ nhiên còn hơi run run, chọc hắn tức giận đến nổi trận lôi đình

“Mèo chết! Ngươi còn muốn cười cho tới khi nào nữa hả?” Bực bội đứng dậy, vừa định đi đến đập Triển Chiêu một phát, nhưng không ngờ bỗng nhiên anh ngồi xổm xuống, hai tay sờ soạng trên mặt đất.

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt chăm chú của anh, nhin không nổi lại trên chọc.

“Sao thế? Triển đại nhân bị mất bạc sao?”

Liếc hắn ta một cái, sau đó Triển Chiêu lại tiếp tục tìm tòi, chuôi kiếm quét qua một cái, đến bụi cỏ thì dừng lại, ngón tay chạm đến một chỗ trũng nào đó, dùng lực, lại phát hiện đây là một huyết động.

Bạch Ngọc Đường đến nhìn thử, thấy huyết động kia sâu không thấy đáy, lại còn dẫn thành một con đường, thì ra là một địa đạo.

“Ta nói Miêu Nhi, ngươi đừng đi, sao cứ nhất quyết phải tìm đồ vật này nọ gì chứ?”

Triển Chiêu không thèm liếc hắn, mãi mê nhìn con đường trước mắt mình.

Người nọ có thể xuất hiện ở đây, xem ra có thể đi từ con đường này.

Triển Chiêu làm sao không biết hấn đang trêu chọc mình, cho nên cũng đáp trả lại

“Ta lại nghĩ mấy chuyện tìm đồ vật này mới là thiên tính của loài chuột chứ nhỉ?”

Mày kiếm của Bạch Ngọc Đường khê nhú lại, hấn nói

“Như vậy, miêu đại nhân à, chúng ta có nên vào địa đạo này hay không a?”

Ánh mắt của Triển Chiêu đảo qua xung quanh miệng động, phát hiện những bụi cỏ xung quanh có dấu chân người, anh khó hiểu hỏi:

“Không lẽ là Đường Môn? Họ vẫn còn người sống sót sao?”

Tấm bia đá này, có khi nào là hậu duệ của Đường Môn đã lập nên chăng?

Những vụ án mạng liên tiếp xuất hiện, An Hồn châm, châm tẩm độc, mặc dù nhìn chung, mọi việc có vẻ như chả liên quan tới nhau. Nhưng Triển Chiêu có linh cảm rằng mọi việc không phải đơn giản như thế, chắc hẳn... Chúng phải có một sự liên kết mạnh mẽ nào đó mà anh vẫn chưa tìm ra.

4. Chương 4

Còn ba hàng để trống trên tấm bia đá kia...

“Mèo ngọc, nghĩ ra được điều gì rồi sao?”

Triển Chiêu không trả lời. Vụ án Đường Môn đã qua lâu như vậy rồi, thế nhưng bây giờ đã trở lại, trên giang hồ, đã có rất nhiều người liên tiếp chết dưới tuyệt học của Đường Môn. Như vậy... Đường Môn trở lại để báo thù.

Nhưng những người đã chết kia, không phải đều là những người dân vô tội hay sao?

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, nhìn anh cau mày suy nghĩ, bèn vỗ vai anh, cười:

“Miêu đại nhân nếu không muốn xuống thì ta xuống trước vậy!” Dứt lời bèn đi trước.

Nhìn bóng dáng của Bạch Ngọc Đường dần dần tiêu thất trong bóng tối, Triển Chiêu có một cảm giác không tốt, anh thả người nhảy theo hấn. Chân vừa chạm đến mặt đất, bốn bề là một mảnh u tối, Triển Chiêu mở hỏa tập đốt lửa. Ánh sáng của ngọn đuốc dần xua tan bóng tối, Triển Chiêu nhìn thấy, ở một góc không xa lắm, Bạch Ngọc Đường đang đứng ở đó, vừa thấy mình, hấn liền nở một nụ cười vô cùng tiêu sái.

Triển Chiêu đỡ trán, thảm thán, cái con chuột này, tính nết vẫn xấu như vậy a

~~Lúc này khi Bạch Ngọc Đường vừa xuống đây, cũng như Triển Chiêu, chỉ thấy bốn bề là một mảnh âm u, thừa biết thế nào Triển Chiêu cũng xuống theo, mà trên người anh lại mang theo hỏa tập, cho nên hấn quyết định chờ ở đây.

Triển Chiêu đến gần Bạch Ngọc Đường, đột nhiên đem đuốc dí sát vào hấn, Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn anh, anh liếc hấn một cái, rồi đi thẳng.

Bạch Ngọc Đường nghẹn thở, cái con mèo này... Cái đồ tiểu nhân có thù tất báo này! Trong bóng đêm sợ mình không nhìn rõ, thế là hấn xem thường mà đốt lửa lên!

Cái gì mà khoan dung rộng lượng chứ, đều là không biết tính của con mèo này thối lắm thôi!

Cầm giận đuổi theo Triển Chiêu, trong đầu hấn lúc này đang suy nghĩ sau chuyện này nên tính sổ với con mèo như thế nào đây, đột nhiên ở phía sau vang lên một tiếng nổ *Ầm*. Giật mình, cả hai quay đầu nhìn, chỉ thấy cửa động đã bị một tảng đá to che lấp, hai người liếc mắt nhìn nhau

Quả nhiên, có điều bất thường ở đây...

Bạch Ngọc Đường khoanh tay nói:

“Thật là, mỗi lần ở cùng một chỗ với con mèo nhà người thì chả bao giờ gặp chuyện gì tốt cả, lúc thì rơi xuống nước, lần trước là nhảy núi, bây giờ lại bị vây trong thạch động này, ta thấy là chỉ còn việc nhảy qua hố lửa là chưa làm thôi!”

Triển Chiêu không muốn cùng hắn tranh luận vào lúc này, anh xoay người, đi thẳng vào địa đạo.

“Miêu Nhi, người có biết đường đi ra không đó?”

“Ta cũng không biết nữa!”

“Vậy mà người còn đi lung tung?”

“Vậy theo ý của Bạch huynh là... Chúng ta nên đứng đây mà không lo tìm đường ra khỏi cự thạch này à?”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhận ra rằng, dưới bề ngoài ôn nhu, kỳ thực miệng lưỡi của Triển Chiêu cũng vô cùng sắc nhọn, đến mức khiến người ta phải cảm ghét!

Hắn đi sau Triển Chiêu, trong lòng cảm thấy rất tức giận.

Sớm biết vậy thì hồi trước đi theo nhị ca học vài chiêu rồi, ít ra vừa rồi cũng không bị mất mặt như thế!

Thạch động cao ngang tầm người, lối đi hẹp, chỉ đủ cho hai người đi, con đường quanh co, nhưng càng về sau con đường càng rộng ra. Hai người cảm thấy có chút quái lạ, tại sao lại làm một con đường lớn như thế, thật phí công!

Đi thêm khoảng một đoạn nữa, bỗng nhiên ở phía trước truyền đến những tia sáng, nguyên lai là các vách tường ở bốn phía đều khảm không ít Dạ Minh Châu không ngừng truyền đến những tia sáng mỏng manh. Đột nhiên, Triển Chiêu dừng lại, Bạch Ngọc Đường do mải nhìn những hạt minh châu nên không để ý, suýt chút nữa là đụng vào lưng của Triển Chiêu.

“Này, Triển Chiêu, ngừng lại mà không thềm báo trước một tiếng vậy? Nếu muốn chiếm tiện nghi của Bạch gia thì cũng đừng...”

Bạch Ngọc Đường ớ miệng, chỉ thấy Triển Chiêu chậm rãi quay đầu lại, cười nói:

“Vậy theo ý của Bạch huynh, chúng ta nên đi đường nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn thế cục trước mắt, nhíu mày. Nơi này có bảy con đường, mà tại mỗi ngã, lại chia thành những ngã rẽ nhỏ, quả thật là.... Vô cùng phức tạp

Mà bảy con đường này, có lẽ chỉ có một con đường là dẫn ra bên ngoài, hay cũng có thể là tất cả, nhưng có khi tất cả đều là tử lộ.

Bạch Ngọc Đường tuy có chút hiểu biết về kỳ môn trận pháp, nhưng con đường trước mắt này lại không có chút gì là một trận pháp cả, cho nên nhất thời cảm thấy có chút lúng túng.

Khi hắn định tiến lên tỉ mỉ nghiên cứu một chút, đột nhiên vang lên tiếng bước chân, hai người lập tức cảnh giác.

Trong địa đạo này, còn có một người nữa!

Chỉ thấy con đường ở phía bên trái xuất hiện một hồng y nữ tử, thoạt nhìn chắc khoảng hai mươi tám tuổi, cô có một đôi mắt to, trong suốt như thủy tinh, bộ dáng có thể nói là vô cùng khả ái. Trên lưng cô đeo một cái sọt thuốc, trong sọt chứa rất nhiều loại dược thảo, bên hông còn giắt theo một cái liềm, xem chừng là người đi hái thuốc trở về đây mà.

Quay lại? Hay nói?

Cô gái ban đầu nhìn thấy hai người cũng có chút sửng sốt, nhưng sau đó lại cười lộ lên, nói:

“Hai vị đang lạc đường à?” Giọng nói dịu dàng êm tai.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cô gái này có chút kì lạ, nhưng hần vẫn cười:

“Đúng vậy a! Chúng tôi định lên núi tìm bằng hữu, chẳng may lạc đường, phiền cô nương có thể dẫn chúng tôi ra khỏi đây được hay chăng?”

Triển Chiêu liếc trắng mắt, cái con chuột này, nói dối cũng phải biết lựa lời mà nói chứ, nào có ai vào địa đạo để lạc đâu chứ?

Cô gái kia lại tỏ ra không có chút nào nghi ngờ cả, trái lại cười khanh khách, nói:

“Vị công tử này thật biết đùa quá đi! Dẫn đường sao? Chuyện nhỏ, mời hai vị theo ta!”

Giọng nói trong trẻo như chim vàng anh, nói xong, cô bước vào một con đường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thăm trao đổi một ánh mắt, sau đó đuổi theo.

Cả con đường, ba người không hề nói chuyện với nhau, cô gái kia có vẻ rất nhiệt tình, khi đi đến một lộ khẩu thì có chút chần chờ chuyển sang một con đường khác, Triển Bạch hai người dần chậm cước bộ lại, tùy thời chuẩn bị ứng biến.

Nữ tử đi được vài bước đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Người bằng hữu mà hai vị muốn tìm có phải là họ Đường hay không?”

Trong lòng Triển Chiêu có chút chấn động, nhưng bên ngoài vẫn cười, nói:

“Cô nương cũng mang họ Đường à?”

“Ha ha, Triển đại nhân thật thông minh.” Cô gái xoay người, cười hì hì.

Triển Chiêu không nói gì, đối phương đã biết thân phận của mình rồi, như vậy... Chuyện mình và Bạch Ngọc Đường bị lạc trong địa đạo, rõ ràng đã được tính kể từ trước.

5. Chương 5

Bạch Ngọc Đường dừng bước, khẽ cười

“Miêu nhi, không chừng cô ta cũng là người của Đường Môn đấy!”

Cô gái kia cười rộ lên, cười đến run rẩy cả người.

“Quả thật tiểu nữ mang họ Đường, và cũng là người trong Đường Môn!”

Bạch Ngọc Đường cũng cười “Nếu cô nương là người của Đường Môn, và đã rõ thân phận của chúng ta như thế, ắt hẳn cũng biết chúng ta đến đây với mục đích gì chứ nhỉ?”

Đường Hân ngừng cười, không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

Bạch Ngọc Đường tiến về phía trước vài bước, hỏi tiếp:

“Như vậy, việc chúng ta bị lạc trong địa đạo này không phải là ngẫu nhiên, thế nhưng ta có chút không hiểu, vừa rồi cô nương có rất nhiều cơ hội để ra tay, vì sao lại bỏ lỡ chứ?”

Đường Hân bỏ giỏ thuốc xuống đất, phủi phủi bụi trên người, nói:

“Đúng vậy, giết các người là mệnh lệnh của môn chủ, mà ta.... Lại muốn cùng các người làm một cuộc giao dịch.”

Triển Chiêu đột nhiên nói:

“Không ngờ cô nương lại dễ dàng mở lời như thế, vậy chắc cuộc giao dịch này chúng ta phải có lời chứ?”

Đường Hân cười: “Ta nói không sai mà, Triển đại nhân quả là một người thông minh, giao dịch với một người thông minh, quả thật là một chuyện rất thú vị a!”

Triển Chiêu nói tiếp:

“Thế nhưng, Triển mỗ lại không muốn làm giao dịch với...”

“Ai... Miêu Nhi, chúng ta bị nhốt ở đây không thể thoát thân, cô nương này muốn làm một cuộc giao dịch với chúng ta, quả thật đã cho chúng ta một chút mặt mũi, thế sao chúng ta còn dám chối từ chứ?”

Triển Chiêu mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường, nói:

“Triển mỗ lại nghĩ, nói là giao dịch, không bằng nói đây là một điều kiện không thể không nhận a!”

Bạch Ngọc Đường vòng qua người Triển Chiêu đến trước mặt cô gái kia, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, sau đó mở miệng nói:

“Cô nương không ngại nói thử nghe một chút chứ?”

Đường Hân đem cái liềm đang đeo trên hông cưỡi xuống cầm trên tay, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, nói: “Ta giúp các ngươi thoát ra khỏi đây, các ngươi giúp ta ... Giết chết môn chủ!”

Hai người sững sốt, tuy đã tưởng tượng ra rất nhiều loại tình huống, thế nhưng lời đề nghị này, bọn họ có nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua a!

Bạch Ngọc Đường xoa cằm, nói: “Ngươi không sợ sau khi chúng ta ra ngoài liền đối ý sao?”

Ánh mắt của Đường Hân khẽ chuyển, cô nhìn Triển Chiêu, cười nói:

“Bạch Ngũ Gia và Triển đại nhân đây đều là những đại hiệp lấy chữ tín làm đầu, ắt hẳn... Sẽ không bắt nạt một tiểu cô nương yếu nhược như ta chứ?”

Triển Chiêu mỉm cười tiếp lời: “Như vậy... Phiền cô nương có thể nói qua một chút về môn chủ?”

Đường Hân đáp: “Triển đại nhân, ngài đã quên mất quy củ rồi sao? Nói nhiều tất sẽ nói hớ, trước khi môn chủ chết ta nào dám đắc tội với ả, manh mối có thể cung cấp cho các ngươi, không phải ả thì còn ai vào đây?”

Bạch Ngọc Đường đi qua một bên, hỏi:

”Thế hôm nay ngươi thả hai người bọn ta đi, chẳng lẽ không sợ môn chủ trách cứ sao?”

Đường Hân chu miệng, bộ dáng thập phần ngây thơ nói

”Ai biểu đối thủ của ta lại là hai vị danh chấn giang hồ... Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đây cơ chứ?”

“Ngươi muốn chúng ta giúp ngươi giết người, thế nhưng chúng ta phải tự thân truy tìm kẻ đó... Miêu Nhi à, sao ta cảm thấy... Cuộc giao dịch này, chúng ta có phần lỗ nhĩ?”

Triển Chiêu lạnh nhạt nói:

“Triển mỗ đã nói rồi, đây không phải là một cuộc giao dịch, mà là đàm điều kiện, Đường cô nương đây nếu dám một mình gặp gỡ chúng ta, ắt hẳn đã có chuẩn bị trước, Bạch huynh, nếu vừa rồi ngươi đồng ý giao dịch, chắc chắn nửa ngày sau là cùng môn chủ kia đồng quy vu tận rồi.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, chặc lưỡi:

“Miêu Nhi à, sau này mà có muốn lấy vợ thì cũng nên xem kỹ một chút, vạn nhất chọn phải cái loại này, sớm muộn gì cũng bị người ta dắt mũi đi.” (Anh Chiêu có thể lấy vợ được hử Ngũ Gia)

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, mỉa mai nói:

“ Bạch huynh phong lưu đa tình, quả thật cũng cần cẩn thận một chút!”

Bạch Ngọc Đường chọt chọt eo Triển Chiêu, Triển Chiêu cả kinh

“Mèo thối! Ngươi làm như Bạch gia ta là hái hoa tặc vậy!”

Triển Chiêu thản nhiên nói:

“Triển mỗ không hề có ý đó, Bạch huynh chột dạ cái gì a?”

“Người...!”

“Câm miệng!” Đường Hân nổi giận: “ Các người thì biết cái gì chứ? Ta thích người kia.... Đã thích mười mấy năm rồi, chỉ là....Cũng bởi vì ả ta, A Văn hấn... A Văn hấn không thèm liếc tới ta một cái! Ta hận ả! Nếu như ả chết, A Văn sẽ là của ta!”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói:

“ Bạch gia ta quả thật không thể hiểu cái loại nhảm chán đó, bất quá nếu đổi lại là Bạch gia gia ta, chỉ cần nhìn cái bản mặt xấu xí lúc này của người, chắc cũng chẳng thích nổi!”

Đường Hân giận quá hóa cười:

“ Nói như vậy, nghĩa là các người không đồng ý?”

Bạch Ngọc Đường khoanh tay lại, thản nhiên đáp:

”Trên đời này có hai loại giao dịch mà Bạch gia ta không tiếp nhận, thứ nhất, đó là loại giao dịch không mang lại lợi ích, thứ hai...”

Bạch Ngọc Đường chỉ tay vào Đường Hân, nói tiếp:

”...Đó là loại người vô sỉ làm giao dịch.”

Triển Chiêu không nói gì. Anh biết, Bạch Ngọc Đường đang cố ý trêu chọc Đường Hân, mặc dù không hiểu hấn ta làm vậy là có mục đích gì, nhưng anh chắc chắn, Bạch Ngọc Đường làm gì cũng đều có mục đích cả, cho nên anh âm thầm vận lực, chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Cũng không phải là không có thu hoạch, ít ra... Cũng biết được môn chủ của Đường Môn là một nữ tử

Đường Hân chột cười lớn, cô hừ lạnh:

” Bạch Ngọc Đường! Người muốn chết?”

Bạch Ngọc Đường cười to:

”Bạch gia hiện tại cái gì cũng biết, chỉ là không biết... Khi mình chết đi thì sẽ có bộ dáng như thế nào thôi!”

Bốn phía đột nhiên tối sầm lại, do Đường Hân đã tắt đuốc, bốn phía nguyên bản đang sáng ngời đột nhiên trở nên tối hẳn đi.

Triển Chiêu nắm chặt trường kiếm trong tay, đột nhiên bên tai truyền đến một cảm giác ấm áp, muốn né đi, vai bị kéo lại, chỉ nghe Bạch Ngọc Đường nói

“Chú ý lắng nghe!”

Nhắm mắt lại, Triển Chiêu đã hiểu dụng ý của Bạch Ngọc Đường, không khỏi thầm mừng hấn là đồ đàn!

Cái tên Bạch Ngọc Đường này, còn tưởng có chủ ý gì cao siêu lắm, thì ra...

Thật ra Bạch Ngọc Đường cũng biết, Đường Hân sẽ không dễ dàng gì thả hai người bọn họ ra, chẳng bằng mình cố ý chọc giận cô ta, nếu như giao đấu, tất nhiên cô ta sẽ thua, định rằng khi cô ta chạy đi thì bám theo, Trước mắt tối đen như thế, tất nhiên sẽ nghe thấy!

Tuy nhiên, Bạch Ngọc Đường lại quên mất một điều, võ công nhập môn của Đường Môn chính là giấu tức công, cho nên Đường Hân chắc chắn phải biết. Giờ thì hay rồi, địch trong tối ta ngoài sáng, tình thế vô cùng bất lợi, Triển Chiêu nhắm nghiền hai mắt, nín thở ngưng thần.

Một tiếng xé gió rất nhỏ truyền đến, Triển Chiêu tung kiếm ra chắn, một tiếng động nhỏ thanh thúy vang lên, một vật gì đó rơi xuống, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nghe thấy bên cạnh, Bạch Ngọc Đường rên lên một tiếng đau đớn, hình như đã bị trúng đao rồi.

“Bạch huynh!” Trước ngực cảm thấy có cái gì lạnh lẽo đang lướt qua, sau đó là một cảm giác nóng ẩm truyền đến, rồi lại không cảm giác được gì nữa, xem ra cái liềm kia tẩm độc.

Thấy Bạch Ngọc Đường im lặng, trong lòng Triển Chiêu căng thẳng, bên tai truyền đến thanh âm của Đường Hân.

“Bạch Ngũ Gia hảo hảo hưởng thụ âm dương hòa hợp tán đi, rồi sau đó sẽ biết khi bản thân mình chết sẽ có bộ dáng khó coi như thế nào!”

Âm dương hòa hợp tán....?

Trước mắt thấy Đường Hân đang chạy thoát, Triển Chiêu định đuổi theo để đòi thuốc giải, nhưng lại bị câu nói tiếp theo của cô làm cho khựng lại.

“Loại độc này không có thuốc giải. Triển đại nhân thay vì phí sức đuổi theo ta, không bằng nhanh chóng tìm người giao hoan với hân đi, nếu không, qua một canh giờ sau, sợ rằng Bạch Ngũ Gia đây sẽ bị khí huyết công tâm mà chết!” Thanh âm thanh thúy của cô không một chút nào phù hợp với lời nói lúc này:” Ai, thật đáng tiếc, Bạch Ngũ Gia cả đời phong lưu thiên hạ, thế mà lại không tìm được người nào để phát tiết, đành phải chết một xó trong địa đạo này, ha ha ha ha!”

Một lát sau không còn tiếng động nào, Triển Chiêu vội vàng đốt lửa, nương theo ánh sáng mờ nhạt, anh thấy Bạch Ngọc Đường đang nhíu mày, hai mắt nửa khép nửa mở.

“Mèo... Thối, người nghĩ gia là người... Lỗ mãng vậy sao...”

Không còn khí lực để mở miệng, cố gắng di động ngón tay chỉ về một hướng. Triển Chiêu hiểu ý, anh nâng Bạch Ngọc Đường dậy, đi theo hướng hân vừa chỉ.

Đường đi quanh co, Triển Chiêu lo lắng cho thương thế của Bạch Ngọc Đường, lâu lâu thì gọi hân, Bạch Ngọc Đường chỉ hàm hồ đáp lời.

Không biết đã đi bao lâu, đã đi quanh quẩn bao nhiêu vòng, đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy, Triển Chiêu hai mắt sáng ngời...

“Bạch huynh, tìm được rồi!”

Men theo tiếng nước chảy, cuối cùng bọn họ cũng thoát ra khỏi thạch động, đánh giá chung quanh một chút, chỉ thấy bốn bề toàn là cây cối, có lẽ là một nơi thâm sơn nào đó.

Không biết là giờ nào, ngược mắt nhìn trời, chỉ thấy một mảnh hôn ám, Triển Chiêu cảm thấy có chút nóng lòng, mình thì không sao rồi, còn thương thế của Bạch huynh... Không biết có còn trụ nổi nữa không?

6. Chương 6

“Bạch huynh, người cố gắng chịu đựng, bây giờ ta sẽ dẫn người về Khai...” Bên cạnh không có tiếng đáp lại, mà trên vai mình càng lúc càng nặng hơn. Thấy thân thể của Bạch Ngọc Đường từ từ nhuyễn xuống, Triển Chiêu vội vàng kéo hân dậy, thế nhưng lại đụng tới vết thương trước ngực, lập tức đau đến hoa cả mắt, cước bộ rối loạn, cả hai đều ngã xuống.

Triển Chiêu bất đắc dĩ đứng dậy, chung quanh là hoang sơn dã lĩnh, trong bóng tối nhất thời không xác định được phương hướng, bản thân lại mang trọng thương, xem ra... Hôm nay muốn ra khỏi đây, chỉ sợ là không có khả năng.

Nhẹ nhàng đỡ Bạch Ngọc Đường đến dựa vào một gốc cây gần đấy. anh đi tìm vài cành cây khô, đốt lửa, bắt đầu kiểm tra thương thế của hân.

Tốt! May mắn không có nội thương, bất quá chỉ có vài vết thương nhỏ, cũng không đáng lo lắm. Nhưng điều đáng lo ở đây là chất độc quái dị trong người của Bạch Ngọc Đường!

Âm Dương Hòa Hợp tán, nghe tên thì biết ngay là xuân được, hồi tưởng lại lời của Đường Hân nói lúc nãy...
... Trong một canh giờ... Giao hoan...?

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường...

Xuân được mà cũng có thể lấy mạng người?

Đừng nói đây là núi hoang, cho dù đang ở Khai Phong... Minh cũng không thể nhanh như thế mà tìm một nữ tử tới a...

Nhìn sắc mặt của Bạch Ngọc Đường càng lúc càng hồng, hô hấp càng lúc nặng hơn, những giọt mồ hôi to từ trên trán lăn xuống, cổ họng phát ra những tiếng kỳ quái, bộ dáng thoạt nhìn như khó chịu vô cùng!

Cảm thấy không đành lòng, anh đưa tay lau mồ hôi trên trán của Bạch Ngọc Đường, lòng thầm nghĩ không biết nên làm thế nào...

Tại sao ra nhiều mồ hôi như vậy chứ...

Không còn nhiều thời gian!

Triển Chiêu không nghĩ nhiều, trực tiếp ôm lấy Bạch Ngọc Đường, triển khai thân hình ra sức chạy...

Tuyệt đối không thể để cho hắn chết!

Cho dù bằng cách nào... Cũng phải tìm được đường xuống núi...

Cảm thấy thân thể trong lòng mình càng lúc càng nóng lên, hô hấp càng thêm dồn dập, một đôi tay đang nắm chặt lấy cánh tay mình, anh nóng lòng ra sức chạy nhanh hơn. Dưới chân vấp một cái, hai người lăn thành một đoàn, Triển Chiêu vì sợ Bạch Ngọc Đường bị thương, nên cắn răng cho mình rơi xuống đất, Bạch Ngọc Đường vừa lúc nằm trên người anh.

Dưới sức nặng trên người mình, Triển Chiêu vất vả tỉnh lại.

“Bạch huynh?”

Dò xét hơi thở của Bạch Ngọc Đường. Phù, may quá, vẫn còn thở!

Tại sao lại nặng dữ vậy nè? Triển Chiêu luống cuống kéo tay của Bạch Ngọc Đường.

Hai mắt của Bạch Ngọc Đường vẫn nhắm nghiền, Triển Chiêu khẽ vỗ mặt hắn, gọi:

“Bạch huynh, Bạch huynh! Đừng ngủ, tỉnh lại đi... Ngọc Đường! Ngọc Đường! Người mau tỉnh...”

Đột nhiên, trên người bỗng nhẹ hẳn, Bạch Ngọc Đường ngồi dậy.

“Ngọc... Bạch huynh?” Triển Chiêu vui mừng, nếu Bạch Ngọc Đường đã tỉnh lại, như vậy việc thoát ra khỏi thâm sơn này cũng không còn là vấn đề nan giải nữa rồi.

Ai ngờ Bạch Ngọc Đường hai mắt đổ ngẫu nhìn anh... Không đúng, lúc này y phục của anh bị một nhánh cây kéo rách, nơi đó mơ hồ lộ ra một phần da thịt.

“Bạch huynh, người không sao...A...!” Còn chưa dứt lời, Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường xô ngã xuống đất, gất gao đè lại.

Con chuột này, sao khí lực lại lớn đến như vậy?

Triển Chiêu cau mày đẩy hắn ra, anh không biết bây giờ nên làm gì, anh thấy Bạch Ngọc Đường đang cời đai lưng của mình.

...?

Chính lúc này, đột nhiên Bạch Ngọc Đường bắt lấy hai tay của anh, áp chế lên đỉnh đầu, còn tay kia thì cời áo anh.

Ngực truyền tới cảm giác lạnh lẽo, không kịp để anh phản ứng, Bạch Ngọc Đường lại kéo hai chân anh ra, đặt ở bên hông hắn.

“Người...!”

Nhận thấy đây là tư thế giao hoan, Triển Chiêu không khỏi đỏ mặt tía tai, nhất thời nâng gối thúc vào bụng của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không tránh đi, một tay bắt lấy chân của anh, thân thể áp xuống, một lần nữa tách hai chân anh ra, cảm giác không thể động đậy này khiến cho Triển Chiêu hết sức hoảng hốt, anh cố gắng vùng vẫy hòng thoát khỏi sự kìm chế của Bạch Ngọc Đường, không ngờ lại đụng tới vết thương trước ngực, cảm giác đau đớn khiến anh mất hết khí lực, chỉ đành nhìn Bạch Ngọc Đường đem từng kiện y phục của mình xé rách.

“Bạch huynh, người tỉnh lại đi, Ta không phải là nữ tử!”

Tuy rằng trước đây Bạch Ngọc Đường rất hay đùa giỡn với mình, nhưng chưa bao giờ thô bạo giống như lúc này!

Triển Chiêu nhìn một Bạch Ngọc Đường hoàn toàn xa lạ trước mắt mình, cảm giác rất bất an.

Lúc này Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không nghe được gì cả, hần chỉ biết, trước mắt mình hiện giờ là một nữ tử mắt ngọc mày ngài, y sam bán mở, phong tình vạn chủng, vừa cúi đầu là có thể ngửi thấy mùi cỏ xanh thơm mát trên người nàng ấy.

Hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết dựa vào bản năng mà hành động, Bạch Ngọc Đường cúi đầu, thô bạo cắn lên cái cổ của ‘người nữ tử ấy’.

“Bạch huynh! Bạch Ngọc Đường! Ta là Triển Chiêu!”

Cảm giác đau nhói truyền đến, Triển Chiêu khẩn trương giãy giụa. Cảm giác Bạch Ngọc Đường đang cắn trên từng tác da thịt của mình, cảm giác đau đớn truyền đến xen lẫn từng trận tê dại, gió thổi qua, lại mang theo cảm giác ướt lạnh.

Này... Không lẽ đó là...

Giao hoan sao?

Nhưng mà mình không phải là nữ tử?

... Trong một canh giờ, phải nhanh chóng tìm người giao hoan với hần...

Nhưng... Cũng không nhất định phải là nữ tử mà...

Nếu như thế...

Dưới thân đột nhiên cảm thấy một vật gì đó cứng rắn đang ma sát vào nơi mẫn cảm của mình, thân thể bị lật lại, một cảm giác kì dị từ nơi ấy truyền ra khắp toàn thân.

Triển Chiêu đỏ mặt, cảm nhận nhiệt độ của Bạch Ngọc Đường không ngừng kích thích anh, thậm chí có chút mê muội.

Ngọc Đường, nếu thân thể này có thể cứu người một mạng, vậy người... Hãy lấy đi!

Triển Chiêu từ từ nhắm hai mắt lại, hai tay buông xuống, phó mặc cho Bạch Ngọc Đường muốn làm gì thì làm.

Nhịp tim dần nhanh hơn, nhiệt độ giữa hai người không ngừng tăng cao, những đụng chạm thân mật ấy khiến Triển Chiêu nảy sinh những cảm giác chưa bao giờ có...

Nằm trên mặt đất, ánh mắt lướt qua đầu vai của Bạch Ngọc Đường, trước mắt là một mảnh hôn ám, lưu vân biến ảo khó lường...

Loáng thoáng nhìn thấy ánh sáng nho nhỏ lóe lên, a.... Tháng này đêm tối như mực, lại cũng có thể nhìn ánh sao.

“A...”

Sợ hãi hít một ngụm khí lạnh, không biết từ khi nào mà quần áo trên người mình đã bị cởi ra hết, nhiệt độ kinh người của Bạch Ngọc Đường đang đặt tại nơi ấy, cổ họng thỉnh thoảng phát ra những tiếng gầm trầm thấp như tiếng thú kêu, trong không khí tràn ngập khí tức của tình dục.

Cảm nhận ánh mắt nóng rực của Bạch Ngọc Đường đang đặt trên thân thể của mình, Triển Chiêu cảm thấy rợn cả người.

7. Chương 7

Một đôi tay nóng bỏng bắt lấy eo của mình, Triển Chiêu nhịn không được mà giật bắn người, thế nhưng cánh tay ấy lại kiên quyết kéo anh lại, Triển Chiêu sợ hãi muốn đứng lên, nhưng Bạch Ngọc Đường nào để cho anh thoát dễ dàng như vậy, hấn một tay bắt anh quỳ rạp trên mặt đất, cái vật cứng rắn lại nóng bỏng kia lại đặt vào một nơi nào đó.

Theo bản năng nắm chặt hai tay lại, Triển Chiêu hiện tại thật không muốn biết chuyện tiếp theo sẽ phát sinh trên người mình, thật không muốn biết!

Bạch Ngọc Đường thả eo.

Một đường tiến thẳng vào...

Không có bôi trơn, không biết cái gì là tiền hí, chỉ là cưỡng chế đi vào cái nơi ấm áp ấy...

Còn không kịp kêu lên, Triển Chiêu tròng lớn hai mắt, cổ ngửa về phía sau, hai tay không thể kìm chế nổi mà đẩy Bạch Ngọc Đường ra.

Dược tính mãnh liệt thúc giục thân thể của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cảm giác như mình sắp vỡ ra rồi, cảm giác đau đớn này khiến hai tay vốn muốn đẩy Bạch Ngọc Đường nay lại nắm chặt tay hắn.

Anh rất muốn chính mình ngắt đi, cái gì cũng không biết đến nữa, nhưng với sự đòi hỏi vô độ của Bạch Ngọc Đường, một lần rồi lại một lần, cảm giác đau đớn tận tim gan ấy không ngừng ép anh trong cơn hôn mê mà tỉnh lại.

Bạch Ngọc Đường bắt lấy eo của Triển Chiêu, lại một trận cuồng dã luật động. Một lần rồi lại một lần, đau đớn như đao cắt! Hai tay Triển Chiêu vô lực để ở hai bên, hàn răng cắn chặt môi dưới, thế nhưng vô luận thế nào, cổ họng cũng phát ra những tiếng rên rỉ vụn vỡ.

Đau! Rất đau...!

Ngọc Đường...

Người... Cũng đau lắm đúng không? Ta ... Sẽ không để cho người chết... Không thể...

Hai tay không thể bắt lấy thứ gì, chỉ có thể nắm chặt đám bùn đất.

Đá vụn dưới người vì luật động kịch liệt mà ma sát vào da, môi dưới đã sớm bị cắt nát đến tươm máu, những tiếng rên rỉ đứt quãng trong cổ họng vô thức thoát ra khỏi miệng, phiến giang đào hải đánh vào đại não, lại mang đến một cảm giác rất kỳ quái.

Hô hấp theo luật động bất giác cũng trở nên nhanh hơn, Triển Chiêu cảm thấy cơ hồ hít thở không thông, thân thể đau đớn dần dần trở nên chết lặng, trước mắt anh lúc này là gương mặt vặn vẹo vì khó chịu của Bạch Ngọc Đường, cảm thấy như có gì đó đang tan vỡ, lệ không thể kìm nén được mà chảy xuống, anh há miệng nhưng không phát ra âm thanh gì.

Cũng may... Cũng may là Bạch Ngọc Đường lúc này bị dược tính làm mờ mắt. Nếu hắn nhìn thấy bộ dáng của mình lúc này, không biết sẽ như thế nào đây... Do tác dụng của dược tính, đòi hỏi của Bạch Ngọc Đường tựa hồ vô hư vô chí (như không bao giờ là đủ)!

Trong giây lát, đột nhiên Bạch Ngọc Đường thở gấp mấy cái, lại một trận va chạm mãnh liệt, ngay sau đó anh cảm thấy một dòng nhiệt lưu bắn thẳng vào cơ thể mình

Cảm nhận dòng nhiệt ấy đang đi vào cơ thể mình, cả người Triển Chiêu trong nháy mắt cứng đờ.

Kết thúc rồi...

Không sao rồi Ngọc Đường...

Với một người chưa bao giờ trải qua tình sự như Triển Chiêu, thì chuyện này quả thật chả khác nào là một loại đần vẹt

“Người... Là ai?” Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai

Căn nguyên cực nóng kia rút ra khỏi cơ thể, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt mang theo sự mê mang, hoàn toàn không phải sự cuồng bạo như lúc bị trúng độc, lại mang theo vài phần xa lạ.

Ta... Là ai?

Trên người bỗng nhẹ đi, Bạch Ngọc Đường vì hao hết sức lực nên hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Đường, ta là ai sao?

Trong thoáng chốc, cảnh vật xung quanh trở nên mơ hồ, vết thương trên người cũng theo nhịp tim mà không ngừng nhảy lên, cả người chua xót, mệt mỏi... Mệt mỏi quá...

Trước mắt đột nhiên tối sầm, cảm giác buồn ngủ xâm chiếm tâm trí anh.

Ánh mặt trời ảm áp xuyên qua lá cây chiếu xuống đất, Triển Chiêu khẽ nhú mi, lấy tay che ánh mặt trời chói mắt kia lại.

Chỉ một động tác đơn giản như thế, nhưng cũng khiến anh nhăn mày lại.

Đau...

Toàn thân đau xót, cả người tràn ngập cảm giác vô lực, trên thân thể trải rộng những vết xanh tím ái muội, dưới hạ thân mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Triển Chiêu cả kinh nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hần vẫn đang ngủ, lấy tay sờ thử mạch môn, phù, đã trở lại bình thường rồi.

Thở phào nhẹ nhõm, đánh giá xung quanh.

Y sam vung vãi khắp nơi, những vết máu trên mặt đất đang dần khô đi.

Chảy máu nhiều như thế, khó trách sao cả người vô lực.

Đứng lên, chất lỏng ướt lạnh từ phía sau chảy ra, có thể là máu, đưa tay ra dò xét, lại thấy trên tay dính một chất lỏng màu trắng đục...

Cảnh tượng đêm qua lần nữa hiện lên trong đầu, mặt phút chốc nóng rực lên.

Nhớ lại câu nói cuối cùng của Bạch Ngọc Đường trong đêm ấy, chẳng lẽ... Hần không biết mình là ai sao?

Cũng tốt, đỡ cho mình không biết đối mặt với hần như thế nào...

Không hiểu vì sao, trong lòng chợt lóe lên cảm giác khổ sở, nhưng sau đó lại biến mất.

Nhặt bộ y phục đang nằm tán loạn trên mặt đất, nhanh chóng mặc vào, cố gắng che dấu những dấu vết kích tình, sau đó nhặt bào tử của Bạch Ngọc Đường, đem nó khoác cho hần.

Một chuỗi động tác liên tiếp động đến vết thương, đau đến không thở nổi, anh không khỏi lắc đầu cười khổ, hà cớ gì bản thân phải chật vật như vậy...

Bạch Ngọc Đường từ từ tỉnh lại, nhìn thấy ngọn cây đang lay động...

Cây?

Cơ hồ giật bắn người lên...

Chung quanh đều là cây cối núi đá, bản thân mình đang ở trong rừng sao?

Đầu đau như búa bổ...

Mình bị Đường Hân hạ độc?

Sau đó...

Sau đó?

Âm thầm vận khí, cảm thấy trong người là một cỗ khoan khoái, ánh mặt trời chiếu rọi lên người, cả người thư thái vô cùng, xem ra độc đã thối lui.

Đảo mắt nhìn bóng dáng hồng y đang tựa vào gốc cây kia, là Triển Chiêu, trong đầu không tự chủ mà lóe lên hình ảnh của người nữ tử đêm qua

Mắt ngọc mày ngài, y sam nửa kín nửa hở, phong tình vạn chủng — còn có hương cỏ xanh nhàn nhạt kia nữa

Tại sao lại có nữ tử ở đây?

Nàng ấy đâu rồi?

Nhớ đến phản ứng của nàng ấy, nơi khước mắt tựa hồ chảy xuống một dòng lệ, tiếng rên rỉ như còn phảng phất đâu đây? Thế nhưng nhớ đi nhớ lại vẫn không nhớ rõ tướng mạo của nàng.

Nàng là ai?

Cảm giác có động tĩnh, Triển Chiêu xoay đầu lại...

“Ngọc... Bạch huynh, người tỉnh rồi...” Suýt nữa là bật lên cái tên thân mật đó, là cái tên mà mình đã gọi suốt đêm qua.

“Triển Chiêu, ta trúng độc?”

“Ừ”

“Ai giúp ta giải?”

Quả nhiên... Hắn không nhớ rõ...

Nở một nụ cười khổ, Triển Chiêu đáp

“Tự vận công bức độc, Triển mỗ giúp người!”

Đứng dậy, kéo cổ áo che đi bộ vị đang đau đớn kia.

“Chúng ta mau tìm đường trở về thôi.”

“Khoan đã!” Bạch Ngọc Đường ngăn Triển Chiêu lại, nói:

“ Người tưởng Bạch gia là tên gốc sao? Chuyện tối hôm qua, ta hoàn toàn nhớ rõ!”

Cái cảm giác chân thật đó, nhất định không phải là mơ. Bạch Ngọc Đường không hiểu, hà cớ gì mà Triển Chiêu phải giấu diếm mình, hắn nhất định phải hỏi rõ tại sao!

Triển Chiêu tuy trong lòng rất cả kinh, nhưng bên ngoài vẫn nhàn nhạt nói

“ Chuyện tối hôm qua là chuyện gì? Triển mỗ giúp người giải độc, do kiệt sức, người hôn mê bất tỉnh.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu chằm chằm, chậm rãi nói:

“Người gạt ta, nàng ta đâu?”

Triển Chiêu đảo mắt, trả lời

“Nàng? Ngày hôm qua chỉ có mỗi ta và người, có còn cô gái nào nữa đâu?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường sắc bén nhìn anh, Triển Chiêu cảm giác giống như bị nhìn thấu.

“Triển Chiêu, ngươi còn muốn giấu nữa sao? Ngày hôm qua rõ ràng có một cô gái dùng thân thể mình để giúp ta giải độc... Ta hỏi lại một lần nữa, nàng ta đâu rồi?”

Triển Chiêu cắn răng xoay người

“ Triển mỡ cũng xin nhắc lại một lần nữa, ngày hôm qua căn bản không có cô gái nào hết!”

“Ngươi... Tốt lắm, Triển Chiêu, ngươi muốn chọc giận ta à?”

Lặng lặng đẩy tay Bạch Ngọc Đường ra, Triển Chiêu lạnh nhạt nói:

“ Bạch huynh suy nghĩ nhiều quá rồi, ở đây là hoang sơn dã lĩnh, làm gì có nữ tử xuất hiện ở chốn này, nếu có thì đó chẳng phải là yêu quái sao?”

“ Triển Chiêu...” Bạch Ngọc Đường nghiêng rằng, trừng mắt nhìn bóng dáng trước mặt vốn dĩ thân quen nhưng sau khi tỉnh lại lại vô cùng xa lạ này: “Bạch Ngọc Đường ta tuy tự xưng là phong lưu thiên hạ, nhưng từ trước tới nay, ta nhất quyết không bao giờ để lại một khoản nợ phong lưu nào! Cứ coi như là yêu ma quỷ quái đi, Bạch Ngọc Đường ta muốn biết, rốt cuộc người tối hôm qua đã cứu ta là ai?”

“ ... ”

A... Nếu thật là yêu ma quỷ quái thì tốt rồi, nhưng... hết lần này tới lần khác... Là ta... Làm sao có thể nói cho người biết...

“Không thể nói, Triển mỡ nhất định không nói...”

Làm sao mà nói đây? Nói như thế nào đây?

Lại nở một nụ cười khổ, Triển Chiêu thi triển thân mình:

“Bạch huynh, cáo từ!”

Người muốn biết, nếu lúc đó ông trời cho phép, thì cứ để cho người biết đi...

Nhưng tới lúc đó... Chỉ sợ...Ta và người... Đã trở thành người dung rồi!

8. Chương 8

Đêm

Khai Phong Phủ...

Nhẹ nhàng bước vào phủ nha, Triển Chiêu lắc đầu cười khổ

Thực sự mình cũng không muốn học theo thói của con chuột, cửa lớn không đi mà lại treo tường. Nhưng mà, với bộ dạng hiện giờ của mình, không thể để cho người của Khai Phong phủ nhìn thấy!

Vừa mở cửa phòng, nhìn thấy trên bàn không biết từ khi nào đã để sẵn một lọ thuốc trị thương, Triển Chiêu cảm thấy trong lòng có chút ám áp. Đúng vậy, mỗi lần công vụ trở về, khó tránh khỏi trên người thêm vài tầng vết thương, đến lúc đó, mọi người trong phủ Khai Phong, ai ai cũng lo lắng, cho nên anh luôn luôn giấu thương thể của chính mình. Công Tôn tiên sinh là một người kỹ tính, cho nên đã nhanh chóng phát hiện ra. Thế là sau này, mỗi lần anh lặng lẽ trở về phòng, trên bàn luôn đặt sẵn thuốc trị thương cùng một vài vật dụng băng bó.

Không dám làm kinh động trù nương, anh lặng lẽ đổ nước nóng vào thùng, sau đó nửa tựa vào thùng nước nóng, cầm khăn tự mình lau chùi thân thể.

Hơi nước dần dần bốc lên, ám áp nhanh chóng bao bọc lấy toàn thân, ngấm vào da thịt, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, cởi dây buộc tóc ra, nhắm mắt ngửa mặt, làm cho mái tóc ngấm trong nước.

Đã mấy ngày trôi qua, những dấu vết mà Bạch Ngọc Đường để lại trên cơ thể cũng dần dần mờ đi, tuy nhiên nếu ngẫu nhiên nhìn thấy vẫn nhớ đến cái cảm giác kinh tâm động phách của buổi tối hôm ấy. Tuy rằng lúc ấy Bạch Ngọc Đường đã bị dục vật khống chế, bất quá thủ pháp rất thành thạo, chắc cũng trải qua không ít tình sự.

Trong lòng như bị bóp nghẹn, mở mắt lắc lắc đầu, trời ạ, này giờ mình đang nghĩ cái quái gì vậy nè?

Từ trong nước đứng dậy, lấy một bộ lý y sạch sẽ mặc vào, sau đó lên giường ngủ một giấc thật say.

Mệt mỏi quá...

Thực sự là quá mệt mỏi...

“Triển đại nhân đã về!”

Cười một cái với Vương Triều, Triển Chiêu đi đến thư phòng của Bao Chứng.

“Triển đại nhân...”

“Sao?” Triển Chiêu dừng bước, quay lại nhìn Vương Triều

“Không ... Không có gì... Hôm nay sắc mặt của ngài có vẻ không được tốt lắm!”

“Không có gì đâu.”

Nhìn bóng dáng cao gầy trước mắt mang theo sự mệt mỏi, nhưng tấm lưng vẫn thẳng như vậy, trên môi vẫn nở một nụ cười ôn hòa, như gió xuân ấm áp, Vương Triều khẽ lắc đầu.

So với lần trước lại gầy đi không ít...

Công Tôn Sách khẽ lắc đầu, đứa nhỏ này... Đã nhắc nhở bao nhiêu lần là phải tự chú ý chăm sóc bản thân, tại sao vẫn không nghe lời như thế này chứ?

Tiến lên muốn bắt mạch cho Triển Chiêu, thế nhưng anh lại rụt tay lại, cười nhạt bảo:

“Chuyến đi Tây Xuyên lần này cũng xem như đã thu hoạch được một vài manh mối, thỉnh đại nhân xem qua.”

Nhẹ nhàng vào đề, anh chậm rãi lấy từ trong túi áo của mình ra một văn thư đưa cho Công Tôn Sách.

“Nga? Triển hộ vệ đi với Bạch thiếu hiệp sao?” Bao Chứng nhìn công văn, ngẩng đầu lên hỏi.

“Vâng, chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau ở Đường Môn thôi...” Mấy ngày qua lần đầu tiên nghe lại cái tên này, cũng có chút cả kinh.

“Không ngờ Đường Môn ngày nay vẫn còn có hậu nhân!” Lòng mày của Bao Chứng nhíu chặt lại.

“Theo thuộc hạ suy đoán, có thể hung thủ của các vụ án mạng, chính là người của Đường Môn năm đó đã may mắn thoát chết.”

“Nhưng mà... Tại sao hần ta lại hạ độc thủ với những người dân vô tội?” Cảm thấy có chút khó hiểu, Bao Chứng giao văn thư lại cho Công Tôn

“Thuộc hạ cũng không hiểu...” Triển Chiêu bắt đắc dĩ thở dài

Ngày ấy Bạch Ngọc Đường bị trúng loại độc vô cùng âm hiểm, bây giờ nghĩ lại vẫn khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Nếu là khi ấy...

Chợt nhớ đến mọi chuyện xảy ra đêm đó, Triển Chiêu hốt hoảng, sắc mặt tái nhợt.

“Triển hộ vệ?” Thấy Triển Chiêu đang sững sờ, thần sắc biến ảo không ngừng, Bao Chứng gọi: “Nếu cảm thấy mệt mỏi, không bằng hãy nghỉ ngơi trước đi.”

Thân người Triển Chiêu khẽ chấn động, sau đó phục hồi tinh thần lại, anh xấu hổ nói:

“Đại nhân... Thuộc hạ không có gì đáng ngại, chỉ là... Không biết trong khoảng thời gian thuộc hạ đi, kinh thành còn xuất hiện chuyện gì nữa không?”

Vẻ mặt của Bao Chứng lộ vẻ buồn rầu, lắc đầu:

“Trong một tháng Triển hộ vệ đi Tây Xuyên, nơi đây đã xuất hiện thêm mười nạn nhân nữa, hiện giờ, tinh thần dân chúng trong kinh thành hết sức lo lắng.”

Dân chúng gặp tai ương, thân là quan phụ mẫu, thế nhưng chỉ bất lực đứng nhìn, Bao Chứng cảm thấy lòng đau như cắt.

“Đại nhân!” Triển Chiêu rất hiếm khi thấy Bao Chứng tức giận như vậy: “Hôm nay thuộc hạ sẽ tăng cường tuần phố, mong rằng Khai Phong sẽ yên ổn hơn.”

“Vậy làm phiền Triển hộ vệ!” Bao Chứng rất rõ tính khí của anh, mặc dù lòng không muốn, nhưng chỉ có thể đồng ý.

“Thuộc hạ cáo lui.” Triển Chiêu hơi cúi người thi lễ, sau đó xoay người rời đi.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng trên bầu trời, ngẩng đầu nhìn trời cao, chỉ thấy từng cụm mây trắng đang lững lờ trôi.

Bạch Ngọc Đường đã trở về Hãm Không Đảo chưa? Quả thật chuyện lần này đã khiến hấn tức giận không ít...

“Triển đại nhân, bây giờ chúng ta đi tuần phố sao?” Nhìn thấy Triển Chiêu đang ngẩn người, Mã Hán nhẹ giọng nhắc.

Triển Chiêu thu hồi suy nghĩ, gật đầu nói:

“Gọi các huynh đệ lại đây, gần đây xảy ra nhiều chuyện nghiêm trọng, chúng ta cần tăng cường phòng bị, làm phiền mọi người.”

“Vâng”

Nhìn Mã Hán rời đi, Triển Chiêu cảm thấy có chút mệt mỏi, anh xoa nhẹ ấn đường.

Đạo này anh đã suy nghĩ nhiều quá...

Hai tháng sau....

Từ ngày Triển Chiêu về kinh, Bao Chứng đã dâng sớ lên hoàng thượng, bảo hãy tăng cường người thủ thành cùng đội binh sĩ đi tuần thành, tất cả đều do một tay Triển Chiêu chỉ huy, tuần thành cả ngày lẫn đêm, để ngừa việc lại có dân chúng gặp bất trắc, Triển Chiêu cả ngày đều không nghỉ ngơi, mọi chuyện đều đứng ra cáng đáng, nhất thời làm cho trị an của Khai Phong yên ổn không ít.

Nhìn thân thể của Triển Chiêu càng lúc càng suy yếu, thần sắc không tỉnh là hồng nhuận mà nay lại càng tái nhợt thêm, Công Tôn Sách thăm đau lòng không thôi, vô luận có khuyên bảo thế nào, anh cũng chỉ cười nhạt cho qua.

“Triển Chiêu thân là người luyện võ, tiên sinh không cần phải lo lắng.”

Nụ cười dịu dàng của anh khiến Công Tôn Sách không biết nên nói gì thêm, chỉ đành nấu thêm vài thang thuốc bổ khí cường thân, bắt anh phải uống hết.

Nửa đêm, nhìn ánh trăng bán nguyệt trên bầu trời, Triển Chiêu đứng trên tường thành, nhìn bầu trời đầy sao đến xuất thần.

9. Chương 9

Đạo gần đây, Khai Phong tựa hồ đã khôi phục lại sự yên bình, nhưng đây chỉ là sóng yên trước cơn bão mà thôi. Vì thế lòng người vẫn còn rất bất an.

Hai tháng trôi qua, Triển Chiêu đã tra xét hết mọi ngõ ngách trong Khai Phong, thế nhưng cũng chẳng tìm thấy điều gì khả nghi cả, tựa như hung thủ đã bốc hơi đi vậy!

Rút lui rồi sao? Hay đã chuyển sang địa phương khác?

Hãm Không đảo mấy ngày nay không biết đã xảy ra chuyện gì. Trong hai tháng qua, Bạch Ngọc Đường không hề tìm mình, chẳng lẽ... Hãm Không đảo đã xảy ra chuyện?

Hay là.... Còn chưa hết giận sao?

Khóe môi bất giác giương lên, vẽ lên một tia cười khỏ, cần gì mà tức giận như thế chứ, người cần tức giận, phải là mình chứ nhỉ?

Mũi chân khẽ nhún một chút, nhẹ nhàng nhảy xuống tường thành, khi rơi xuống đất lại có chút choáng váng. Khẽ nhắm mắt để định thần lại, âm thầm kêu khỏ

Quả nhiên là quá miễn cưỡng mà, nếu tối nay không có việc gì, ngày mai nên nghỉ ngơi một chút, nếu không thì e rằng sẽ không trụ được bao lâu nữa.

Triển Chiêu lại một lần nữa kiểm tra tất cả các ngõ ngách trong Khai Phong, sau đó mang theo tấm thân mỗi một trở về phủ, vừa mở cửa ra, chợt nghe thấy sau hậu viên vang lên một tiếng vang nhỏ.

“Ai thế?” Vận khí nhảy lên nóc nhà, bỗng nhiên, anh nhìn thấy một bóng dáng màu đen từ trong phòng của Bao Chứng lướt ra

“Bảo hộ đại nhân!”

Triển khai khinh công, nhẹ nhàng đuổi theo bóng đen kia

Sau khi đuổi tới rừng cây, bóng đen đó bỗng dừng lại, đưa lưng về phía Triển Chiêu.

“Ha ha Triển đại nhân, biệt lai vô dạng.”

Vừa nghe thấy tiếng cười trong trẻo kia, trong lòng Triển Chiêu khẽ chấn động.

“Là người!”

Đường Hân cười hì hì, nói.

“Ai da, tiểu nữ thật bội phục Triển đại nhân, trong hoàn cảnh như thế mà ngài cũng có thể cứu sống Bạch Ngũ Gia nha?”

Triển Chiêu không nói gì, bất giác siết chặt trường kiếm trong tay.

“Cô nương đêm khuya xông vào Khai Phong phủ, thật ra là có mục đích gì?”

Đường Hân vẫn đứng ở đó, nở một nụ cười tà mị, không đáp mà hỏi lại

“Triển đại nhân không ngại đoán thử xem?”

Triển Chiêu hơi rũ mắt xuống lâm vào trầm tư, tra kiếm vào vỏ, mảy gương lên, hai mắt nhìn thẳng vào Đường Hân.

Đường Hân vuốt tóc, không nhìn anh

“Triển đại nhân quả nhiên là người thông minh.”

“Quá khen, luận về thông minh, so với cô nương đây, Triển mỗ xin cam bái hạ phong.” Trong giọng nói không hề che giấu sự châm chọc trong đó.

Đường Hân không để ý, cô cười hì hì:

“Thanh Thành Vũ Xuân lâu, Hứa gia Khai Phong sâu, giả như thật thật như giả, giả cũng là thật mà thật cũng là giả, chân chân giả giả người có nhận ra chẳng?”

Thanh Thành Vũ Xuân lâu, Hứa gia Khai Phong sâu?

Trong lòng Triển Chiêu mặc niệm vài lần, lòng tự hỏi câu nói này có ý nghĩa gì. Bỗng nhiên từ phía sau truyền đến tiếng quát, Trương Long và Vương Triều sắp đuổi đến đây, Đường Hân biến sắc.

“Triển đại nhân, tiểu nữ chỉ đến đây thôi, cáo từ!” ‘Vút’ hướng Triển Chiêu chưởng một phát.

Một chưởng này rất bình thường, không hề gây tổn thương gì cho anh. Triển Chiêu kiếm tụy chưa rời ra khỏi vỏ, nhưng vừa thấy cô chạy trốn liền đề khí đuổi theo, ai ngờ đan điền lại nảy lên một trận quận đau, trong lúc nhất thời cả người hư nhược, nửa phần khí lực cũng không có.

“Triển Tiểu Miêu! Người chạy mà ngươi còn không đuổi theo à?”

Trước mắt Triển Chiêu hóa thành màu đen, anh lấy kiếm đỡ lấy thân, một gối quy xuống, còn tay kia che bụng.

“Từ...Đào chủ...?”

Tại sao Từ Khánh lại đến đây chứ?

“Này, hai người trước tiên mau đem con mèo này về đi, ta đuổi theo thích khách kia.” Dưới ánh trăng mờ ảo, bóng dáng của Từ Khánh càng lúc càng xa, Triển Chiêu rút cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa.

Chẳng lẽ...Bạch Ngọc Đường cũng tới đây rồi sao?

Nhanh chóng mang Triển Chiêu hồi phủ, Công Tôn Sách đã mang hòm thuốc đến, bắt mạch, không quên cầm một ngân châm vào huyết nhân trung, Đuôi lông mày của Triển Chiêu khẽ nhếch lên, từ từ tỉnh lại.

Vừa nhìn thấy mọi người đang lo lắng cho mình, cảm thấy trong lòng có chút hổ thẹn, giây dựa toan đứng dậy, đột nhiên trước mắt lại tối sầm, một trận thiên toàn địa chuyển đánh úp lại, mắt thấy lại muốn ngã xuống.

“Triển hộ vệ!” Công Tôn tiên sinh đứng gần nhất vội tiến lên đỡ lấy Triển Chiêu, một tay để lên mạch môn của anh để bắt mạch, sắc mặt chợt đại biến, y thử lại, môi có chút run rẩy.

“Triển hộ vệ? Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ làm sao vậy?” Bao Chứng nhìn sắc mặt luống cuống của người từ trước đến nay gặp biến không hề sợ hãi Công Tôn Sách, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, trong lòng căng thẳng.

“A... Hấn... Triển hộ vệ hấn...”

“Công Tôn tiên sinh cứ nói thẳng ra đi, Triển Chiêu đã trúng độc gì?” Gần đây vừa động một chút thì cảm thấy vừa choáng váng lại vừa muốn ói, nếu như lúc này dạ dày không nảy sinh cảm giác khó chịu kia, chắc chắn anh sẽ không để Đường Hân dễ dàng trốn thoát như thế rồi.

“Không, ngươi không trúng độc...” Công Tôn Sách có chút khó xử nói:” Nhưng mà... Phải nói sao đây?”

“Một khi đã như thế, ắt hẳn Công Tôn tiên sinh đã biết Triển hộ vệ mắc phải chứng bệnh gì rồi đúng không?”

Bao Chứng thấy Công Tôn Sách có vẻ rất khó xử, còn nói cái gì mà Triển Chiêu có bệnh bất trị, trong lòng ông chợt cảm thấy rất lo lắng, đứa nhỏ Triển Chiêu này, nếu thực sự mắc phải một căn bệnh khó trị, phải cần nhiều năm tịnh dưỡng, vậy thử hỏi làm sao mà Bao Chứng ông có thể an lòng đây chứ!

Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu, mặt lộ vẻ khó xử, nên nói với Triển Chiêu thế nào đây.....

“Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu vốn là người luyện võ, sẽ không vì một kích mà chịu không nổi, xin ngài hãy nói ra, đừng ngại.” Đôi mắt đen trầm tĩnh nhìn Công Tôn Sách.

Trương Long, Triệu Hồ nhìn Công Tôn Sách đang tỏ vẻ khó xử, nghĩ rằng c Triển hộ vệ ắt hẳn phải gặp một vấn đề gì đó rất nan giải, cho nên Công Tôn Sách mới hốt hoảng đến như thế. Nghĩ đến Triển Chiêu lại phải chịu khổ, hai người cảm thấy lạnh cả người, há miệng thở dốc không nói nên lời.

“Các vị không cần tỏ ra kinh hoàng như thế, Triển hộ vệ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là hiện nay... Có thể để học trò nói chuyện riêng với Triển hộ vệ được không?” Công Tôn Sách tính trước tính sau, nghĩ rằng chuyện này cứ nên hỏi trước cho thỏa đáng.

“Như vậy thì làm phiền tiên sinh.” Bao Chứng vừa nghe thì biết trong chuyện này ắt có nội tình gì đó, liền hướng Trương Triệu hai người một ánh mắt, sau đó đi ra ngoài.

10. Chương 10

Công Tôn Sách đóng cửa lại, trở lại nâng Triển Chiêu dậy, để anh bán nằm trên giường.

“Công Tôn tiên sinh, rốt cuộc Triển Chiêu...”

Công Tôn Sách giơ tay bảo Triển Chiêu ngừng lại, hỏi:

“Triển hộ vệ, gần đây... Gần đây người có cùng ai giao hợp không?”

Triển Chiêu không khỏi đỏ mặt

“Chuyện này...”

Cả đời mình thanh sạch, trừ bỏ lần trước cùng Bạch Ngọc Đường là do thân bất do kỷ, ngoài ra cũng không cùng với bất kì ai xảy ra chuyện đó, nhưng không lẽ... Bệnh của mình cùng việc kia có quan hệ sao? Nhưng việc làm trái luân thường đạo lý này, bảo mình làm sao mà mở miệng đây chứ!

Nhìn sắc mặt lúc đỏ lúc trắng của Triển Chiêu, Công Tôn Sách cũng hiểu được vài phần.

“Triển hộ vệ không cần phải khó xử như thế, học sinh chỉ hỏi thế thôi.. Bây giờ chỉ có hai người chúng ta, học sinh sẽ không nói cho bất kì ai biết chuyện này”

“...Có...” Triển Chiêu cúi đầu.

“Nếu học trò đoán không sai thì... Người đó là một nam tử.”

“...”

Triển Chiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó lại cúi xuống, xem như là thừa nhận.

Đứa nhỏ này, thái độ làm người tử trước đến nay luôn cẩn thận như thế, vậy chắc việc này là cũng do bất đắc dĩ. Công Tôn Sách lắc đầu, thương cảm thở dài.

“Bạch Ngọc Đường trúng Âm Dương Hòa Hợp tán, mà lúc ấy đang ở giữa rừng núi hoang dã, căn bản là không thể tìm thấy nữ tử, cho nên...” Giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Thấy Triển Chiêu xấu hổ, Công Tôn Sách thức thời cắt ngang.

“ Trong khoảng thời gian truy xét tàn dư của Đường Môn.”

Đó không phải là ba tháng trước hay sao?

“Như vậy...”

“Công Tôn tiên sinh, bệnh của Triển Chiêu...” Triển Chiêu cảm thấy có chút quái lạ, tại sao Công Tôn tiên sinh lại không đả động gì tới bệnh tình của anh vậy.

“Triển hộ vệ đừng vội, để học trò tìm hiểu kĩ chuyện này, sau đó mới có thể kết luận.” Công Tôn Sách một lần nữa áp chế nghi hoặc của Triển Chiêu, lâm vào suy tư

Cho dù có cùng nam tử giao hợp đi chăng nữa, nhưng theo lẽ thường... Cũng không thể xảy ra chuyện đó được.

“Triển hộ vệ, khi người cùng Bạch Ngọc Đường... Trước đó có dùng loại thuốc gì kì quái không?”

“Thuốc...” Hai hàng lông mày của Triển Chiêu chau lại.

“Nếu nói như vậy... Trong khoảng thời gian trị thương ở Hãm Không Đảo, ta có uống thuốc của Lô phu nhân, nhưng đó cũng không phải là loại thuốc kì quái gì, chỉ là những loại thuốc trị thương thông thường mà thôi.”

“Như vậy thì đúng là kì quái thật...” Công Tôn Sách vuốt râu, cảm thấy chuyện này càng lúc càng khó hiểu.

“Tiên sinh, bệnh của Triển Chiêu...”

“Nếu như học trò nói, người căn bản không hề mắc bệnh thì sao?” Công Tôn Sách thu hồi suy nghĩ.

“Triển hộ vệ... người, vừa rồi học trò bắt mạch cho người, là hỉ mạch.”

“Hỉ mạch...” Triển Chiêu nhất thời sửng sốt.

Hỉ mạch? Hỉ mạch là...

“Triển hộ vệ, tuy học trò không có cách lý giải cho chuyện này, nhưng... Quả thật là người có hỉ mạch...” Công Tôn Sách nói xong, lập tức quay đầu sang một bên, không dám nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cảm thấy như đầu mình nổ ầm một cái, mình có hỉ mạch sao? Sao có thể như vậy được! Tay không chút tự giác xoa bụng. Nơi này... Đang chứa đựng một sinh mệnh sao? Anh cảm thấy đầu mình ong ong cả lên, đường đường là một nam nhi cao bẩy thước, mà nay lại giống như một thai phụ sao?

Quay đầu nhìn Công Tôn Sách, thấy y tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, bộ dáng như không hề có chút đùa giỡn nào.

Lúc này Công Tôn tiên sinh có đề cập tới việc mình cùng người khác giao hợp, như vậy không lẽ đứa nhỏ này ... Bạch Ngọc Đường?!

Con chuột kia là người như thế nào? Lại có thể làm cho mình...

Triển Chiêu lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp chuyện mình vì sao lại mang thai, Công Tôn tiên sinh lại càng sâu muộn hơn, y nghĩ muốn nát óc rồi nhưng vẫn không biết nguyên nhân là vì sao.

Nhưng mà bây giờ nên làm như thế nào đây?

“Triển hộ vệ.” Công Tôn Sách biết anh đang xấu hổ, liền lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

“Người... Định làm thế nào?”

“Triển Chiêu... Không biết...” Vô thức nắm chặt sàng đan anh ngập ngừng.

“Nếu như Triển hộ vệ cảm thấy ngại, vậy ngay bây giờ học trò sẽ mua một ít cao hoa hồng.” Công Tôn Sách thấy Triển Chiêu có vẻ không nở đánh chết đứa trẻ kia, theo mạch thượng, đứa trẻ đang phát triển rất tốt

Nhưng nếu giữ lại thì sẽ như thế nào đây? Nam nhân làm sao sinh con được chứ? Liệu Triển Chiêu có thể chịu nổi sự sỉ nhục này không?

Cao hoa hồng? Đây không phải là thuốc phá thai sao? Không lẽ... Phải giết chết đứa nhỏ này?

Răng nanh bắt giác cắn chặt môi dưới.

Không được!

11. Chương 11

Tuy rằng trái với lẽ thường, nhưng quả thật trong bụng mình đang tồn tại một sinh linh bé nhỏ.

Huống chi, đây là... Đây là...

“Không thể được!”

“Công Tôn tiên sinh...” Triển Chiêu mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

“Giữ lại đứa nhỏ này.”

Công Tôn Sách biết anh chắc chắn sẽ làm thế, nhưng y vẫn không nhịn được mà thở dài.

“Cả đời này Triển Chiêu nhất quyết không lạm sát người vô tội, huống chi... Đứa nhỏ này có tội tình gì đâu.”

Triển Chiêu ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt kiên định nhìn Công Tôn Sách.

“Ai...” Công Tôn Sách khẽ cười.

“Học trò làm sao mà không biết trong lòng người đang nghĩ gì chứ, như vậy cũng tốt, để học trò đi điều phối cho người một ít thuốc an thai vậy.”

“Tiên sinh...” Triển Chiêu nhìn lưng của Công Tôn Sách

“Mong rằng việc hôm nay, tiên sinh đừng nói cho bất cứ người nào...” Triển Chiêu chậm rãi nói.

“Ngay cả... Bao đại nhân.”

Công Tôn Sách xoay người lại, y nhìn ánh mắt hắc bạch phân minh kia nay lại mang theo sự cầu xin, cảm thấy trong lòng mềm xuống.

“Học trò đã biết ...” Triển Chiêu a Triển Chiêu, không lẽ người muốn tự mình chịu khổ sao? Đứa nhỏ này, thật khiến người ta đau lòng mà.

“Học trò chỉ khuyên một câu, nếu Triển hộ vệ nhất quyết giữ lại đứa nhỏ này, vậy hãy chú ý nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ, khi đi công vụ... Cần phải lo cho sự an toàn của bản thân.”

“Triển Chiêu đã biết, đa tạ tiên sinh đã nhắc nhở.”

Công Tôn Sách vừa bước ra cửa, liền thấy hai người Trương Triệu đang lo lắng đứng bên ngoài, thấy y vừa bước ra liền tiến đến hỏi:

“Tiên sinh! Triển đại nhân...”

“Triển hộ vệ không sao đâu, chỉ là lúc nãy học trò nhầm lẫn đôi chút.”

“A! Vậy tốt quá!”

“Công Tôn tiên sinh gần đây có mệt nhiều không? Cho nên mới nhầm lẫn như thế?” Hai người Trương Triệu cảm thấy an tâm, lập tức chạy đi thông tri cho Bao đại nhân.

Nhìn hai bóng dáng đang vui vẻ kia, Công Tôn Sách lắc đầu cười khổ.

Nhầm lẫn sao? Y thật sự rất muốn mình nhầm lẫn như thế, nếu như vậy... Triển Chiêu mới không phải chịu khổ.

Thật là một vấn đề nan giải, y cần phải nghiên cứu kỹ việc này, nam tử mang thai liệu có như nữ tử hay không? Mà cho dù hết thấy có thuận lợi đi chăng nữa, nhưng tới lúc đó... Nam nhân thì làm sao sinh con được chứ?

Đầu đầu quá, thôi kệ, đi bước nào thì tính bước đó vậy, chắc chắn là thuốc của Lô phu nhân có vấn đề, nếu có cơ hội thì làm rõ vậy.

Bây giờ việc cần làm trước mắt chính là phải cam đoan cho... Ách... Cho phụ tử bọn họ được bình an...

Hãm Không đảo

Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ một thân bạch y, tay cầm chiết phiến đứng ở một góc của hành lang, hai hàng lông mày chau lại.

Hai tháng trước vì giận con mèo kia mà về Hãm Không đảo, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy bực bội, mỗi lần nhớ tới cái bản mặt 'Ta cái gì cũng biết, nhưng sẽ không nói cho người biết' của con mèo kia là hãm cảm thấy tức không chịu nổi.

Không ngờ Triển Chiêu lại là một người bất nhân bất nghĩa như thế, nữ tử kia đã từ bỏ sự trong sạch của mình mà cứu hãm, hồi con mèo kia, thế mà con mèo kia cứ mãi phủ nhận!

Triển Chiêu bình thường ngây ngô trong mấy chuyện nam nữ tình trường này, thế mà có khi lại lừa dối mình. Rõ ràng tối hôm đó có một nữ tử giao hoan cùng mình, không biết Triển Chiêu nghĩ gì mà lại giấu mình chứ. Khiến cho hắn trong hai tháng này cứ cảm thấy áy náy, ăn không ngon mà ngủ cũng chẳng yên nữa.

Cảm thấy phiền muộn, liền quy tất cả cho Triển Chiêu, lắc lắc chiết phiến, lững thững đi ra đằng trước đình.

“Ngũ đệ! Người thật quá rảnh rồi đấy!” Tiếng hét to của Từ Khánh từ đằng sau đã kéo Bạch Ngọc Đường thoát khỏi suy tư, hắn xoay người lại.

“Không phải Tam Ca đang ở Khai Phong sao? Xong việc rồi hay sao mà trở về thế?”

“Thật ra thì sự tình có chút không ổn, thế nhưng cũng giải quyết hết cả rồi, đêm hôm trước phủ Khai Phong bị thích khách tập kích, lão tử ngựa tay nên giúp đỡ, cho nên lúc về thì bị người nào đó ủy thác...” Từ Khánh sờ sờ đầu.

“.. Nên nhanh chóng nói với đại tẩu, nếu trì hoãn sẽ không xong đâu.”

Tìm đại tẩu? Như vậy chắc chắn là Công Tôn Sách rồi, vậy chẳng lẽ... Lại có người bị trọng thương nữa rồi sao?

Trong lòng bất an, kéo Từ Khánh lại hỏi:

“Này này Tam ca, ai trong Khai Phong phủ nhờ huynh làm việc này thế hả?”

“Còn không phải là Công Tôn Sách sao, làm lão tử chạy muốn chết đây này?”

Quả nhiên!

“Bộ có ai bị thương mà hắn trị không được sao?”

“Không có ai bị thương cả. nhưng mà công nhận, nữ tặc kia chạy nhanh thật, trước khi chạy còn chưởng Triển Chiêu một chưởng nữa, nhưng nghĩ lại cũng thấy có chút kì lạ nha, một chưởng kia đánh không tới mà Triển Chiêu đã ngã xuống rồi, may mắn Công Tôn Sách nói là không có nội thương gì cả, chỉ là thể hư thôi, cho nên nhờ ta hỏi đại tẩu xem lần trước Triển Chiêu đến đây đã uống những loại thuốc nào.”

“Nữ tặc? Thuốc?” Trong lòng hoảng hốt, không lẽ vị thuốc mà hắn đưa nhằm cho Triển Chiêu lần trước có vấn đề sao?

Mà đại tẩu nói đó chỉ là thuốc bổ thôi mà, lỡ uống vào thì có gặp trở ngại gì đâu?

“Việc này...” Buông Từ Khánh ra, phát hiện hai tay mình đã ướt đầm mồ hôi.

“Không, mà cũng có thể không phải là việc đó!” Từ Khánh lăm bằm bỏ đi.

Nhìn Từ Khánh đã đi rồi, Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong lòng mình như lạc vào sương mù

Con mèo kia thế nào rồi? Thế nào mà người ta chưa đánh mà đã ngã xuống? Thân thể đã hư nhược đến độ này rồi sao?

Rốt cuộc Triển Chiêu làm sao vậy?

Khai Phong phủ

“Theo ý của Triển hộ vệ, vụ án này với Hứa gia ở thành Đông có liên quan với nhau?”

“Vâng, tiểu thư Hứa gia ở thành Đông vốn có hôn ước với đại đệ tử Trầm Tích Thu của phái Thanh Thành, thế nhưng vài ngày trước Trầm công tử lại từ hôn khiến cho Hứa gia rất phẫn nộ, cho nên trong chuyện này, ắt hẳn phái Thanh Thành cùng Hứa gia có bí mật gì đó.”

“Triển hộ vệ, làm phiền người đi một chuyến tới Hứa gia.” Biết rằng một ngày không phá được án tức là một ngày không được an bình, Bao Chứng đành phải cam lòng cho Triển Chiêu thân mang bệnh đi.

“Dạ!” Triển Chiêu xoay người rời đi.

Lâm nhảm: Xuân Hương ơi, ta nhớ trong phim BTT, Công Tôn Sách tự xưng mình là học trò, chứ có phải là học sinh đâu a

12. Chương 12

Vừa bước ra cửa, liền gặp Công Tôn Sách không biết từ khi nào đã chờ sẵn ở đấy, tay cầm một tấm áo choàng.

“Triển hộ vệ...”

Công Tôn Sách tiến lên, nắm lấy cổ tay của Triển Chiêu, cẩn thận chẩn mạch, sau đó mới nói:

“Tình thế lúc này không hề đơn giản, cho nên trăm triệu lần phải cẩn thận, thân thể hiện tại của người rất yếu, mà mấy tháng này là mấy tháng rất quan trọng, cho nên trong mọi thời điểm phải bảo vệ thân thể.”

Triển Chiêu theo bản năng khẽ vuốt bụng, nhắm mắt lại, gặt đầu:

“Triển Chiêu nhớ kỹ, lần này đi Hứa phủ điều tra, Triển Chiêu tự biết có chừng mực.”

Công Tôn Sách khoác áo lên người của Triển Chiêu, buộc dây lại.

“Mấy bữa nay trời lạnh, chú ý phòng lạnh.”

“Đa tạ Công Tôn tiên sinh.” Kéo áo choàng lại, Triển Chiêu cười cảm kích.

“Đi thôi, đi sớm về sớm, trở về ta sẽ điều dưỡng cho người.”

Đứng trước cửa Hứa phủ, Triển Chiêu không khỏi nhíu mày.

Trước cửa có treo hai cái đèn lồng màu trắng, lụa trắng vi trướng, mang theo một cỗ thể lương.

Trong lòng khẽ chấn động, Hứa phủ có người chết sao? Tiến lên gõ cửa.

Cửa từ từ mở ra, bên trong, một người chìa nửa đầu ra nhìn, vừa nhìn thấy Triển Chiêu, hấn run rẩy cả lên, sững sốt không biết nên làm gì.

Có chút nghi ngờ

“Triển Chiêu Khai Phong phủ, xin hỏi tang sự của quý phủ là của ai?”

Gia đình kia hai mắt phiếm hồng, nước mắt nói:

“Là lão gia... Lão gia ngài ấy đã đi rồi!”

Triển Chiêu cả kinh, hỏi lại

“Hứa lão gia đã chết rồi sao? Tại sao lại chết?”

Gia đình kia không nói gì, cứ thút thít không ngừng, Triển Chiêu nóng lòng đẩy cửa xông vào

Trước cửa có treo một đóa hoa kết bằng bạch lãng thật to, những tấm vải liệm đen trắng đan xen nhau đang phát phơ trong gió. Tiền sảnh của Hứa gia ngày trước nay đã trở thành linh đường, như mọi linh đường khác, nơi này cũng bày một ít hoa quả, cùng nhang đèn các loại

Ở giữa linh đường, có một chiếc quan tài bằng gỗ tốt được đặt ở đấy, bên trong chính là thi thể của Hứa lão gia, thần thái an tường, thoạt nhìn giống như đang ngủ.

Cả gian nhà ngoại trừ linh đường ra thì không có một bóng người, điều này đã khiến cho Triển Chiêu càng thêm nghi ngờ.

Thi thể đã cứng, chứng tỏ là đã chết từ rất lâu rồi, nhẹ nhàng lật thi thể lên, kiểm tra đằng sau ốt, lại là ba mảnh An Hồn châm!

“Những người khác trong phủ đâu? Tại sao chỉ có mình người ở đây?” Khi bước vào đây, Triển Chiêu đã cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Quái lạ, đường đường là một đệ nhất phủ đệ, thế nhưng anh không hề thấy bóng dáng của bất kì hạ nhân nào, ngay cả trong linh đường, cũng không có người túc trực bên linh cữu!

“Bẩm đại nhân, những người khác đã sớm được lão gia phát lương hồi lương cả rồi, tiểu nhân từ nhỏ theo hầu hạ lão gia, cho nên vẫn chưa đi. Đêm qua lúc lão gia chết, nhị thiếu gia cũng mất tích, tam tiểu thư một mình đi tìm nhị thiếu gia rồi.”

“Lúc lão gia chết, người đang ở tại hiện trường?”

“Ồ...Ồ..”

“Lúc ấy tình hình thế nào?”

Tên gia đình lau nước mắt, nghĩ một một chút rồi đáp

“Tối hôm qua, tâm tình của lão gia có vẻ không tốt, sau khi dùng cơm thì một mình đi vào thư phòng, tiểu nhân đứng ở ngoài cửa thư phòng chờ, sau đó không bao lâu thì nghe thấy tiếng lật bàn cùng đổ vỡ trong phòng, thật sự thì tiểu nhân không biết trong đó đang xảy ra chuyện gì cả, qua một lúc lâu thì yên lặng, tiểu nhân có thử gọi lão gia vài tiếng, nhưng lão gia không trả lời, cho nên mới đẩy cửa vào, thì lão gia...” Nói xong, lại tiếp tục nức nở.

Triển Chiêu nhìn tên gia đình đó, nhìn chăm chăm vào hai mắt của gã.

“Động tĩnh lớn như thế, cho nên người đứng bên ngoài cũng có thể nghe được?”

“Dạ bẩm đại nhân, lão gia đã đặc biệt phân phó, khi ông đang ở trong thư phòng, bất kì kẻ nào cũng không được bước vào, cho nên tiểu nhân mới...”

“Tâm tình của Hứa lão gia có thường xuyên không tốt như vậy không?”

“Chỉ mới bắt đầu vào mấy ngày nay thôi...”

Nếu như tâm tình của Hứa lão gia gần đây không tốt, đã thế còn nhanh chóng giải tán gia nhân, như vậy... Có thể ông ta đã sớm biết mình không sống được bao lâu.

“Thư phòng ở đâu?”

“Mời đại nhân theo tiểu nhân.”

Trong thư phòng ngoài ý muốn không hề có dấu vết bữa bái, điều này đã khiến cho Triển Chiêu càng thêm nghi ngờ, nghe gia đình kia nói lúc ấy có nghe thấy tiếng đổ vỡ, nhưng thư phòng này có vẻ ngăn nắp quá rồi.

“Thư phòng đã có người đụng qua rồi sao?”

“Vâng... Là tam tiểu thư đến quét dọn một chút.”

“Theo người, cái chết của Hứa lão gia có bình thường không?”

Gia đình kia sửng sốt, không hiểu vì sao Triển Chiêu lại hỏi câu này, cho nên một lúc sau mới lắc đầu trả lời:

“Tiểu nhân cảm thấy... Không... Không được bình thường...”

Triển Chiêu hơi nhắm mắt lại, cảm thấy bực mình, giọng cũng mất đi vài phần hảo ý

“Hoang đường! Đã thấy không bình thường, tại sao còn không báo quan?”

“Dạ... Dạ bởi vì tam tiểu thư nói... Sợ sẽ thêm phiền phức, không... Không cho báo.” Thấy Triển Chiêu thay đổi sắc mặt, tên gia đình kia càng lúc càng hoảng, nói cũng không lưu loát.

Tam tiểu thư, lại là tam tiểu thư, Triển Chiêu ổn định tâm thần lại, gần đây cứ thường xuyên buồn bực vô cớ, hờ một chút là giận, chả biết tại sao.

“Tại sao Hứa thiếu gia lại mất tích?” Triển Chiêu chậm rãi hỏi tiếp:

“Đạ... Lúc trước nhị thiếu gia có nhận được thư tín của cô gia, liền vội vàng ra đi, sau đó thì không còn trở về nữa, hình như là đi Tây Xuyên Thanh Thành thì phải.”

“Cô gia? Trầm Tích Thu?”

Trầm Tích Thu cố ý bảo Hứa Thu Thụy xuất môn, thật ra là có mục đích gì? Còn tam tiểu thư kia, tại sao phụ thân chết lại không cho báo quan mà một mình rời nhà, đến tột cùng là có mục đích gì?

Càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, giống như vẫn chưa tìm thấy mấu chốt, đầu càng lúc càng đau, bỗng nhiên trong dạ dày như muốn lộn ngược cả lên, một cổ ác khí từ trong cổ họng như muốn trào ra, theo bản năng bụm miệng, dứt khoát nhìn xuống.

Cổ định thân thể, một tay vịn vào bàn sách, chờ đợi cho khẩu khí từ từ thông thuận.

“Đại nhân... Ngài không sao chứ?” Gia đình kia thấy sắc mặt anh đột nhiên trở nên trắng bệch, nửa ngày không nói gì, cẩn thận hỏi:

Khẽ lắc đầu, Triển Chiêu xoay người lại, hỏi:

“Người tên là gì?”

“Tiểu nhân gọi là A Phúc.”

“A Phúc, mau theo ta đi một chuyến tới Khai Phong phủ.”

Bao Chứng nhíu mày nghe A Phúc nói xong, một lúc lâu không nói gì, nhìn Công Tôn Sách

“Tiên sinh cảm thấy thế nào?”

Công Tôn Sách nghĩ một lúc, sau đó vuốt râu nói

“Có ba điểm đáng ngờ ở đây. Thứ nhất, Hứa tiểu thư kia, phụ thân qua đời, không những không báo quan, mà còn không chịu tang một mình xuất môn. Thứ hai, Trầm Tích Thu gửi thư bảo Hứa nhị công tử xuất môn, thật ra là có dụng ý gì, còn thứ ba...” Công Tôn Sách dừng lại, nhìn Triển Chiêu.

“Hứa lão gia kia đã sớm bảo các gia nhân mau giải tán, nghĩa là biết mình sắp gặp đại nạn...” Triển Chiêu lấy ba mảnh An Hồn châm ra, đưa cho Bao Chứng

Bao Chứng nhận lấy ba mảnh châm, nhìn nhìn, đột nhiên linh quang chợt lóe.

“Tuy các nạn nhân không liên quan tới nhau, nhưng họ đều có chung một đặc điểm.” Bao Chứng dừng một chút, tiếp tục nói: “Đó là họ không hề phản kháng lại hung thủ.”

“Nhưng mà... Người chết đều là những bình dân bá tánh bình thường.”

“Ban đầu bản phủ cũng cho là như thế, dân chúng không thể phản kháng, cho nên mãi không tìm được nguyên nhân, nhưng bây giờ nghĩ lại... Bọn họ căn bản không muốn phản kháng, tự nguyện nhận lấy cái chết.”

Một kết quả hết sức bất ngờ, khiến cho mọi người lâm vào trầm tư.

Nạn nhân chết là do tự nguyện? Điều này không phải quá mức khó tin.

Hứa lão gia giải tán các gia nhân, có nghĩa là biết mình sắp gặp đại nạn, nếu ông muốn trốn, không phải là không có cách, thế nhưng ông ta lại ở nhà đợi chết, chắc chắn là có điều gì bí ẩn trong chuyện này!

Còn Trầm Tích Thu kia, hành động của y không khỏi làm cho người ta cảm thấy khó hiểu, ắt hẳn là có quan hệ tới cái chết của Hứa lão gia.

Bao Chứng hai mắt sáng ngời

“Triển hộ vệ!”

“Có thuộc hạ.”

“Người hãy đi Tây Xuyên, dẫn Trầm Tích Thu về Khai Phong phủ tra hỏi.”

“Dạ”

13. Chương 13

Buổi tối, trong phòng Triển Chiêu

“Triển hộ vệ, thân thể của người còn yếu lắm, nhất định phải đi sao?”

“Công Tôn tiên sinh, vụ án này không thể để kéo dài thêm được nữa.” Triển Chiêu vừa nói vừa sửa soạn hành trang.

“Nhưng mà người...” Công Tôn Sách không khỏi lo lắng, với thân thể hiện giờ của anh, làm sao có thể chịu nổi khổ cực nữa chứ.

“Tiên sinh cứ yên tâm, Triển Chiêu sẽ tự chiêu cố chính mình mà.” Triển Chiêu rũ mắt, một tay xoa bụng mình, gần đây, hành động này đã gần như trở thành một thói quen của anh.

“Ai...” Công Tôn Sách rất hiểu tính khí của anh, cho dù y có khuyên như thế nào đi chăng nữa cũng vô dụng thôi, bèn đưa tay nài cho Triển Chiêu: “Cầm lấy.”

“Đây là...?” Triển Chiêu đưa tay nhận lấy.

“Trong này có một ít thuốc bổ dành cho người, nhớ một ngày hai cữ, không được chậm trễ, ngoài ra còn có chút tiền bạc, trên đường nếu thấy cái gì bổ thì nhớ mua mà ăn, nên nhớ, bạc đãi chính mình, chính là bạc đãi đứa trẻ.”

“Công Tôn tiên sinh...”

“Được rồi được rồi, là tiền của ta cho người để mua đồ ăn cho đứa nhỏ, dù sao bổng lộc cả năm trời của người cũng chẳng còn bao nhiêu nữa, cho nên nếu người dám bạc đãi đứa nhỏ, cũng có nghĩa là có lỗi với học trò rồi đó nha.”

“Tạ tiên sinh...” Triển Chiêu biết rằng chẳng thể nào lay chuyển được y, nên anh cũng không từ chối nữa.

“Đi Thanh Thành, Triển hộ vệ nhớ bảo trọng bản thân.”

“Triển Chiêu đã biết...”

“Đi thôi đi thôi, đi sớm về sớm” Công Tôn Sách bắt dắc dĩ vẫy tay

Tứ Xuyên phái Thanh Thành...

Kiểm phái của Thanh Thành phái là sự kết hợp tinh hoa của hai phái Bắc Nam, lấy chữ Vô làm gốc, hết thấy đều bắt đầu từ hai chữ” Hư vô”. Luyện công chủ yếu ở hai tay, sau đó mới đến trung bàn, hạ bàn, từ không thành có. Trong quá trình luyện công, nhược điểm trở thành ưu điểm, từ không thành mà thành có thành Vô đức thành hữu đức, không có mà thành có, đạt tới tâm thanh tịnh vô vi, tức là. không cầu thanh tịnh bên ngoài mà cầu thanh tịnh bên trong

Nghi phạm giết người thực sự xuất thân từ đây sao? Một nơi thanh tịnh như thế này lại có thể sản sinh ra một tên độc ác như thế!

Một hồng y nam tử đang đứng ở dưới chân núi, mấy ngày liền đi đường không làm mất đi vẻ tuấn lãng bất phàm của anh, nhưng mà lúc này, trên mặt anh cũng có một chút tái nhợt

“Quả nhiên là quá miễn cưỡng...” Mấy ngày chạy liên tục đến đây, bây giờ đầu có chút choáng váng, cảm giác buồn nôn cứ liên tục xuất hiện, làm cho Triển Chiêu cảm thấy mình không thể chống đỡ nổi nữa.

Bây giờ cũng nên tìm một chỗ thanh tịnh để nghỉ ngơi một chút.

Chân núi, khách điếm....

Người mở khách điếm ở chân núi này quả thật là một người rất thông minh.

Núi Thanh Thành cảnh sắc mỹ lệ, phái Thanh Thành ở trên núi cũng là một bang phái tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, cho nên thu hút rất nhiều khách vãng lai cùng với nhân sĩ giang hồ đến ghé thăm, tất nhiên là họ cũng cần một chỗ để nghỉ ngơi, khách nhân có đủ hạng loại, từ quý tộc bình dân, chưởng quầy đều tiếp đón.

Hôm nay sinh ý có vẻ rất tốt, chưởng quầy đang cười híp mắt ngồi phía sau quầy gỗ bàn tính.

“Chưởng quầy?” Một giọng nói ôn hòa vang lên, chưởng quầy ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn. Đây là vị nhân sĩ nào thế? Từ ngày hãn mở khách điếm này cho đến nay cũng đã nhiều năm, đã gặp qua không biết bao nhiêu người, nhưng chưa bao giờ thấy qua người nam nhân nào tuấn tú như vị đang đứng trước mắt hãn.

“Chưởng quầy?” Triển Chiêu cảm thấy có chút bất đắc dĩ, trong suốt đoạn đường, ai ai cũng như chưởng quầy lúc này vậy, đều nhìn anh chằm chằm.

‘À! Khách quan! Ngài là...?’

“Cho ta xin một gian phòng, lát nữa hãy mang vài món ăn lên, nhân tiện cho thêm một thùng nước.” Thấy chưởng quầy cuối cùng cũng trả lời, Triển Chiêu khẽ mỉm cười, lấy bạc bỏ lên bàn.

“A được được! Tiểu Tam, mang vị khách quan này đến tây phòng.”

“Dạ, mời ngài.” Tây phòng là phòng dùng để chiêu đãi khách quý, không biết vị khách quan này là nhân vật bất phàm thế nào? Tiểu Tam ân cần đón tiếp.

“Gia, ngài đến nơi này làm gì thế?” Nhìn vị khách quan tuấn tú kia, Tiểu Tam không nhịn được tò mò hỏi.

“Đến làm một số việc ...” Triển Chiêu nhin xuống cảm giác phiến giang đào hải trong dạ dày, cố gắng mỉm cười

“Gia, trông sắc mặt của ngài kém quá, hay ngài nghỉ ngơi trước đi? Nếu không thì để Tiểu Tam đi mời đại phu đến xem cho ngài?” Lời này là thật tâm, Tiểu Tam nhìn sắc mặt tái nhợt của vị khách quan tuấn tú này, trong lòng có chút lo lắng.

“Không sao không sao, ta có mang theo thuốc, làm phiền người lấy cho ta một chén nước đến được không?”

“Được được. Đây là phòng của ngài, Ngài hãy mau chóng nghỉ ngơi.”

Triển Chiêu đánh giá căn phòng một chút, căn phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ ngăn nắp, trong phòng được trang trí bởi những món đồ trang nhã như cắm ki, giường được che bởi một tấm màn. Nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể thấy sườn núi phái Thanh Thành mờ mờ ảo ảo ở đằng xa- Thật đúng là một căn phòng rất tốt.

Dựa vào cửa sổ, nhìn dãy núi hùng vĩ phía xa xa, cảm giác mệt mỏi dần xâm chiếm, Để bọc quần áo lên bàn, ngồi xuống vuốt vuốt mi tâm.

Gần đây mình càng lúc càng thích ngủ hơn, thân thể lúc nào cũng cảm thấy trầm trầm không có chút sức lực nào, trong bụng thường xuyên có cảm giác nhói đau, thật sự rất khó chịu.

Xem ra cũng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu không đến lúc xảy ra chuyện mà đột nhiên buồn ngủ, vậy thì không hay đâu... Một tay xoa bụng, âm thầm áy náy.

Thật khổ cho đứa nhỏ này...

Bất giác nhìn ngọn núi xa xa kia đến xuất thần, trên giang hồ, Trầm Tích Thu tuy không phải là đại hiệp nổi danh, nhưng cũng có tiếng là một chánh nhân quân tử, vậy tại sao hãn lại vô duyên vô cớ mà từ hôn chứ? Bị từ chối, cho nên tức giận mà bỏ đi, sau đó lại đột ngột xuất hiện vụ án mạng của Hứa gia ngay sau đó, có phải là mọi chuyện hết sức trùng hợp không?

14. Chương 14

Đang khi suy nghĩ, bỗng có tiếng gõ cửa, đang muốn đứng dậy, đột nhiên dạ dày lại nảy lên một trận quay cuồng, tay cố bám vào thân bàn, không ngồi dậy nổi.

“Tiến vào đi...”

Tiểu Tam mở cửa, trên tay cầm một chén nước ấm, thấy sắc mặt anh tái nhợt, lo lắng hỏi:

“Gia, ngài không sao chứ?”

Triển Chiêu lấy từ trong tay áo của mình ra một cái bình nhỏ, đổ thuốc, bóp vỡ lớp vỏ bên ngoài, lập tức cả phòng thơm ngát, nuốt viên thuốc cùng với nước, đợi cho nhuận khí, nở một nụ cười với Tiểu Tam.

“Không sao”

Tiểu Tam nhìn nụ cười tựa như xuân phong ấm áp của anh, hấn ngậy người, thật lâu sau đó mới phục hồi tinh thần, lại thấy Triển Chiêu tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, nhận ra mình có chút thất lễ, đỏ mặt đáp:

“Gia, nếu ngài đã khỏe rồi thì xin hãy nghỉ ngơi... Tiểu nhân lui xuống.”

“Làm phiền rồi...”

Tiểu Tam dọn dẹp một chút, đang định cầm cái chén không đi ra, đột nhiên Triển Chiêu gọi lại

“Tiểu nhị, ta muốn hỏi thăm một người...”

Tiểu Tam buông khay xuống

“Gia, ngài có việc hỏi xin cứ hỏi, không phải là ta tự cao chứ, trong vòng một trăm dặm...”

Lời còn chưa dứt thì hấn thấy con người trong trẻo của Triển Chiêu mang theo ý cười nhìn mình, cảm thấy có chút ngượng

“Ta muốn hỏi, người có từng biết một người tên là Trần Tích Thu hay không?”

“À, ra là ngài muốn hỏi về Trần đại hiệp sao? Biết biết!” Tiểu Tam đột nhiên nhớ ra, để khăn lên vai.

“Nói về Trần Tích Thu Trần đại hiệp, quả thật là một người ngọc thụ lâm phong! Đã thế còn là một người trượng nghĩa...”

“Tiểu nhị...” Triển Chiêu xoa nhẹ huyết thái dương, ngăn lời nói của hấn.

“Gần đây người có nhìn thấy hấn không?”

“Có a! Lần này Trần đại hiệp trở về còn mang theo Tập Yên cô nương, đã an bài nàng ở Vũ Xuân lâu! Tập Yên cô nương quả thật là một đại mỹ nhân nha, nghe nói Trần đại hiệp vì nàng mà không tiếc từ hôn một đại gia đình ở Khai Phong nữa đó.”

Triển Chiêu hơi nhíu mày, Vũ Xuân lâu?

Trần Tích Thu này không phải là quá nặng tình hay sao, thế thì cũng quá trượng nghĩa, vậy thật sự hấn có quan hệ gì với vụ án của Đường Môn đây.

“Ngày hôm qua tiểu nhân có thấy ngài ấy đi cùng với một vị công tử, mà người nọ nhìn có chút lạ mắt, hình như không phải là người ở Thanh Thành.” Tiểu Tam thấy Triển Chiêu cau mày không nói gì, nên hấn nói hết ra.

Sau khi Triển Chiêu nghe xong, gật đầu nói lời cảm tạ, ý bảo hấn đi đi.

Tuy mình che dấu thân phận tới đây, nhưng nếu tùy tiện xâm nhập vào Thanh Thành, chỉ sợ sẽ đả thảo kinh xà, suy đi tính lại, Triển Chiêu quyết định tối nay sẽ thám thính phái Thanh Thành một phen.

Đi đến bên giường, cởi áo choàng, nằm xuống, nhìn trần màn.

“Mèo bệnh...” Đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

A... Bạch Ngọc Đường không phải đang ở Hãm Không Đảo sao? Nếu như lúc này hẳn nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, chỉ sợ sẽ nổi hứng trêu chọc một phen.

Nhẹ nhàng vuốt bụng, cơn buồn ngủ dần dần xâm chiếm tâm trí anh, Triển Chiêu mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Bụi đất tung bay, một bạch y nhân cười một con tuấn mã thuần hắc chạy như bay tới khách điếm, không đợi ngựa dừng lại, bạch y nhân ấy đã vôi vàng nhảy khỏi ngựa, vào khách điếm.

“Chưởng quầy! Một gian phòng hảo hạng! Dọn dẹp sạch sẽ đó! Hầu hạ tốt. Bạch gia gia sẽ thưởng cho!”

Chưởng quầy còn chưa kịp ngẩng đầu lên, mười hai lượng bạc được đặt xuống, vôi vàng mang bộ mặt nịnh nọt, vừa ngẩng đầu lên thì không khỏi ngẩn cả người, trước mắt là một vị công tử mặc một bộ y phục thuần trắng, dáng vẻ tuấn dật phong lưu, lại mang theo một cỗ tà mị, so với vị hồng y công tử kia thì không hơn không kém.

Nhưng xem ra, tính tình của vị nam tử trước mặt đây tựa hồ không tốt như vị kia đâu.

15. Chương 15

Chưởng quầy cao giọng dặn dò tiểu nhị.

“Tiểu Tam, dẫn vị khách quan này tới gian phòng hảo hạng, kể bên phòng của vị công tử lúc nãy.”

Tiểu Tam đáp lại một tiếng, mắt thấy tính nết của vị bạch y nhân này không tốt lắm nên cũng không muốn nói nhiều với hắn làm gì, mở cửa định rời đi, thế nhưng bị gọi lại:

“Tiểu nhị, cho ta hỏi chút, Trầm Tích Thu phái Thanh Thành... Nay có còn ở trong thành không?”

“Vẫn còn! Hôm qua tiểu nhân có nhìn thấy ngài ấy!” Trong lòng thầm kinh ngạc, vì sao ngày hôm nay lại có tới hai khách nhân hỏi tới vấn đề này chứ?

“VẬY... Nghe nói Triển Chiêu của Khai Phong phủ đã tới Thanh Thành rồi đúng không?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày hỏi tiếp, dọa cho tiểu nhị hết cả hồn.

“Ý ngài là ‘Ngự Miêu’ Triển đại nhân sao? Chưa nghe qua a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thuận tay vứt một mảnh ngọc bội cho Tiểu Tam.

“Đi đi, có việc gì ta sẽ gọi người.”

Tiểu Tam không ngừng nói cảm tạ, xoay người xuất môn, xoa xoa trán một hồi rồi mới xuống lầu.

Bạch Ngọc Đường nằm trên giường, chân bắt chéo, trong lòng vẫn còn buồn bực. Rõ ràng Công Tôn Sách nói là Miêu Nhi đã đi Thanh Thành rồi mà, vậy tại sao vẫn chưa đến nhỉ?

Chẳng lẽ...

Nhớ tới lời nói trước kia của Từ Khách, tim của Bạch Ngọc Đường như quặn đau, mèo góc này, tại sao cho tới bây giờ vẫn không biết tự chăm sóc bản thân mình thế!

Cũng không biết vì sao, lúc Từ Khánh nói Triển Chiêu bị thương, trong lòng cứ như bị lửa đốt vậy, nhanh chóng lấy ngựa chạy thật mau đến Khai Phong phủ, thế nhưng kết quả là Triển Chiêu đã đi Thanh Thành để tra án, cho nên mới lập tức chạy đến đây. Suốt đoạn đường, đầu óc mình cứ rối bời vì gì đâu, chẳng biết nghĩ cái gì cho phải.

“Mèo chết, chờ Bạch gia gia tìm ra người! Nhất định phải gọi người là... gọi người...”

Nửa ngày không biết nên gọi là cái gì, chỉ có thể hừ một tiếng, nằm xuống ngủ.

Trăng sáng lên cao, tiếng mõ bang bang không biết từ đâu vọng đến, Triển Chiêu một thân dạ hành lặng lẽ đứng bên cửa sổ.

Một lúc sau, vừa định nhảy ra khỏi cửa sổ, bỗng nhiên ở cách vách vang lên một tiếng động rất nhỏ, Triển Chiêu cả kinh, nhẹ nhàng đến bên tường lắng tai nghe, sau một lúc thấy bên kia không còn động tĩnh gì mới yên tâm, triển khai khinh công nhảy ra khỏi cửa sổ, vô thanh vô tức phóng lên núi.

Núi Thanh Thành lúc này thật sự rất tĩnh lặng, những cơn gió lành lạnh cứ tấp vào mặt, cả người cảm thấy lạnh lẽo và ẩm ướt

Mạnh mẽ đè nén cảm giác khó chịu này, đeo khăn che mặt lên, Triển Chiêu lặng lẽ phiêu lượn lên nóc nhà của phái Thanh Thành.

Đang lúc tìm phòng của Trầm Tích Thu, bỗng nhiên anh nghe thấy một tiếng quát to

“Có thích khách! Có thích khách!”

Trong lòng cả kinh, bị người phát hiện rồi sao?

Thanh âm kia càng lúc càng xa, nghi hoặc trong lòng càng sâu, nếu không phải là gọi mình, như thế... Còn ai đến do thám Thanh Thành nữa chứ?

Không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng tìm một gian phòng trống, đằng trước có một tấm biển, thầm nghĩ đây là một nơi rất tốt để ẩn trốn, đề khí nhảy lên xà nhà trốn sau tấm biển đó, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng người xôn xao bên ngoài, ẩn dấu hơi thở, chờ bên ngoài im lặng rồi hãy tính tiếp.

Một lúc sau, tiếng xôn xao bên ngoài cũng dần dần mất hút, Triển Chiêu vừa định nhảy xuống, bỗng nhiên nghe thấy có động tĩnh, bên tai có tiếng gió, chưa kịp nghĩ gì thì Cự Khuyết đã xuất ra khỏi vỏ, trở tay lấy kiếm.

Người kia cũng xuất kiếm, tấn công vào các yếu huyệt của Triển Chiêu. Thân hình của Triển Chiêu hơi nghiêng để né kiếm phong, chỉ cần sơ sẩy một chút là trúng anh rồi. Âm thầm kinh ngạc bởi võ công của người kia tương đương với mình, lập tức quay đầu chạy ra cửa.

Bên ngoài tiếng người ồn ào, Triển Chiêu không muốn dây dưa cùng hấn nữa, nhảy lên nóc nhà, mấy lần liên khởi liền ra khỏi phái Thanh Thành, âm thầm ảo não không thôi, nếu như không phải bị tên đó cản đường thì bây giờ mình đâu có chật vật như thế a!

Tâm vừa chuyển, đột nhiên nghe ở phía sau truyền đến tiếng xé gió, người nọ đang đuổi theo mình! Khẽ nghiêng đầu nhìn lại, không ngờ lại là một mảnh bạch y, trong lòng thầm hiểu rõ, bên môi bất giác gợi lên một nụ cười.

Ngay cả dạ hành mà cũng là một thân bạch y chói mắt, ngoài người đó ra, trên đời này không có người thứ hai!

Hắn... Rốt cuộc cũng đến đây sao?

Bạch Ngọc Đường nhìn khinh công phi phàm của tên hắc y nhân trước mắt, trong lòng có chút nghi hoặc.

Đêm nay xuất sư bất lợi, khi vào Thanh Thành vốn nghĩ mình sẽ ẩn trốn tốt, nào biết một thân bạch y của hấn dưới ánh trăng thật sự là quá chói mắt, cho nên đã bị người khác nhìn thấy, dưới tình huống cấp bách hấn bám vào nóc nhà Đại Lương, khó khăn lắm mới tránh được đám người đó, vừa định nhảy xuống thì một tốp khác đi đến, vừa cảm thán cho số phận mình hôm nay xui xẻo, như thế nào lại thấy một căn phòng, trên xà có một cái bảng hiệu, vội đề khí định nhảy lên, thế nhưng lại xém bị trúng một kiếm, bèn thừa dịp xoay người dựa theo công phu của người nọ mà xuất ra một kiếm, chiêu thức tàn nhẫn, nhưng không ngờ đối phương lại tiếp được, sau đó chạy ra cửa, mà lúc này đang có một đám người đang tụ tập bên dưới, nếu như mình đi ra, e sẽ bị phát hiện, cho nên đành phải theo tên hắc y nhân đó phóng ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường ở phía sau đem mọi oán khí của buổi tối ngày hôm nay đổ hết lên người của hắc y nhân, lòng tự hỏi người đó là ai, luận khinh công, mình kém hơn y một bậc, như thế khi giao thủ, không chắc sẽ chiếm thế thượng phong.

Trong lúc suy nghĩ, chợt thấy thân thể người nọ khê chấn động, tốc độ chậm lại, làm sao có thể buông tha một cơ hội tốt như thế! Bạch Ngọc Đường gia tăng cước bộ, rút kiếm ra tấn công.

16. Chương 16

Triển Chiêu vừa dừng lại thì một kiếm của Bạch Ngọc Đường cũng tiến tới trước mắt, bất đắc dĩ thầm than một tiếng, cái con chuột này, thật nóng tính quá đi!

Giơ kiếm ra đỡ một kích kia, cổ tay trái trầm xuống, lấy khí thế áp đảo tấn công vào cổ tay của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không thèm tránh, kiếm chiêu chưa tới đến thì lập tức biến chiêu, cổ tay khê rung lên tạo ra từng đóa kiếm hoa. Do Triển Chiêu không nặng tay, lại bị một kích bất ngờ này nên không kịp đề phòng, cánh tay bị đâm trúng, chân lão đảo lùi ra sau một bước, trên mặt chợt lạnh, hắc sa che mặt đã bị đánh rơi. Mái tóc đen khê tán loạn, một gương mặt tuấn lãng vô cùng quen thuộc hiện ra trước mắt của Bạch Ngọc Đường, ánh trăng xuyên thấu qua Họa Ảnh chiếu vào khuôn mặt tựa ngọc kia.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, trong lòng như chấn động, bật ra một tiếng gầm nhẹ:

“Triển Tiểu Miêu! Người!!”

Trong lòng khê nhói đau, lập tức rút kiếm, từ giữa không trung kéo thân thể lão đảo của Triển Chiêu lại, ôm vào lòng.

Vội vàng xem xét cánh tay của Triển Chiêu, lòng cảm thấy kinh sợ không sao chịu nổi, nhưng ngoài miệng vẫn nặng lời:

“Tử miêu! Tại sao lại không tránh chứ! Đường đường là Nam Hiệp Triển Chiêu thì che mặt làm gì, muốn che giấu gì à!” Trên mặt mang theo sự khẩn trương, đôi mắt ẩn chứa sự lo lắng không thể che giấu.

Triển Chiêu khê thở dài, trên thiên hạ này, cái người vừa mặc bạch y đi dạ hành vừa không che mặt, ngoài Bạch Ngọc Đường người ra thì còn có người thứ hai sao?

Nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay đang nắm lấy tay mình, lòng cảm thấy bàng hoàng không thôi, khê cười nói:

“Nhiều ngày không gặp, kiếm pháp của Bạch huynh lại tiến bộ không ít, thật đáng mừng!”

“Đáng mừng cái rắm!” Thấy Triển Chiêu còn sợ mình lo lắng mà cố gắng mỉm cười, cổ khí giận trong lòng lại cuộn cuộn dâng lên, tay không tự giác tăng thêm khí lực.

Triển Chiêu hơi nhíu mày, muốn rút tay lại, nhưng lúc này mới phát hiện mình và Bạch Ngọc Đường đang dựa sát vào nhau. Mặt áp vào lồng ngực của Bạch Ngọc Đường, cảm nhận được sự lo lắng cùng ầm áp của hắn, tim không nhin được mà lỗi một nhịp. Trên gương mặt, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường là sự lo lắng không thể che giấu, hơi thở ôn nhu, mang mùi vị ầm áp của ánh mặt trời... Nhắm mắt lại, trên mặt nổi lên một tầng mây hồng, luyến tiếc rời khỏi cái ôm ầm áp của Bạch Ngọc Đường, nói

“Chỉ là vết thương nhẹ thôi, Bạch huynh không cần lo lắng.”

Con mèo này thật quá cứng đầu!

Bạch Ngọc Đường oán hận xé vạt áo trước, nhẹ nhàng băng bó vết thương trên tay của anh.

“Thôi thôi! Bạch gia gia cũng không muốn tính toán với người làm gì!”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, hẳn rõ ràng phá hư chuyện của mình trước mà, đã thế còn làm mình bị thương nữa, sao tự đứng bây giờ lại thành ra lỗi của mình, cái tên này, thật chả biết nói lí lẽ gì cả!

“Tại sao Bạch huynh lại đến Thanh Thành?”

“Còn không phải...” Còn không phải tại con mèo thối nhà người sao_ Thiếu chút nữa thốt ra câu này, lời nói vừa đến bên miệng vội chuyển thành...

“Còn không phải là chuyện ở Hãm Không đảo sao, đến Khai Phong hỏi thăm, Công Tôn lão nhi đã nói cho ta biết về vụ án của Hứa gia rồi, vốn nghĩ sẽ tìm được một vài manh mối gì đó, cho nên mới đến Thanh Thành để tìm Trầm Tích Thu.”

“Thì ra là thế...” Trong lòng đã minh bạch, thì ra là Công Tôn tiên sinh lo lắng cho mình, cho nên mới nhờ Bạch Ngọc Đường đến giúp đỡ, âm thầm nở một nụ cười.

“Mèo thối! Người cười cái gì hả?”

“Không có gì...”

“Cười giảo hoạt đến như thế mà bảo là không có gì ha! Nói!” Trên tay tăng thêm lực đạo, chỉ nghe Triển Chiêu kêu đau một tiếng, lúc ấy mới giảm nhẹ lực đạo lại, nhưng trên miệng vẫn nặng lời.

“Không có chuyện gì đâu, Bạch huynh cũng biết Trầm Tích Thu...” đột nhiên dừng lại, nhướn mày.

“Trầm Tích Thu thì sao?” Cảm thấy quái lạ vì anh chỉ nói đến đây, Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

“Suyt~!” Triển Chiêu ra dấu bảo Bạch Ngọc Đường dừng lên tiếng, nghiêng tai lắng nghe, nói:

“Có người đang đến, hẳn là người của phái Thanh Thành”

Bạch Ngọc Đường dừng động tác trên tay lại, ngưng thần lắng nghe, quả nhiên xa xa có tiếng bước chân.

“Lỡ tai của mèo con nhà người cũng thính dữ ha!” Lại tiếp tục băng bó cho anh, sau khi xong, hẳn kéo ống tay áo của anh xuống.

“Đa tạ Bạch huynh.” Triển Chiêu đứng lên, cười nhạt nói.

“Cũng tốt, giảm bớt không ít phiền toái cho chúng ta.”

“Chúng ta? Không phải Triển đại nhân lúc nào cũng muốn đuổi ta đi à?” Bạch Ngọc Đường nhạt kiếm lên, sửa kiếm tuệ lại một chút, liếc Triển Chiêu, trong mắt lộ vẻ giảo hoạt.

“Chuyện đã thành ra như thế, Triển mỗ có muốn đuổi người cũng không đuổi được.”

“Coi như mèo con nhà người thức thời!” Nhe răng cười với Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu khê cười:

“Đâu có. Đã lãnh giáo qua mấy lần gây sự càn quấy của Bạch huynh rồi, cho nên bây giờ Triển mỗ có muốn cũng không dám đâu!”

“Mèo thối người cũng giỏi quá nhỉ! Không những tai thính, mà miệng lưỡi cũng sắc nhọn dữ!” Nghiến răng nghiền lợi định bắt lấy cánh tay anh, đột nhiên nhớ tới tay anh đang bị thương, thuận tay chuyển sang túm tóc của anh.

Triển Chiêu bị hẳn túm tóc đau quá, bèn quay sang trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường.

“Quen biết với Bạch huynh cũng lâu rồi, tất nhiên miệng lưỡi cũng phải sắc nhọn lên một chút chứ.”

“Mèo thối! Người muốn ăn đòn à-!”

17. Chương 17

Trong lúc cả hai đang cãi nhau trên mái nhà, tựa hồ như không biết trời trăng gì nữa, thì lúc này bên dưới đã tụ tập không ít người, đèn đuốc sáng rực.

Mấy tên đệ tử của phái Thanh Thành thấy hai người còn có tâm tư đùa giỡn với nhau như thế, tựa hồ như chẳng để ý tới cái gì, cho nên nhất thời cũng dám tiến lên

“Các người là ai? Ban đêm xông vào phái Thanh Thành có mục đích gì?” Tên đệ tử cầm đầu tiến lên quát.

Triển Chiêu nghe vậy liền tiến lên ôm kiếm thi lễ, thần sắc bình tĩnh trả lời.

“Tại hạ Triển Chiêu Khai Phong phủ đến đây để tra án, nếu có gì thất lễ, xin mọi người hãy thứ lỗi cho.”

“Triển Chiêu?” Tên đệ tử kia cao thấp đánh giá anh.

“Triển Chiêu đường đường là một nam hiệp, nào có thể ăn mặc giống như người?”

Triển Chiêu ngẩn người không khỏi cười khỏ, ăn mặc như thế cũng do bất đắc dĩ thôi. Liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hắn đang ôm kiếm đứng sang một bên, đầu quay sang chỗ khác chẳng thèm liếc nhìn bọn họ, một bộ dáng cao cao tại thượng.

“Chuyện gì thế này? Tại sao lại có nhiều người tụ tập ở đây thế?” Một tiếng nói trầm thấp từ phía sau vang lên, Triển Bạch hai người sững sốt.

“Đại sư huynh đến!”

Đám người kia tự động tản ra hai bên,, xếp thành hai hàng, một thanh y nam tử trầm ổn bước ra, ôn hòa nho nhã, trang nghiêm như một thư sinh văn nhợc

Đại sư huynh?

Hai người nhìn nhau cười, thật đúng lúc nha, người này là Trầm Tích Thu sao?

Trầm Tích Thu lẳng lặng đánh giá hai người, lòng thầm khen, hai người đều vô cùng tuấn mỹ, bạch y nhân đang đứng thì vô cùng cao ngạo, còn hắc y nhân thì ngược lại, ôn hòa như nước, đôi con ngươi trong suốt như ngọc kia như muốn nhìn thấu cả thiên hạ.

Bạch y nhân tiêu sái, thần thái bất kham, vừa phi dương, vừa trầm ổn như ánh trăng, tao nhã không gì sánh bằng.

“Đại sư huynh! Hai tên này nửa đêm xông vào Thanh Thành! Tâm thuật bất chính!”

Thật kỳ lạ, hai người này nhất định không phải là tặc khấu chi lưu chi gì đó, thế nhưng ban đêm xông vào phái Thanh Thành, thật ra là có mục đích gì?

Không đợi y mở miệng hỏi, Bạch Ngọc Đường híp mắt lại, giành nói trước:

“Người là Trầm Tích Thu? Bạch gia gia đang muốn tìm người đây, thế mà chính người tự mình dâng tới cửa.”

Nghe xưng hô của hắn, sau đó nhìn hắn một thân bạch y, trong lòng không khỏi cả kinh:

“ Các hạ có phải là Hãm Không đảo ngũ nghĩa Bạch Ngọc Đường không? Ngưỡng mộ đã lâu, nếu có điều gì thất lễ, xin Bạch thiếu hiệp thứ lỗi.”

Câu nói này khiến cho Bạch Ngọc Đường cảm thấy mát lòng mát dạ, đang định trả lời mấy câu, đột nhiên Triển Chiêu giơ tay, xuất ra một kim bài:

“Tại hạ Khai Phong phủ Triển Chiêu.”

Hắn thật sự là Triển Chiêu sao? Tên đệ tử mới vừa rồi hùng hùng hổ hổ kia nhìn chằm chằm vào kim bài, đưa tay gãi đầu.

“Trầm Tích Thu. Triển muốn hỏi người vài chuyện.” Triển Chiêu thu hồi kim bài, nghiêm mặt nói.

“ Giờ Tý hai mươi chín tháng mười hai hôm ấy, người đang ở đâu?”

“Ở Thanh Thành a...” Trầm Tích Thu thu hồi suy nghĩ, trả lời.

“Người nào làm chứng?”

Ngày hai mươi chín tháng mười hai? Hôm đó sư huynh đang cùng bọn ta thảo luận về bài giảng của sư phụ ở trên núi a” Đang lúc Trầm Tích Thu muốn trả lời, một tên đệ tử đứng gần y cướp lời.

“Hôm đó bọn ta ở cùng với sư huynh cho đến giờ Tý, cho đến khi bị tam sư đệ hối hơn ba lần, chúng ta mới trở về phòng ngủ.”

Hơi ngạc nhiên, Triển Chiêu nhìn Trầm Tích Thu, sau đó khẽ gật đầu.

Đông đảo nhân chứng đang đứng đây, không lẽ thật sự không phải là y?

“Triển đại nhân?” Thấy Triển Chiêu không nói gì, Trầm Tích Thu mở miệng hỏi, nào biết bóng trắng trước mắt nhoáng lên, một thanh kiếm đặt ngay trên cổ y, đệ tử phái Thanh Thành kinh hãi, cầm kiếm muốn tiến lên.

“Trầm Tích Thu, nhạc phụ đại nhân của người đã chết, người không biết sao?”

Cả kinh, vội đưa tay bảo đảm đệ tử lui ra, nói:

“Cái gì? Nhạc phụ đại nhân đã chết rồi sao? Sao lại thế này?”

“Đã chết thật rồi?” Khóe miệng của Bạch Ngọc Đường cười tà

“Quả nhiên là người?”

“Bạch thiếu hiệp chớ nên hiểu lầm, mấy ngày trước tại hạ có đến từ hôn với nhạc phụ đại nhân, nhạc phụ đại nhân không đồng ý...” Nói xong trên cổ lại cảm thấy căng thẳng.

“Cho nên người giết chết ông ta?”

“Bạch huynh, đợi hấn nói xong đã.” Triển Chiêu cảm thấy trong chuyện này còn có huyền cơ, bảo Bạch Ngọc Đường dừng lại, đột nhiên bụng lại có cảm giác quặn đau, thậm chí không tốt, sao lại phát tác lúc này chứ! Anh đành cắn chặt răng, cố gắng để mình không phát ra âm thanh.

Trầm Tích Thu cười với Triển Chiêu, nói tiếp.

“Nhạc phụ đại nhân cũng không ép buộc tại hạ phải thành thân...”

“Chuyện tình cảm là một việc không thể miễn cưỡng, bây giờ ta muốn nhờ người làm một việc, nếu như người làm được, ta sẽ làm chủ cho người về việc từ chối hôn sự này.”

“Không bao lâu nữa, sẽ có một đại nạn giáng xuống người ta, lúc ấy... Chỉ hi vọng người hãy bảo hộ cho con ta được bình an...”

“Lúc ấy không biết vì sao mà nhạc phụ lại giải tán toàn bộ tôi tớ trong nhà, ta cũng cảm thấy rất kì quái, hỏi nhạc phụ thì ông ta không chịu nói, chỉ bảo ta hãy bảo vệ cho con gái của ông ta, ta cũng không muốn hỏi nhiều, đành phải đồng ý.”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, thầm nghĩ chuyện này càng lúc càng phức tạp.

Cũng còn một khả năng... Đó là bọn họ căn bản không hề phản kháng, tự nguyện nhận lấy cái chết.

Triển Chiêu lâm vào trầm tư, xem ra Bao đại nhân đã đoán đúng, có thể là người khác không biết, nhưng chắc chắn Hứa lão gia đã biết mình sắp chết.

“Như vậy... Hứa Thu Thụy đang ở chỗ người sao?”

“Cái này...” Nói đến Hứa Thu Thụy, Trầm Tích Thu lại trở nên ngập ngừng, trên mặt cũng có vẻ mất tự nhiên.

Triển Chiêu càng lúc càng nghi ngờ, định hỏi thêm nữa, đột nhiên bị một cơn choáng váng đánh úp lại, đành phải cắn chặt răng, tay nắm chặt, nhắm hai mắt lại, đợi cơn choáng váng qua đi.

“Miêu Nhi?” Thấy Triển Chiêu không nói gì, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn, chỉ thấy sắc mặt của Triển Chiêu trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lòng cảm thấy lo lắng tiến lên đỡ lấy thân hình sắp ngã xuống của anh.

18. Chương 18

“Miêu Nhi! Sao lại thế này?” Nhìn thân thể đang run nhè nhẹ trong lòng mình, Bạch Ngọc Đường cảm thấy thật rối loạn.

Triển Chiêu định thần lại, đưa tay vỗ lưng hắn, cười ôn hòa:

“Bạch huynh... Không có việc gì đâu...”

“Còn bảo là không có việc gì à, vậy bao giờ thì mới có việc hả?”

Bạch Ngọc Đường biết rõ tính tình của Triển Chiêu, biết mình có nói gì lúc này cũng vô dụng thôi! Ngắc đầu nhìn Trầm Tích Thu, càng lúc càng thấy chướng mắt.

“Họ Trầm kia! Miêu nhi hỏi người cái gì thì người mau nói thật đi! Nếu có lời gì giả dối, đừng trách Bạch gia sao khiến cho phái Thanh Thành các người từ nay về sau không được yên ổn!”

“Người...!”

“Đừng có ở đây làm càn!” Các đệ tử của phái Thanh Thành vô cùng phẫn nộ về thái độ của Bạch Ngọc Đường, mọi người muốn tiến lên, Trầm Tích Thu vội đưa tay ngăn lại.

Trầm Tích Thu thấy Triển Chiêu dường như đang mang bệnh trong người, cả người mềm oặt vô lực, cơ hồ như dựa vào người của Bạch Ngọc Đường, ánh mắt tựa hồ như mang sự mệt mỏi, hảo cho một cái Triển Chiêu

“Triển đại nhân, Thu... Hứa Thu Thụy hiện đang ở Vũ Xuân lâu...” Mặt ứng hồng, ho một tiếng rồi nói tiếp.

“Mấy ngày trước hắn đi cùng với một cô gái đến đây, bảo là có người nhắc hắn, nhớ tới lời dặn của nhạc phụ đại nhân, Hứa thiếu gia cứ kiên trì như thế... Nên ta sắp xếp cho họ vào Vũ Xuân lâu.”

Triển Chiêu càng lúc càng nghi ngờ

“Nghe nói Vũ Xuân lâu là chỗ ong bướm?”

Trầm Tích Thu vội vàng giải thích

“Kì thật cũng không hẳn là như thế, cửa sau của Vũ Xuân lâu có một con sông, trên con sông ấy có một chiếc thuyền hoa, cũng không phải là nơi yên hoa.”

Triển Chiêu không nói gì,, thuyền hoa ở cửa sau?

Bạch Ngọc Đường mở miệng hỏi

“Không phải người gọi Hứa Thu Thụy tới sao?”

Hắn kéo Triển Chiêu lại, để anh dựa vào vai mình. Lúc này Triển Chiêu vẫn còn đang trầm tư nên không phát hiện ra.

“Ta sao?” Trầm Tích Thu kích động hẳn lên, nhưng sau đó lại khôi phục dáng vẻ bình thường, tuy nhiên trên mặt vẫn là vẻ bàng hoàng.

“Tại sao ta phải gọi hắn đến chứ... Ta căn bản... Căn bản...”

“Thu Thụy hẳn... Tựa hồ rất thích Tập Yên cô nương...” Nói xong, trông y rất cô đơn.

Bạch Ngọc Đường thấy y cứ mãi ấp úng, tiếp tục quan sát một chút, cuối cùng cũng minh bạch

“Nếu như vậy, hôm nay Bạch gia cũng không muốn làm khó người nữa.”

Cười sâu xa với Trầm Tích Thu, sau đó nắm tay của Triển Chiêu.

“Miêu Nhi, mau đi thôi...”

Giờ phút này Triển Chiêu càng lúc càng cảm thấy choáng váng, phải cố gắng lắm mới không ngất xỉu, miễn cưỡng gật đầu, Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu đi, thế nhưng lại bị đám đệ tử của phái Thanh Thành bao vây.

Sắc mặt của Bạch Ngọc Đường trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Các người muốn chết?”

“Bạch huynh!” Triển Chiêu nắm tay hắn, lắc đầu:

“Đừng lỗ mãng...”

Trước mắt địch đông ta ít, mà mình thì không còn sức để cầm kiếm, nếu như đánh nhau, Bạch Ngọc Đường còn phải chiếu cố mình, rất dễ bị phân tâm.

Tâm rối loạn mà đối địch, là tối kị trong tối kị!

“Mèo bệnh! Thành thật mà đợi đi!”

Tay trái Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu, tay phải dụng lực, Họa Ảnh ra khỏi vỏ, giữa không trung tiếp lấy, ngạo nghễ nói:

“Đối phó với lũ người này, không cần phải để Bạch gia dùng cả hai tay!”

“Ăn nói ngông cuồng! Mọi người mau tiến lên! Bất sống hai tên nghịch tặc này.”

“Dừng tay!” Trầm Tích Thu quát to một tiếng, chúng đệ tử nhất thời dừng tay

“Để bọn họ đi!”

“Đại sư huynh...!”

“Ta nói để cho bọn họ đi! Không nghe thấy sao?” Trầm Tích Thu lạnh lùng ra lệnh.

“Ta lấy danh dự ra đảm bảo, hai người này căn bản không phải là cường đạo!”

Y ôm quyền thi lễ với Triển Bạch hai người

“Thân thể của Triển đại nhân tựa hồ không được tốt, Bạch thiếu hiệp hãy mau dẫn hắn về chạy chữa, không thể để chậm trễ thêm giây phút nào nữa!”

Lời nói này tựa như rất thành khẩn, Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, thu hồi Họa Ảnh.

“Sau này còn gặp lại!” Ôm Triển Chiêu rời đi, càng lúc càng xa.

Trầm Tích Thu nhìn bóng dáng hắc bạch càng lúc càng xa kia, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Thầm than một tiếng, nếu như mình cũng có thể tự do như hai người họ, như vậy... Đời này còn gì mà ước ao nữa chứ!

19. Chương 19

Suốt cả đoạn đường, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy vô cùng lo lắng, đôi môi mím chặt không biết nên nói gì, chỉ có thể nhắm theo con đường trở về khách điếm mà chạy.

Triển Chiêu nhẹ nhàng nắm tay hắn

“Miêu Nhi?” Cảm giác lạnh băng trên cổ tay khiến Bạch Ngọc Đường chú ý tới.

“Cảm thấy thế nào? Có khá hơn chút nào không?”

Triển Chiêu khẽ nở một nụ cười:

“Không có gì đâu mà... Cảm thấy... Tốt lắm...”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nói chuyện còn không nổi, tốt là tốt chỗ nào chứ! Tay siết chặt, mạnh mẽ ôm anh vào lòng.

“Miêu Nhi, tại sao lại gây đến thế này?”

“Mèo ngọc... Tại sao trước mặt ta còn cố tỏ ra mạnh mẽ chứ...”

Cảm giác cánh tay trên lưng càng lúc càng siết chặt, cơ thể cảm giác được nhiệt độ của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhìn sườn mặt của hắn, trong mắt là một nỗi dịu dàng ấm áp.

“Đa tạ Bạch huynh!”

Lúc Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu trở lại khách điếm đã là lúc gà gáy

Triển Chiêu rời khỏi cánh tay của hắn, có chút không đành lòng rời khỏi nơi ấm áp kia.

Tay vịn thang lầu, cảm thấy đầu rất choáng váng, cước bộ như nặng tới ngàn cân...

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng lung lay như sắp đổ của Triển Chiêu, thấy anh bước đi rất gian nan, tiến lên đỡ lấy thân mình của anh

“Ta giúp ngươi về phòng.”

Một tay nâng lấy cánh tay của anh, còn tay kia thì lau mồ hôi trên trán.

“Làm phiền Bạch huynh...”

Bụng đã hết đau rồi, nhưng đầu vẫn choáng váng nên cước bộ có chút không vững, thật sự muốn đi cũng thật khó khăn.

“A!?”

Một tiếng hét từ phía sau truyền đến, khiến cho hai người giật mình

“Khách quan dậy sớm vậy!” Tiểu Tam kinh ngạc nhìn hai người đang kề sát vào nhau

“Thì ra hai vị quen biết nhau! Ta đã nói...”

“Tiểu nhị! Mang một thùng nước ấm lên phòng hắn. nhanh lên!”

“A!? Dạ...” Lúc này mới phát hiện sắc mặt của Triển Chiêu trắng bệch hết sức yếu ớt, tiểu nhị không dám chần chờ nhanh chóng đi chuẩn bị.

Vào phòng, đỡ Triển Chiêu lên giường ngồi, vén tay áo của anh lên, thấy vết thương tối hôm qua đã băng bó nay lại chảy máu, chắc lúc ấy mình hơi nặng tay, mà lúc đó cũng chưa xoa thuốc nữa, nếu động đến gân cốt, thật không hay tí nào!”

“Chờ...”

Chạy thật nhanh về phòng mình tìm thuốc, cuối cùng dứt khoát mang cả bọc quần áo vào phòng của Triển Chiêu.

Tiếng động lớn như thế đã đánh thức Triển Chiêu. Anh vừa mở mắt ra, lập tức đau đến nhíu mày, Bạch Ngọc Đường đang nghiêm túc lục tung bọc quần áo của mình lên, bộ dáng giống như một con chuột đang đi ăn trộm vậy.

Khóe miệng khẽ nở một nụ cười, lẳng lẳng nhìn hắn đang đem một đồng thứ đặt lên bàn.

“Tìm thấy rồi!”

Vui sướng cầm một cái bình sứ đến bên cạnh Triển Chiêu, cởi bỏ mảnh vải đang buộc qua loa trên vết thương, không khỏi nhíu mày.

Miệng vết thương tuy không lớn, nhưng rất sâu, tựa hồ như muốn xuyên qua cả cánh tay, tuy chưa động tới gân cốt, nhưng vết thương huyết nhục mơ hồ như thế này, làm sao mà không khỏi đau lòng chứ!

Cầm khăn vải đã được tẩm ướt, nhẹ nhàng lau chung quanh miệng vết thương, thấy Triển Chiêu run lên vì đau, Bạch Ngọc Đường lại nhíu mày.

“Đau thì cứ kêu lên, ở đây không có người lạ đâu.”

Triển Chiêu không lên tiếng, nhắm chặt mắt.

Mỗi lần nhìn tới vết thương, trong lòng không biết vì sao mà lại đau như cắt, mỗi lần lau lên miệng vết thương, cảm giác giống như chính mình bị thương, tay cứ run cả lên.

Triển Chiêu bị đau, không nhịn được mà hút một ngụm khí lạnh, muốn rút tay về, Bạch Ngọc Đường kéo tay anh lại, do miệng vết thương bị động tới nên Triển Chiêu kêu lên một tiếng đau đớn.

“Không biết vừa rồi có con mèo nào còn bảo vết thương không có gì đáng ngại đâu nha, bây giờ lại sợ đau!”

Không nghe thấy tiếng cãi lại như trong dự tính, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, liền bắt gặp một đôi con ngươi tựa tiểu phi tiểu đang nhìn mình

“Mèo thôi! Người còn cười! Hại Bạch gia lo lắng cho người gần chết đây này!”

Triển Chiêu thu nụ cười lại, nghiêm mặt nói:

“Bạch huynh”

Bạch Ngọc Đường ngắt lời, nói:

“Đừng nói gì hết, ta hiểu mà”

“Người hiểu?” Triển Chiêu hỏi

“Con mèo nhà người đầu nhập quan trường đã lâu, cấp bậc lễ nghĩa tất nhiên phải giữ! Một kiếm này của Bạch gia, ta phải có trách nhiệm chăm sóc người, người đừng có nói mấy lời tạ ơn gì này nọ, mẹ nó nghe muốn nổi hết da gà đây này!”

Tuy miệng nói thế, nhưng tay bắt giắc cũng nhẹ nhàng hơn.

Triển Chiêu làm sao mà không hiểu lòng hấn đang nghĩ gì, anh cười khẽ một tiếng, đột nhiên cánh tay nhói đau, không khỏi kêu ‘a’ một tiếng.

Nguyên lai Bạch Ngọc Đường đã rửa sạch miệng vết thương, tay kia đang cầm thuốc bột rắc vào vết thương.

“Đau sao? Kiên nhẫn một chút!”

Nghe thấy tiếng kêu đau ầm ầm của Triển Chiêu < bạch=” ngọc=” đường=” cảm=” thấy=” rất=” kì=” quái,=” thuốc=” này=” hấn=” đã=” từng=” thấy=” qua,=” giúp=” khôi=” phục=” vết=” thương=” rất=” nhanh,=” nhưng=” chỉ=” là=” mới=” rắc=” lên=” mà,=” có=” thể=” làm=” người=” ta=” đau=” đến=” chết=” đi=” sống=” lại=” như=” thể=”>

“Hô... Đau...”

Triển Chiêu cắn răng, trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, con chuột này cố ý à?

Sau khi thoa thuốc xong, một tay Bạch Ngọc Đường nâng khuỷa tay của Triển Chiêu lên, tay kia băng vết thương lại.

Cảm giác đau đớn ban đầu dần dần biến mất, thay vào đó là một cảm giác mát mẻ, Triển Chiêu thở ra một hơi, nói:

“Thuốc của Lô phu nhân quả nhiên lợi hại.”

“Tất nhiên rồi” Bạch Ngọc Đường tự mãn đáp.

“Lúc ban đầu có chút đau đớn, nhưng thuốc này có hiệu quả rất lớn cho những vết thương do đao kiếm tạo thành!”

Đau đớn có một chút! Triển Chiêu nghi ngờ hấn dùng thuốc này là có mục đích.

“Nhưng mà Bạch huynh... Trộm nhiều như thế, không sợ khi về nhà sẽ bị mắng sao?”

Triển Chiêu nhìn đám chai lọ linh kinh trên bàn, trong lòng nhớ đến vị nữ trung hào kiệt của Hãm Không đảo kia.

“Trộm gì chứ! Cái này là đại tẩu lo lắng cho ta, cho ta để phòng thân nha.”

20. Chương 20

Hắn chợt dạ, tuy đại tẩu suốt ngày chỉ nghiên cứu độc dược, nhưng cũng chế ra không ít các loại kỳ dược. Tuy biết là vô cùng sai lầm khi mang thuốc của đại tẩu đi mà không xin phép, nhưng hắn đi giữa đường cũng nhận không được mà về ‘mượn’ một vài thứ, nghĩ đến vẻ mặt tức giận của đại tẩu khi biết thuốc của nàng bị trộm mất... Da đầu không khỏi run lên.

Triển Chiêu nhìn thần sắc khác thường của hắn thì cũng đoán được vài phần.

“Tính chuột khó sửa...”

Vừa mới nói được nửa câu, thì đã thấy Bạch Ngọc Đường đã băng bó xong, kéo tay xuống, cột một cái gút thắt.

Triển Chiêu nhíu mày, tên Bạch Ngọc Đường này chắc chắn là cố ý!

“Xong rồi...” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ hai tay, đứng lên.

“Người lo nghỉ ngơi đi, ta đi tắm nước nóng cái đã, bé con mèo nhà người cả một đêm, giờ người toàn máu là máu đây này.”

Triển Chiêu cũng mệt cực kì, hàm hồ nói lời tạ ơn rồi nằm xuống ngủ, thế nhưng lại bị gọi dậy.

“Khoan đã!”

Mờ mịt nhìn Bạch Ngọc Đường tới gần, đưa tay chỉnh vạt áo của mình.

“Cởi áo khoác ra rồi hãy ngủ!”

“Không cần... Triển mỡ có thể tự làm...”

Tay vừa mới giữ áo thì bị Bạch Ngọc Đường kiên quyết đẩy ra, một lúc sau thì áo khoác trên người đã bị cởi bỏ, ngay cả giày của anh cũng bị hắn cởi.

Nhìn hành động bất thường của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cả kinh.

Bạch Ngọc Đường không nói gì đắp mền cho anh, lấy tay thử độ ẩm trên trán anh, lúc này mới cầm quần áo của Triển Chiêu mới vừa thay lúc này đem ra ngoài.

Triển Chiêu nhìn cửa phòng đã đóng kín, không biết vì sao mà tim đập nhanh hơn.

Rầm!!

Triển Chiêu xoa nhẹ ấn đường, thở dài.

“Bạch huynh, nơi này không phải là Khai Phong phủ, nếu cửa bị phá hỏng, Triển mỡ cũng không có bạc để bồi thường đâu.”

Bạch Ngọc Đường để chén thuốc trên tay xuống, nói

“Khi Bạch gia cao hứng, cả khách điểm này còn mua được nữa là, huống chi chỉ phá hư một cái cửa nho nhỏ thôi!.”

Triển Chiêu nhìn chén thuốc, con người đen láy chớp a chớp, sau đó bất động thanh sắc nằm xuống.

Từ khi Bạch Ngọc Đường để chén thuốc xuống liền chú ý tới mọi nhất cử nhất động của Triển Chiêu, thấy anh làm thế, lập tức xông lên kéo cánh tay chưa bị thương của anh, nâng người anh dậy, quát:

“Mèo thối! Bớt giả bộ trước mặt Bạch gia đi! Ngồi dậy uống thuốc!”

Lúc ở trên Hãm Không đảo, Bạch Ngọc Đường rất rõ tính cách của anh đến nhất thanh nhị sở, tuy trước mắt địch nhân, con mèo này rất nghiêm túc, nhưng không ai có thể nghĩ rằng, vị Triển Nam Hiệp hào khí can vãn trong lòng mọi người, mỗi khi bắt anh uống thuốc thì chả khác nào đòi mạng anh vậy.

Thấy Triển Chiêu vẫn tiếp tục nhắm mắt giả bộ ngủ, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cười tà:

“Tưởng ta không làm gì được con mèo nhà người sao?”

Triển Chiêu giật mình, đang suy nghĩ thử xem không biết Bạch Ngọc Đường sẽ làm gì, bên tai chợt nóng lên, cảm giác ngứa ngứa từ bên tai phải dần dần lan xuống nửa bên má phải, vội vàng ngửa mặt lên, che lỗ tai tròng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm chén thuốc lại trước mặt anh, cười hì hì:

“Thức dậy chưa? Mau uống thuốc đi!”

Nhìn Triển Chiêu cau mày nhìn chén thuốc, hần cười gian:

“Đã bảo là mèo con rất sợ ngứa mà, người cũng không là ngoại lệ a? Được rồi được rồi, hôm nay Bạch gia chịu ủy khuất, dứt người uống thuốc vậy!”

Dứt lời, múc một muỗng thuốc, thổi thổi cho nguội bớt, sau đó đưa đến bên miệng Triển Chiêu.

Mặt Triển Chiêu đỏ tới tận mang tai, vội giựt lấy chén thuốc, ấp úng nói:

“Không cần... Ta... Tự mình...”

Nhíu mày nhìn thứ nước đen ngòm được gọi là thuốc kia, nhấp một ngụm nhỏ, lập tức cả khuôn mặt đều nhú lại, lòng ráng nhện, nhắm mắt lại, ngừng thở nuốt xuống.

“Khụ khụ...” Do uống quá nhanh nên bị sặc, nước mắt chảy cả ra.

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ lưng anh

“Có người nào uống thuốc như người không, đâu có ai giành với người đâu?”

Nhìn bộ dáng uống thuốc của Triển Chiêu lúc nãy, thiếu chút nữa là cười ra tiếng luôn, đột nhiên Triển Chiêu kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó không còn phản ứng gì nữa.

Bạch Ngọc Đường hết cả hồn, vỗ vỗ lưng của Triển Chiêu.

“Miêu Nhi?”

Triển Chiêu thầm kêu khổ trong lòng, lúc nãy ho mạnh quá nên bụng lại phát đau, lực phủ ngũ tạng như bị móc ra hết, thống khổ không thể chịu nổi.

“Miêu Nhi? Miêu Nhi...?”

Thấy sắc mặt của Triển Chiêu đột nhiên trắng bệch, hai mắt trợn to vô hồn, Bạch Ngọc Đường luống cuống cả tay chân.

Sao lại thế này? Hay là thuốc kia...

Trong đầu của Bạch Ngọc Đường lúc này rối như tơ vò, hai tay vươn ra ôm chặt lấy Triển Chiêu, khê gọi

“Miêu Nhi... Miêu Nhi... Người đừng làm ta sợ! Đây... “ Giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Cơn đau đớn dần dần đi qua, Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm muốn đứng lên, đột nhiên trong lòng nảy lên một ý nghĩ, môi gợi lên một nụ cười khó có thể phát hiện ra.

“Bạch huynh...”

Hứa với cô Nkim sẽ làm KQKT, rồi hứa sẽ tung bộ mới vào tết trung thu này, thế nhưng ta làm không kịp, cho nên chỉ có thể tung mấy bộ cũ này thôi. Xin lỗi mn nha^^

21. Chương 21

Bạch Ngọc Đường thấy anh có thể nói chuyện được, lập tức gánh nặng trong lòng giảm bớt.

“Ta ở đây... Miêu Nhi, người có sao không? Có khá hơn chút nào không?”

“Đau...”

Bả vai anh run run vài cái.

“Thế nào? Đau ở nào?”

Ôm lấy bả vai run rẩy của anh, Bạch Ngọc Đường nghẹn ngào.

Tại sao Miêu Nhi vừa uống thuốc xong lại thành ra thế này... Thuốc kia... Thuốc kia thực sự có vấn đề sao, tại sao lại như vậy, rõ ràng là thuốc mình mua về mà...

Không đúng!?

Vai... Sao có thể run dữ thế? Hấn lật người Triển Chiêu lại

Quả nhiên!

Trước mắt hiện ra gương mặt đang nhin cười.

“ Triển... Chiêu...!”

“Phốc... Ha ha ha ha!!” Nhin không nổi bật cười ra tiếng, lần này là cười chảy nước mắt.

Bạch Ngọc Đường giương nanh múa vuốt nhào qua, cẩn thận tránh không chạm vào vết thương trên cánh tay anh.

Không biết đã bao lâu rồi, hai người chưa có một trận cãi nhau âm ỉ đến như thế, tựa hồ như từ lúc chia tay nhau, cả hai... Đường như đã mất đi sự bình yên trong tâm hồn mình.

Bờ vai bị Bạch Ngọc Đường áp lại trên giường, Triển Chiêu không cười nữa, tay xoa bụng.

Chờ một chút, chỉ cần một chút thời gian nữa thôi... Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi...

Bạch Ngọc Đường ngơ ngác nhìn Triển Chiêu ở dưới thân, ngẩn ngơ tới mức quên đi mới vừa mình bị anh chọc tới mức nổi trận lôi đình. Triển Chiêu trước mắt đang cau mày, mi mắt rủ xuống, bên khóe mi còn đọng lại một giọt lệ thấm ướt cả đôi lông mi thật dài kia, càng làm lộ rõ vẻ đen bóng của nó. Khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong rất đẹp, nhất thời càng nhìn càng ngẩn ngơ.

“Bạch huynh...”

Hoàn hồn, đã thấy tay mình đang xoa gò má của anh, còn thiếu chút nữa là chạm tới đôi môi duyên dáng kia...

Trong lòng cả kinh, tay chuyển sang nắm lấy vài sợi tóc của anh, cười nói:

“Miêu Nhi, đang nghĩ về ai mà xuất thần thế?”

Bị bàn tay ấm áp của Bạch Ngọc Đường làm cho tâm can rối bời, Triển Chiêu nhắm mắt lại.

“Không có, Bạch huynh có thể... Cho ta đứng dậy không?”

Bạch Ngọc Đường thảm hừ một tiếng, bộ dáng lúc này của Triển Chiêu, khóe mắt, làn mi kia trông rất nhu hòa, giống như đang nghĩ tới một người nào đó, không lẽ...

“Người trong lòng?”

Hừ, người có người trong lòng, vì cái gì mà không nhận chứ!

Bạch Ngọc Đường không đứng lên, từ trên cao nhìn Triển Chiêu.

“Mèo ngốc! Tự mình còn chiếu cố không tốt, còn nghĩ tới việc cưới vợ sinh con...” Nói tới một nửa, đột nhiên thấy trong lòng rất khó chịu.

Cưới vợ... Sinh con...

Không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này, hắn cầm bộ quần áo để trên đầu giường ném lên người Triển Chiêu, đứng dậy đi qua một bên.

“Mặc vào, còn để bị cảm lạnh nữa thì Bạch gia không quản đâu!”

Triển Chiêu cười khổ, cưới vợ thì không, nhưng sinh con thì...

Điềm tĩnh nhìn Bạch Ngọc Đường, không biết đến khi Bạch Ngọc Đường biết rõ chân tướng... Thì sẽ như thế nào đây?

Lặng lẽ lắc đầu, tuy biết Bạch Ngọc Đường không câu nệ tiểu tiết, nhưng loại chuyện này... Chỉ sợ, cũng sẽ khinh thường đi!

“Miêu Nhi, ta biết ngày thường ta đẹp lắm, người cũng không cần nhìn nhiều như thế đâu.”

Bạch Ngọc Đường thấy đôi mắt sâu thẳm như nước của Triển Chiêu đang nhìn mình chằm chằm, nhất thời tim đập nhanh, vội mở miệng che dấu sự xấu hổ. Mặt Triển Chiêu cũng hồng lên, vội vàng quay sang một bên, không dám nhìn hắn nữa.

“Ta đang nghĩ... Nếu như ngày gây án, Trầm Tích Thu không ở Khai Phong phủ, như vậy người giết Hứa lão gia là ai? Hắn cũng không gửi thư đến cho Hứa Thu Thụy, vậy người gửi thư cho Hứa Thu Thụy, rốt cuộc là ai?”

“Tạm thời chúng ta cũng không rõ...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Thế nhưng có thể chắc chắn rằng, tiểu tử Trầm Tích Thu kia không nói dối”

“Tại sao?”

“Trầm Tích Thu tuyệt đối không tổn thương tới Hứa Thu Thụy.”

Nhìn Triển Chiêu vì vết thương mà không mặc áo vào được, tiến lên khoác áo vào cho anh, buộc đai lưng lại.

“Đa tạ! Sao Bạch huynh lại chắc chắn đến như thế?”

“Trực giác...” Bạch Ngọc Đường cười bí hiểm, vỗ vỗ vai Triển Chiêu.

“Triển đại nhân, cái này thì người không bằng ta rồi!”

Triển Chiêu nghi ngờ, nhưng bên ngoài vẫn gật đầu, hai người trầm mặt, một lúc lâu, vẫn không biết nên nói gì.

Đột nhiên linh quang chợt lóe, nhìn nhau, đồng thời mở miệng.

“Tập Yên!” Nhìn nhau cười, Triển Chiêu nói:

“Vẫn là nên đi một chuyến đến Vũ Xuân Lâu.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nhào tới ấn ngã Triển Chiêu xuống giường.

“Bạch huynh?”

Triển Chiêu hơi sững sờ, cả người đã ngã vào gối rồi.

“Miêu Nhi, mấy chỗ phong nguyệt này, vẫn là Bạch gia đi thì tốt hơn, người rất đứng đắn, chỉ sợ sẽ gặp chuyện xấu.”

Không đợi Triển Chiêu kịp phản ứng liền điểm huyết Hắc Điềm.

“Bạch... Đứng đi.”

Con mỗi một dần xâm chiếm, thần trí bắt đầu mơ hồ.

Bạch Ngọc Đường bước ra cửa, vừa lúc bắt gặp tiểu nhị đang bưng một chén thuốc vừa mới sắc lên.

“Hắn đang ngủ, nếu lúc hắn tỉnh lại mà gia vẫn chưa về, hãy đưa chén thuốc này cho hắn uống.”

Tiểu nhị gật đầu, nhin không được hỏi lại.

“Vậy nếu ngài ấy hỏi ngài, tiểu nhân nên trả lời thế nào?”

“Cứ bảo là gia không muốn chăm con mèo bệnh nhà hắn, nên đã về rồi.”

Tiểu nhị khó xử nhìn vào trong phòng, nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió, bạch y nhân biến mất, đành phải thở dài một hơi, nhẹ nhàng mở cửa, đem chén thuốc đặt lên bàn rồi đi xuống lầu, vào trù phòng chuẩn bị một ít thức ăn.

22. Chương 22

Mỹ nữ yêu nhàn tản, thả bước trên phố đông

Mi cong chứa ưu sầu, tựa liễu rủ mùa thu

Tay áo lụa khê nâng, kim hoàn trên cổ tay

Đầu cài trâm kim tước, eo nhỏ đeo ngọc bội

Mình châu gài cổ áo, san hô làm đồ chơi

Tà áo tựa hoa lan, phiêu phiêu trong làn gió

Đứng trên lầu tựa cửa ngắm mưa xuân, âm thầm cười, thật lâu không đến nơi ong bướm này, đã từ bao lâu rồi nhỉ?

Vừa nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, tú bà liền cười toe toét ra đón chào

“Vị khách gia này mới đến đây sao? Cô nương ở chỗ chúng tôi dạng nào cũng có, có thể làm ngài vừa lòng a!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mi nhìn xung quanh, trong lòng có chút áp lực, xung quanh mình chỉ toàn là một đám son phấn lòe loẹt giả dối, không khí vô cùng nặng nề ma mị. Vứt một thỏi bạc ra.

“Gia tới đây không phải để gặp mấy thứ lòe loẹt đó! Mau đưa cô nương đứng đầu bảng lại đây!”

Tú bà khó xử nói:

“Ý ngài là Tập Yên cô nương đó sao? Nàng ấy bán nghệ không bán thân.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, lại lấy thêm một thỏi vàng nữa đặt lên bàn.

“Ta chỉ muốn Tập Yên cô nương bởi ta nói chuyện thôi, nếu làm gia cao hứng, thì không chỉ có bao nhiêu đó thôi đâu!”

Tú bà lập tức hiểu ý, hướng lên lầu cao giọng hét:

“Tập Yên đâu rồi! Mau xuống đây, có khách quý!”

Không lâu sau, một nữ tử hồng y thanh tú bước xuống, đôi mắt sáng ngời tựa sao trên trời, gương mặt xinh đẹp nhu mì, tư thái tao nhã trầm tĩnh, tựa như không vướng bụi trần.

Nàng đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng thi lễ:

“Tập Yên xin ra mắt công tử.”

Bạch Ngọc Đường im lặng nhìn nàng chăm chăm:

Cô nương này... Nhìn rất quen mắt!

Không biết tại sao mà hẳn nhớ tới nữ tử đêm ấy, cũng là một thân hồng y, cũng là mắt ngọc mày ngài. Trong lòng vừa động, hay là...

Tập Yên nhìn hẳn đang sưng sờ, thở dài, người này tuy vẻ ngoài hào hoa bất phàm, nhưng xem ra cũng như mấy người kia thôi, vừa thấy mỹ mạo của mình liền thất thần.

“Mời công tử theo ta...”

Bạch Ngọc Đường nhìn theo bóng lưng của nàng, dần dần nhớ lại những cảnh đêm đó.

Là nàng sao? Nếu đúng là thế, sao nàng lại tỏ ra không quen biết mình? Nếu không phải... Thì đây là lần đầu tiên mình gặp mặt nàng, tại sao lại có cảm giác như đã quen biết nhau thế?

Theo sau nàng lên lầu, trong đầu chợt nhớ tới Triển Chiêu, không biết bây giờ anh đã tỉnh chưa? Nghĩ tới con mèo mê ngủ kia, đôi lông mi thật dài tựa như một bóng ma, trong lòng đột nhiên nảy lên.

“Tập Yên!!”

Tiếng hét kia làm Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, chỉ thấy trước mắt là một thiếu niên mặc hoàng y vừa đến gần, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, tiến lên kéo Tập Yên lại.

“Tập Yên! Loại nam nhân này là thứ hoa hoa công tử, nàng đừng đi cùng hắn!”

Tập Yên đẩy tay của thiếu niên kia ra, thản nhiên nói:

“Hứa công tử! Tập Yên vốn là nữ tử thanh lâu, không đáng để người quan tâm đâu!”

Bạch Ngọc Đường đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, nghe xưng hô của Tập Yên đối với chàng ta, ngạc nhiên. Hứa công tử? Hứa Thu Thụy?

“Tập Yên! Ta sẽ đối xử tốt với nàng mà! Ta sẽ xin tú bà chuộc thân cho nàng!”

“Không... Tập Yên sống ở đây rất vui vẻ...”

Tập Yên không thèm đếm xỉa tới chàng nữa, nàng nắm tay của Bạch Ngọc Đường, cười:

“Công tử, chúng ta đi thôi.”

Bạch Ngọc Đường cười, gạt đầu với thiếu niên hoàng y kia, theo Tập Yên lên lầu.

Vào cửa, ngồi vào bàn, thấy Tập Yên còn đứng ngoài cửa, cười hỏi:

“Cô nương còn nghĩ tới vị Hứa công tử kia sao? Nếu như thế, sao lúc này còn không đi theo hắn?”

Tập Yên tỉnh lại, thản nhiên cười:

“Thu Thụy hắn, kỳ thật đã có người trong lòng rồi, chỉ là nhất thời chưa nhận ra thôi...”

Thản nhiên tiến lên, châm trà cho Bạch Ngọc Đường:

“Công tử, uống trà.”

Bạch Ngọc Đường thấy giữa chân mày của nàng như ẩn chứa ưu sầu, định nắm lấy tay nàng, nhưng giữa chừng lại ngừng lại, mà chuyển hướng sang cầm lấy điểm tâm trong đĩa nhỏ:

“Cô nương, nàng cũng không muốn ở trong thanh lâu này, đúng không?”

Tập Yên nghe vậy, lệ rơi như mưa:

“Ta... Không muốn sống trong thanh lâu... Chỉ là ba tháng trước, ta bỗng nhiên mất trí nhớ, chỉ nhớ mình là nữ tử thanh lâu, trong hoàn cảnh đó, ta... Cũng không biết nên làm cái gì?”

“Ba tháng trước?” Vừa nghe tới đó Bạch Ngọc Đường lại kinh ngạc, không phải lúc đó là khoảng thời gian mình cùng Triển Chiêu điều tra vụ án Đường Môn sao?

Nữ tử này... Có phải chính là người đã cứu mình một mạng không?

“Tại sao cô nương lại quen biết Hứa Thu Thụy?”

Tập Yên rũ mi, nhú mày suy nghĩ rồi đáp:

“Ngày ấy nữ tử bị kẻ gian bắt cóc... Sau khi tỉnh lại, đã thấy hấn ở đó rồi.”

“Cứ như vậy?”

Tập Yên gật đầu, Bạch Ngọc Đường suy tư:

Chuyện này thật quá trùng hợp...

Ánh mắt dời tới người của Tập Yên, lúc này nàng đang mặc một bộ váy màu đỏ, bên trên là bức thêu hoa tú cầu tinh tế, mái tóc đen huyền được cài bởi một cây trâm mã não, đôi mắt sáng lưu chuyển, không... Có chút nào là vẻ đẹp giả vờ.

Trong lòng bất giác nghĩ tới Triển Chiêu

Đúng rồi! Ánh mắt này... Nhìn qua rất giống với Triển Chiêu! Khó trách vì sao lại thấy nàng quen đến thế!

Nếu nàng chính là nữ tử ngày hôm ấy cứu mình...

“Cô nương có biết Triển Chiêu không?”

“Triển Chiêu?” Tập Yên lắc đầu, ngón tay thon dài như ngọc khê vuốt một lọn tóc, suy nghĩ một chút, lại lắc đầu: “Không, có chuyện gì sao?”

Kỳ thật vừa bật câu này ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường đã biết rõ câu trả lời, dù gì ba tháng trước nàng đã mất trí nhớ, nếu như có gặp qua Triển Chiêu, thì cũng có nhớ được đâu!

“Không có gì, chỉ là bộ dạng của nàng cùng với một người bạn của ta có chút giống nhau thôi.”

“Nga? Không lẽ là hồng nhan tri kỉ của công tử?”

Nghe nói thế, khóe miệng của Bạch Ngọc Đường hơi hơi giương lên, hồng nhan tri kỉ? Nếu như Triển Chiêu nghe được, thế nào cũng trợn to đôi mắt mèo kia mà coi.

Cầm lấy chén uống một ngụm, ý cười càng sâu.

23. Chương 23

Tập Yên nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, bàn tay mềm mại không xương khê vuốt vai hấn.

“Xem ra công tử đối với vị hồng nhan tri kỉ kia... Có chút ái mộ?”

Phốc...

Phun hết trà trong miệng ra, dọa cho Tập Yên hết hồn, vội cầm khăn lau cho hấn.

Ái mộ? Thích con mèo kia sao?

Ái mộ Triển Chiêu sao?

Đùa hoài. Dạng nữ tử dịu dàng như Tập Yên đây mới là dạng Bạch Ngũ Gia thích nha!

Tuy là thế, nhưng không hiểu vì sao mà tim lại đập nhanh hơn... Trong đầu cứ quanh quẩn hình ảnh một Triển Chiêu yếu ớt nằm trong lòng ngực mình... Hàng mi khê run, ánh mắt rũ xuống.

Có phải mình đối với hẳn có một loại tình cảm khác hay không...

Thích?

Suy nghĩ một chút, dường như trong lòng vang lên một tiếng nhỏ, vô cùng nhẹ nhàng, tiếp tục lắng nghe thì lại không thấy gì.

Nâng chung trà uống một hơi cạn sạch, thoáng bình tâm lại nổi lòng, lại nhớ tới mục đích mà mình đến đây

“Cô nương, Bạch mỗ có một chuyện...” Nói được một nửa, bên ngoài bỗng nhiên ồn ào xôn xao lên, khiến Bạch Ngọc Đường nhíu mi lại;

“Nơi đây đang tranh cãi âm ỉ, không tiện nói chuyện.”

Tập Yên ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp nhìn Bạch Ngọc Đường, một lúc sau cười một tiếng, hơi thở đàn hương từ trong miệng khẽ mở bay ra.

Nếu công tử ngại nơi đây ồn ào... Không bằng đến phòng của tiểu nữ để nói chuyện?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hai hàng lông mày của Tập Yên cong cong, đi xuống lầu, dẫn Bạch Ngọc Đường tới bờ sông, chỉ một chiếc thuyền hoa, nói:

“Chính là nơi này!”

Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn, chỉ thấy cửa sổ của thuyền toàn bộ được dán giấy dầu trong suốt, bên trên có một bức đồ án hoa điều cung nữ. Cạnh cửa sổ được sơn son thếp vàng, bên trên có treo một cái chuông gió, mỗi lần có cơn gió nhẹ thổi qua, sẽ phát lên những tiếng đing đang rất dễ nghe. Cửa thuyền là một mảnh lụa mỏng trông rất hoa mỹ.

Phòng của tiểu thư khuê nữ quả nhiên không tầm thường.”

Tập Yên bước vào phòng, xoay đầu lại cười nói:

Căn phòng này nghe nói vốn là của một tiểu thư ở kinh thành, mục mục cho Tập Yên nghỉ ngơi ở đây, cũng thuận tiện cho Hứa công tử đến thăm, hôm nay cùng công tử nói chuyện thật hợp ý, cho nên mới lớn mật dẫn tới đây.”

“Dung mạo cô nương như thiên tiên, cùng nơi này quả thật rất xứng đôi!”

Bên ngoài Bạch Ngọc Đường cười hì hì bộ dạng phong lưu, nhưng trong lòng lại nghi ngờ.

Tiểu thư tới từ kinh thành? Tại sao lại ở một nơi ong bướm như thuyền hoa này? Theo lời của Tập Yên, nơi này ngoại trừ Tập Yên cùng Hứa Thu Thụy ra thì không còn ai đến nữa, rốt cuộc là vì sao?

Còn Tập Yên này, tuy bề ngoài như tiên giáng trần, nhưng không hiểu vì sao lại có chút kì quái, rốt cuộc... Nàng là người như thế nào?

Đủ mọi suy tư trong lòng, Bạch Ngọc Đường không biết nên giải thích thế nào cho phải.

“Mời công tử.” Tập Yên vén rèm, Bạch Ngọc Đường thu hồi suy nghĩ của mình lại, bước vào thuyền hoa.

“Ngọc Đường!”

Mở to hai mắt, chỉ nhìn thấy tấm màn hơi hơi lay động.

Mồ hôi lạnh chảy xuống, hai nắm tay siết chặt lại

Ngọc Đường...

Bước xuống giường, đầu có chút choáng, nhưng anh không bận tâm tới, cởi áo choàng bước ra cửa.

Tiểu Tam trên vai vắt một cái khăn mặt vừa đến, nhìn thấy Triển Chiêu bước ra cửa:

“ Ai, gia! Vị kia bảo ta nhắn với ngài...”

Triển Chiêu khoát tay, vụt biến mất.

“Uống thuốc... Đừng đi ra ngoài...”

Không Triển Chiêu đâu, Tiểu Tam đứng tại chỗ thì thào nói, bắt đắc dĩ nhún vai, hướng phòng bếp hô lớn:
“Trương đầu bếp.... Chén thuốc kia cứ tiếp tục hâm lại đi...”

“Hi vọng vẫn còn kịp...”

Lòng thăm oán hận Bạch Ngọc Đường sao quá nóng nảy, lỗ như Vũ Xuân lâu đó chính là hang ổ của hung thủ, như thế Bạch Ngọc Đường sẽ gặp nguy hiểm mất!”

Vừa bước vào Vũ Xuân lâu, tú bà ra chào, vừa nhìn thấy anh liền sững sốt.

“Vị tiểu ca này...?”

Triển Chiêu đánh giá xung quanh, nhìn thấy một đàn oanh oanh yến yến, xấu hổ trừng mắt nhìn...

Tú bà nhìn hành động của anh, biết anh thuộc dạng không phải tới đây tìm hoan, liền thay đổi bộ mặt tươi cười, nói:

Không lẽ là tìm người? Không biết vị bằng hữu kia của vị tiểu ca này là người như thế nào a?”

Cảm giác có chút kỳ lạ, vị hồng y nam tử trước mắt này, đôi mắt rất giống Tập Yên cô nương.

“Xin hỏi, có phải vừa có một bạch y công tử đến đây không ạ?”

Thì ra là tìm hần...

Tú bà à lên một tiếng, nói

“Có có, vị công tử đó đã đi theo Tập Yên cô nương rồi, chắc là cùng nàng ở đâu đó chẳng!

“Bọn họ bây giờ đang ở đâu?”

Tú bà chỉ cửa sau, cười nói:

Tập Yên cô nương tựa hồ có vẻ thích vị công tử đó, nên bây giờ hai người bọn họ đang ở trên thuyền hoa của Hứa tiểu thư! Nơi đó người bình thường không được đi lên.”

“Đa tạ”

Triển Chiêu xoay người đến cửa sau của Vũ Xuân lâu.

Hứa tiểu thư? Hứa tam tiểu thư?

Đi đến bờ sông, nghe thấy tiếng chuông thanh thúy vang lên, giống như thanh âm của nước đang chảy vào lòng.

Xa xa nhìn thấy Bạch Ngọc Đường từ thuyền hoa bước ra, phía sau là một nữ tử.

Ngực phát đau, cảm giác ngũ vị tập trần, một nụ cười khổ xuất hiện bên khóe môi.

24. Chương 24

Vốn nghĩ rằng... Mình sẽ không để ý tới...

Công tử anh tuấn, phong lưu tiêu sái, bên cạnh là một nữ tử dịu dàng mảnh mai, quả đúng là một cặp trời sinh, hai người như tiên đồng ngọc nữ, trong mắt Triển Chiêu, cũng là điều tuyệt tình đau đớn nhất...

Sau cái đêm cùng Bạch Ngọc Đường kề cận da thịt đó, mình đã cố gắng quên đi, không muốn nhớ tới nữa, hai tháng không gặp Bạch Ngọc Đường, cứ tưởng là đã quên rồi, không ngờ ông trời lại muốn trêu đùa mình! Thử hỏi làm sao mà mình quên được chứ!

Khi phái Thanh Thành phát hiện ra Bạch Ngọc Đường, tuy trong lòng có chút bực bội, nhưng lại mang theo một tia an lòng.

Trong rừng, Bạch Ngọc Đường nắm chặt lấy vai mình, thân thể hắn đang run rẩy... Có phải lúc đó hắn đang lo lắng không? Lo lắng cho mình? Khi đó, tuy lòng tràn đầy chua xót, nhưng xen vào đó là một chút ngọt ngào.

Mà hình ảnh trước mắt, tất cả hi vọng trong lòng, đều bị hủy diệt không còn gì cả...

Kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn vẻ mặt chú tâm của Bạch Ngọc Đường khi nói chuyện với cô gái kia, có lúc mỉm cười, có lúc nhíu mày, trong ánh mắt toát ra một vẻ ôn nhu vô hạn... Cảm giác như bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm vào tim.

Nhắm hai mắt lại, cố gắng xua tan cảm xúc chua xót kia.

Trong lòng đau đớn, mình từ khi nào.... Giống như một oán phụ bị chồng ruồng bỏ thế này?

Bạch Ngọc Đường xoay lưng lại, ngậy dại.

Dòng nước cứ trôi cứ trôi, Triển Chiêu đứng giữa trời nước, yên lặng, tựa như ở cuối đất trời

Gió sông thổi tung áo choàng của anh, ẩn hiện một thân hồng y, nhìn đôi mắt to như ngọc ấy, làm mình cảm thấy rối bời, theo bản năng, bỏ Tập Yên lại một bên.

“Mèo chết, người đến đây làm gì?”

Dần dần hồi phục tâm tình, Triển Chiêu tiến lên, không thèm để ý tới Bạch Ngọc Đường, mà nói với Tập Yên:

“Tại hạ Triển Chiêu Khai Phong phủ, cô nương chính là Tập Yên cô nương sao?”

Tập Yên nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi nhìn Triển Chiêu, không biết vì sao bầu không khí có chút khẩn trương.

“Triển đại nhân? Tiểu nữ chính là Tập Yên.”

Triển Chiêu nghiêm mặt nói:

“Cô nương có biết Hứa Thu Thụy không?”

“Tất nhiên là biết...” Nói xong, nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ba tháng trước tiểu nữ mất trí nhớ hôn mê trong núi, chỉ nhớ rằng mình xuất thân từ Vũ Xuân lâu... Cũng may nhờ Hứa công tử đã mang tiểu nữ về đây... Thu Thụy hẳn... Làm sao vậy?”

Triển Chiêu hồi thần, mỉm cười:

“Cô nương không cần hoảng sợ như thế, không biết hiện tại Hứa Thu Thụy hẳn đang ở đâu vậy?”

“Hắn...” Tập Yên cúi đầu, mặt ửng hồng:

“Hắn đi rồi...”

“Đi đâu?”

“Con mèo này sao người cứ dài dòng như thế! Đã nói Thu Thụy hẳn đi là đi rồi, Tập Yên cô nương ở cùng ta, làm sao mà biết chứ!”

Thấy Triển Chiêu và Tập Yên cứ người một câu ta một câu như thế, hoàn toàn xem hắn là người ngoài cuộc, Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất tức giận, nhưng lời vừa mới thốt ra, liền cảm thấy rất hối hận.

Quả nhiên, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, thản nhiên nói:

“Triển mỗ công vụ trong người, chắc đã quấy rầy nhã hứng của Ngũ Gia rồi, thất lễ.”

Tập Yên nhíu mày, lắc đầu nói:

”Sau khi Thu Thụy gặp Bạch công tử đây... Liền rời đi... Quả thật tiểu nữ cũng không biết hắn đã đi đâu...”

“Là như vậy sao? Quấy rầy nhị vị...” Xem ra là chưa đi được bao lâu, chắc là chưa đi xa đâu, hai tay ôm quyền.

“Cáo tử!”

“Triển đại nhân!”

Triển Chiêu quay đầu lại, nhìn Tập Yên đang tới gần.

“Triển đại nhân, ta không biết chuyện gì đang xảy ra, thế nhưng.. Thu Thụy hẳn... Cũng không phải là kẻ xấu!”

Thấy Tập Yên tỏ ra khẩn trương như thế, Triển Chiêu mỉm cười

“Cáo tử.”

“Miêu Nhi!” Thấy Triển Chiêu không thèm đếm xỉa tới mình, Bạch Ngọc Đường thả người đuổi theo, sóng vai cùng anh.

“Miêu Nhi?” Không biết vì sao mà mình lại rụt rè gọi như thế

“Ta đã nhìn thấy tên Hứa Thu Thụy kia.”

“...” Thấy Triển Chiêu vẫn rử mắt xuống, Bạch Ngọc Đường bực tức, cảm thấy giống như ăn trộm lâm vào đường cùng vậy.

“Mèo chết mèo thối mèo gốc mèo ba chân!!!”

Thở dài, Triển Chiêu xoay đầu.

“Triển mỗ chưa có điếc...”

“Ai biểu người không thèm để ý tới Bạch gia!”

Triển Chiêu nhướng mi trầm ngâm, nói:

“Ta đang nghĩ... Tại sao Tập Yên lại mất trí nhớ...”

“Tuy thần thái của Tập Yên là có một không hai, nhưng chung quy, có thứ gì đó không thích hợp.”

“Bạch huynh cũng cảm thấy như vậy?”

“Cũng không thể nói rõ là không đúng chỗ nào, cảm giác giống như bị ai đó khống chế.”

Khống chế?

Triển Chiêu cả kinh, nói:

“Ta có từng nghe sư phụ nói qua, có một loại cổ trùng, khi bị trúng loại cổ này, nạn nhân sẽ mất tất cả trí nhớ, được gọi là ‘Vong ưu’”.

“Nếu như theo lời người nói, vậy người hạ cổ cho Tập Yên cô nương, thật ra là có dụng ý gì?”

Triển Chiêu không nói, một lát sau lắc đầu.

“Những lời Bạch huynh nói chỉ là một phía, trước mắt Triển mỗ còn có một vấn đề cần được quan tâm khác...”

“Đó là gì?”

“Nghe nói Hứa tam tiểu thư đến đây tìm ca của mình, vậy... Người đâu?”

“Đúng vậy! Hứa tam tiểu thư này là một vấn đề rất lớn.”

Triển Chiêu gật đầu, không nói gì, hai người cứ như thế sóng bước bên nhau, sau một lúc vẫn không biết nói gì.

“Triển Chiêu, ta hỏi người một chuyện, người hãy thành thật trả lời ta.”

Triển Chiêu xoay người lại, nhìn con chuột bạch từ trước tới nay không hề đứng đàng gọi tên mình, cảm thấy như có việc gì đó rất quan trọng.

25. Chương 25

“Bạch huynh xin cứ nói, Triển mỗ tri vô bất ngôn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn vào hai mắt của Triển Chiêu, nghiêm mặt nói:

“Ngươi... Lúc trước có quen biết Tập Yên không?”

“Không quen.” Không hề suy nghĩ trả lời ngay, cảm thấy kì quái vì sao mà hắn hỏi như thế.

“Thật không?”

“Tại sao Bạch huynh lại hỏi thế?”

“À, ta thấy hai người có chút giống nhau, còn tưởng rằng là huynh muội thất lạc nhiều năm...” Thấy Triển Chiêu trừng mắt, nửa câu sau hắn không dám nói ra.

Khinh thường liếc nhìn con chuột kia, Triển Chiêu cảm thấy mình có chút ngu xuẩn, sao lại nghĩ rằng con chuột đó đứng đắn được chứ!

Lắc đầu tiến lên phía trước, lại nghe phía sau Bạch Ngọc Đường đang thì thào tự hỏi:

“ Nàng ta rất giống với người đã cứu ta đêm hôm đó...”

Triển Chiêu ngẩn người, thân thể cứng đờ.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đã dừng lại, tiếp tục nói:

“ Ta không thể nhớ rõ hình dáng của nàng ấy, nhưng lại nhớ rõ ánh mắt kia...”

Triển Chiêu thản nhiên nói:

“Bạch huynh lo lắng nhiều quá, chỉ là do ảnh hưởng của độc tính mà nảy sinh ảo giác thôi mà, đêm hôm đó...”

Triển Chiêu nắm chặt hai tay lại, sau đó buông ra, tiếp tục nói:

“Căn bản không hề có bất kì nữ tử nào cả!”

Ngọc Đường Ngọc Đường, tại sao ngươi lại chấp nhất đến như thế...

“Triển Chiêu!”

Thẳng lưng, quạt cường không quay đầu nhìn lại, hai vai bị một đôi tay nắm lại, kéo mình xoay người lại, cặp mắt phượng ấy nhìn chằm chằm vào mình, khiến tim mình bất giác đập nhanh hơn.

Đôi môi của Bạch Ngọc Đường khẽ mở, nhấn mạnh từng chữ

“Triển Chiêu, ta nói cho ngươi biết, ta tuyệt đối không bỏ cuộc đâu!”

Giống như có một đôi tay mềm mại nhéo vào lòng mình, Triển Chiêu dời mắt, cố gắng không nhìn hắn.

“Triển Chiêu, ngươi cứ chờ xem!”

Ngọc Đường, sao ngươi cứ mãi làm tình làm tội như thế...

Nhẹ nhàng cầm lấy hai cánh tay trên vai mình ra, Triển Chiêu lắc đầu.

Nói ra... Chỉ là làm hại ngươi thôi... Sự tra tấn thống khổ này, chỉ một mình Triển Chiêu gánh vác, thế là đủ rồi!

“Ngọc... Bạch huynh, cần gì phải chấp nhất như thế?”

“Chấp nhất...?”

Triển Chiêu cười khỏ, tại sao mình phải chấp nhất như thế? Không có gì đáng để chờ mong mà?

Vứt bỏ không được, thủy chung vẫn là chính mình...

“Triển Chiêu, người nói là tri vô bất ngôn, kết quả lại không hề nói thật tới một câu!”

“Bạch huynh lo lắng nhiều quá...”

“Là đại trượng phu, dám yêu dám hận, chỉ cần không hổ thẹn với lòng là được! Bạch Ngọc Đường này đã thiếu nợ ai, ta nhất định phải trả.”

Không hổ thẹn trong lòng?

Từng chữ từng chữ như cửa vào tim, Triển Chiêu không nói gì, quật cường mím môi, im lặng quay đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, mới vừa rời trong đôi mắt ấy như mang một tầng sương mỏng, như có gì đó rất khó hiểu, điều gì đó không thể nói nên lời, vô cùng phức tạp.

Triển Chiêu, người rốt cuộc đang giấu ta chuyện gì? Tại sao vừa nhìn vào mắt của người, tựa như có vô số kim nhọn đâm vào tim, cảm giác rất bất an.

Không nói gì, yên lặng cùng anh sóng vai.

“Triển đại nhân!”

Triển Chiêu xoay đầu lại, chỉ thấy Tập Yên đang tiến đến gần hai người, đôi mắt đầy lo lắng.

Tập Yên quỳ trước mặt hai người, lệ rơi đầy má.

“Thu Thụy... Triển đại nhân mau cứu Thu Thụy...” Nói đến đây cứ thút thít không dứt.

Bạch Ngọc Đường nâng Tập Yên dậy, tay vuốt vuốt lưng nàng giúp nàng thuận khí.

“Cô nương xin đứng lên, có chuyện gì từ từ nói.”

Tập Yên đứng lên, thân hình run rẩy đứng không vững, chẳng thềm lau khô lệ trên mặt, vội vàng nói:

“Nhị vị, vừa nãy có người đến báo tin, nói,, Khi Thu Thụy đến Vũ Xuân lâu thì bị người ta mang đi...”

“Báo tin? Là ai?”

Tập Yên lắc đầu

“Người đó nói xong thì đi, cái gì cũng không nói.”

“Hắn còn nói cái gì nữa không?”

“Hắn bảo ta nhắn lại với Trầm Tích Thu, nếu hắn muốn tìm Hứa Thu Thụy...”

Trầm Tích Thu?

Hai người nhìn nhau, cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng trở nên phức tạp hơn.

“Triển đại nhân, Tập Yên chỉ là một người phụ nữ yếu ớt, Trầm Tích Thu... Ta... Triển đại nhân! Nếu như ngài đến đây để tìm Hứa Thu Thụy, vậy xin ngài hãy giúp Tập Yên tìm Thu Thụy!”

Bạch Ngọc Đường định mở lời, mắt liếc thấy Triển Chiêu đang nhìn chăm chăm Tập Yên tựa như có suy tính gì đó, lại nhìn Tập Yên, chỉ thấy nàng khóc tới hoa lê đầm mưa, diêm đạm đáng yêu, trong lòng không biết vì sau lại có chút mỉm lòng.

Thật lâu sau, Triển Chiêu hơi nhú mày.

“Cô nương yên tâm, Triển mỗ sẽ cố hết sức mình, Bạch huynh?”

Nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường thâm hiểu, xoay người theo anh rời đi.

“Người nhìn ra?”

Triển Chiêu mỉm cười

“Đã nhìn ra.”

“...” Cứ tưởng Triển Chiêu sẽ nói ra cái gì đó, không ngờ chỉ nói ra ba chữ đơn giản như thế mà không nói gì thêm, Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi lại:

“Kia... Nhìn ra cái gì rồi?”

“Bạch huynh không phát hiện ra sao?” Về mặt kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường nghiêng rằng:

“Mèo chết... Người có nói hay không...”

“Lúc này biểu cảm của Tập Yên có chút không được tự nhiên? Nếu như lúc này không nóng lòng khóc, chỉ sợ là không phát hiện ra.” Nhẹ nhàng phủi cái tay của Bạch Ngọc Đường đang nắm tóc mình ra, Triển Chiêu lờ đi biểu tình nghiêng rằng nghiêng lợi của hắn, không nhanh không chậm nói:

“Biểu cảm?” Nghĩ một chút, Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Giỏi cho con mèo thối nhà người, cái này mà người cũng nhìn ra được, lúc này ta cũng cảm thấy nàng ta có gì đó không ổn, nhưng mà cũng không biết là cái gì! Bây giờ nghĩ lại, đúng là biểu tình của Tập Yên có chút cứng ngắc. Nếu như khóc thì mắt phải sưng đỏ lên chứ, ai lại như nàng, một chút xiu cũng không có...”

“Dịch dung của Đường Môn nổi tiếng khắp thiên hạ...” Triển Chiêu thở dài” ... Nhưng xem ra nàng thất bại rồi...”

“Ý người thì nữ tử này là người như thế nào?”

Bỗng nhiên có chút choáng váng, Triển Chiêu cố gắng lấy lại bình tĩnh:

“Xem ra Tập Yên cũng là người của Đường Môn rồi?”

“Nói như vậy, có khả năng Tập Yên đang nói dối chúng ta, nếu là do nàng trúng Vong Ưu, vậy người hạ cổ nàng không hề đơn giản đâu!”

Thấy Triển Chiêu hơn nửa ngày không nói gì, Bạch Ngọc Đường xoay người lại:

“Miêu... Miêu Nhi?”

Giang tay đón lấy thân thể yếu ớt sắp ngã kia vào lòng, cổ họng như nghẹn lại:

“Triển Chiêu? Người làm sao...?” Cảm thấy một mảnh ẩm ướt, âm thầm tự trách, nơi này gió lớn, hắn lại vừa bị thương nên mất rất nhiều máu, thân thể vốn hư nhược, sờ trán, quả nhiên nóng đến phồng tay.

Mèo ngốc này! Còn cố gắng chống đỡ nữa...

“Không sao... Làm phiền Bạch huynh... Dẫn Triển mỗ về khách điếm một chuyến...” Triển Chiêu cố gắng thoát khỏi cái ôm ấm áp của hắn, chỉ tựa vào vai hắn.

Lúc này đi vội quá nên bỏ quên thuốc trong khách điếm, không ngờ lúc này lại đột nhiên phát tác.

Càng lúc càng cảm thấy lo lắng... Không lẽ mình không đủ sức giữ lại đứa trẻ này sao?

26. Chương 26

Khách điếm—

Vừa bước vào khách điếm, Tiểu Tam đã ra chào.

“Hai vị đã trở lại! Trầm đại hiệp chờ ngài đã nửa ngày rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, trùng hợp vậy sao?

Vừa bước lên lầu, đã thấy Trầm Tích Thu đang tựa người vào lan can, hai hàng lông mày chau lại, vừa nghe động tĩnh liền xoay người lại, vừa thấy Triển Bạch hai người thì đầu chân mày cũng giãn ra, tiến lên phía trước.

“Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp.”

“Có chuyện gì xin mời vào trong nói.”

Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu vào phòng, cầm lấy bình trà trên bàn rót một chén.

“Miêu Nhi, thuốc ở đâu?”

Triển Chiêu ngồi trên ghế, từ trong hành trang lấy một bình thuốc, đổ một viên ra, uống cùng với nước, nhắm mắt, đợi cảm giác khó chịu đỡ hơn một chút mới mở mắt ra nhìn Trầm Tích Thu.

“Trầm thiếu hiệp có chuyện gì mà đến tìm Triển mỗ vậy?”

“Là...” Lúc này vừa nhìn thấy Triển Chiêu, Trầm Tích Thu vốn định nói, nhưng nhìn bộ dáng suy yếu của anh, y không dám mở miệng, sau khi thấy anh uống thuốc xong, tinh thần có vẻ khả quan hơn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không lẽ Trầm thiếu hiệp đến đây để nói về chuyện đêm đó sao?” Định mở miệng liền bị Bạch Ngọc Đường giành nói trước, nhất thời sững sờ không biết nên nói gì cho phải.

Tính tình của Bạch Ngọc Đường rất cổ quái, tuy lần này đến là để giải thích, nhưng nếu đáp lại thì có chút không ổn, lỡ như hấn hỏi thêm nữa thì sao? Trầm Tích Thu suy nghĩ một chút, nói:

“Bạch thiếu hiệp nặng lời rồi, chuyện tối hôm đó là do chúng đệ tử có chút không phải nên đã đắc tội, mong Bạch thiếu hiệp đừng để trong lòng!”

Triển Chiêu kéo kéo Bạch Ngọc Đường, tên chết tiệt kia! Còn lo mấy chuyện không đâu nữa là ta không tha cho người đâu!

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, đứng dậy đi ra ngoài.

“Không biết Trầm thiếu hiệp tìm Triển mỗ có chuyện gì không?”

Cảm thấy có chút kì quái, Bạch Ngọc Đường thề mà không quan tâm đến vụ án sao, thật là không giống với tác phong chuyện gì cũng phải rõ ràng của hắn.

“Triển đại nhân, ta muốn...” Trầm Tích Thu ngập ngừng, sau đó nói tiếp

“Ta muốn biết một chút về vụ án của nhạc phụ đại nhân.”

“Là vụ án Hứa gia?” Triển Chiêu cảm thấy kì quái, không phải ở Thanh Thành đã nói qua sao?

Trầm Tích Thu cười lúng túng, hỏi:

“Ta muốn biết một ít chi tiết?”

Lần trước nghe Triển Chiêu có nhắc đến Hứa Thu Thụy, nhất thời có chút rối loạn, cho nên nghe không kĩ lắm.

Triển Chiêu thấy y nhú mày có vẻ lo lắng, chắc là có chuyện gì đó, nhưng người ta không nói, mình cũng không tiện hỏi.

“Hứa lão gia chết bởi Đường Môn An Hồn châm.”

Cố ý nhấn mạnh hai chữ Đường Môn, thăm quan sát phản ứng của y, nếu như y là người của Đường Môn thì..

“Cái này... Ta đã từng nghe nói qua, nhưng ta muốn biết, những người khác trong nhà đâu rồi?”

Trầm Tích Thu không biến sắc, chẳng qua là lo lắng quá thôi.

“ Trước đó Hứa công tử đột nhiên mất tích, Hứa tam tiểu thư vì kiếm huynh trưởng, đến nay tung tích không rõ.”

Trầm Tích Thu đứng dậy, đi qua đi lại:

“Có người bảo là ta gọi Thu Thụy đi sao?”

Triển Chiêu gật đầu:

“ Là nô tài thân thiết của Hứa lão gia, A Phúc.”

“ Hữu Yên... Tam tiểu thư nàng ấy đi tìm Hứa Thu Thụy sao?”

Chân mày của Trầm Tích Thu nhíu chặt hơn, miệng không ngừng lẩm bẩm

Hữu Yên là một nữ tử nhu nhược chốn khuê phòng, cứ xem như lúc Thu Thụy mất tích, nàng cũng lo lắng đi, nhưng cũng không phải vì thế mà bỏ Hứa lão gia một mình lên đường tìm huynh trưởng chứ...

Triển Chiêu cứ thấy y đi đi lại lại, đầu đột nhiên choáng váng, trong dạ dày cũng muốn lộn ngược, một đợt nước chua như muốn trào ra khỏi cổ họng, vội nén xuống cảm giác muốn ói, quay lại chuyện của Tập Yên:

“Trầm thiếu hiệp, Triển mỗ có một chuyện...”

Rầm!!

Cửa đột nhiên bị đập mạnh, dọa Trầm Tích Thu hết cả hồn, Triển Chiêu bắt đắ dĩ nhìn về phía cửa.

Bạch Ngọc Đường đang bưng một chậu nước lớn đi vào, trong chậu đang tỏa hơi nóng, thì ra là nước nóng a.

Thu hồi ánh mắt, Triển Chiêu nói tiếp:

“Trầm thiếu hiệp, Triển... Ô!”

Còn chưa dứt lời, một cái khăn lông đột ngột bay tới, hơi nóng xông thẳng vào chóp mũi, miệng bị che lại, cảm giác khó chịu cũng đỡ hơn một phần nào.

Trong lòng không khỏi phiền não, Bạch Ngọc Đường làm gì chả thềm ngó trước ngó sau gì cả! Vừa nhướn mày lên, lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường không hề có chút nào đùa giỡn cả, không khỏi ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường dùng khăn lông lau mặt cho anh, động tác nhẹ nhàng, hơi nóng từ khăn bốc ra làm mặt anh nhiễm một tầng đỏ hồng, mà lúc này do giặt mình mà trộn to mắt nên lúc này hai mắt được che bởi một tầng hơi nước, thấy thế, tâm thần của Bạch Ngọc Đường có chút phiêu đảng, động tác trên tay cũng bất giác trở nên ái muội hơn.

“Lau mặt cho thoải mái một chút, mèo ngốc, trời lạnh như thế mà không biết meo lên một tiếng cho người ta nhờ! Cũng không nên bắt Bạch gia ta hầu hạ người chứ!”

Tuy lời nói bất mãn, nhưng vẻ lo âu trên khuôn mặt không hề giả dối.

Triển Chiêu im lặng, cảm thấy bản thân mấy ngày nay giống như lời hấn nói, quả thật giống như một con mèo bệnh, nếu không nhờ Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh chiếu cố, đừng nói là sinh linh trong bụng, chỉ sợ nửa mạng mình cũng giữ không xong đi.

Ánh mắt nhìn về phía Trầm Tích Thu, thấy y đang nhìn hai người mình, không khỏi quynh lên, muốn đẩy Bạch Ngọc Đường ra, nhưng Bạch Ngọc Đường nắm tay của Triển Chiêu, miệng khẽ nhếch, buông tay anh ra bưng chậu nước đã lạnh đi ra ngoài.

Triển Chiêu ngẩn ngơ, lúc này Bạch Ngọc Đường nói:” Đừng nói gì cả!”

Đừng nói gì cả? Nói gì chứ?

“Triển đại nhân?”

Triển Chiêu hồi thần, kinh ngạc vì lúc này mình nhìn cửa đến xuất thần, trong lòng có chút áy náy, hô hấp cũng chậm lại, nhìn Trầm Tích Thu.

“Triển đại nhân... Giao tình với Bạch thiếu hiệp thật làm cho người ta hâm mộ...”

“Nào có.” Ho nhẹ một tiếng che dấu sự xấu hổ của mình.

“Lúc này Triển đại nhân muốn nói gì với ta?”

“Cũng không có gì, ta chỉ là đang nghĩ, quan hệ giữa người và Hứa nhị công tử cũng không tồi...” Thuận miệng nói một câu, cảm thấy có chút nghi hoặc.

Đúng là quan hệ của Trầm Tích Thu và Hứa Thu Thụy đã vượt qua mức bình thường, nếu nói hai người là bằng hữu cũng không đúng, lúc Trầm Tích Thu nói về Hứa Thu Thụy, ánh mắt như lóe lên cái gì đó, khiến cho người ta cảm thấy có chút nghi ngờ rằng, không biết vì sao cái người mặt như quan ngọc này, trong ánh mắt sao luôn chất chứa u sầu, làm y mất đi rất nhiều hào khí.

Thấy Triển Chiêu không nháy mắt nhìn mình chằm chằm, đôi mắt u tối như nhìn thấy tất cả mọi thứ, mặt của Trầm Tích Thu hơi đỏ lên, thở dài một hơi

“Đúng là không có chuyện gì có thể qua được ánh mắt của ngài... Triển đại nhân, Trầm mỗ tên thật không phải là Trầm Tích Thu, chỉ là do sau này đổi tên, lấy tên là Trầm Tích Thu.”

“Đổi tên?”

Triển Chiêu khó hiểu, vì sao đang yên đang lành lại đổi tên thành Trầm Tích Thu?

Trầm Tích Thu nhận ra mình đã hiểu sai ý rồi, Triển Chiêu căn bản không nhìn ra... Có chút xấu hổ, nhất thời không biết nên nói gì cho phải

“Trầm Tích Thu, đại trượng phu dám làm dám nhận! Người hãy làm một nam tử hán đi!”

Thấy Bạch Ngọc Đường đi đến, ngang qua Trầm Tích Thu, một câu kia càng làm y xấu hổ hơn thôi.

“Bạch huynh... Xin chỉ giáo?”

Triển Chiêu nhìn sắc mặt đỏ ửng của Trầm Tích Thu, không hiểu gì cả.

“Mèo ngọc à, chuyện này cho dù có chẻ đầu mèo người ra cũng không hiểu đâu.”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, khoe môi khê nhếch lên lộ ra một tia tà khí, Triển Chiêu liếc mắt cảnh cáo, nào biết Bạch Ngọc Đường không những không thu liễm, mà còn cười vui vẻ hơn.

“Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, như vậy... Trầm mỗ cáo từ!”

“Không tiễn.”

Nhìn theo bóng lưng của Trầm Tích Thu dần dần biến mất, Triển Chiêu khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Bạch huynh, vì cớ gì... Mà lúc này không cho Triển mỗ nói cho Trầm Tích Thu biết?”

“Miêu Nhi, người không nhìn ra, Trầm Tích Thu mang một loại tình cảm khác đối với Hứa Thu Thụy sao?”

“Tình cảm khác? Chẳng lẽ...” Đột nhiên sáng tỏ, nguyên lai tình cảm của Trầm Tích Thu đối với Hứa Thu Thụy đã vượt lên tình cảm bằng hữu bình thường rồi.

“Sao Bạch huynh lại biết?” Nghiêng đầu qua nhìn hắn, lời vừa ra khỏi miệng lập tức hối hận, cái con chuột bạch phong lưu này, mấy chuyện này chỉ cần nhìn một chút là ra thôi, đâu cần mình phải hỏi nhiều! Lập tức im lặng không nói gì nữa cả.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu rũ mắt, chỉ còn lại hai mảnh tối tăm, cũng không muốn trêu đùa nữa.

“Cái tên Tích Thu này vừa nghe qua đã biết là tình cảm sâu đậm tới mức nào rồi.”

Triển Chiêu trầm mặt nghe Bạch Ngọc Đường nói tiếp:

“Xem ra Trầm Tích Thu đã biết Hứa Thu Thụy xảy ra chuyện, cho nên mới tới đây tìm manh mối.”

Thì ra là thế, hèn gì lúc này Bạch Ngọc Đường không cho mình nói ra chuyện của Tập Yên, cũng là muốn cho mình thuận lợi điều tra. Triển Chiêu nhìn thoáng qua Bạch Ngọc Đường, vươn tay:

“Lấy ra..”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường giả ngu

“Món đồ mà người ‘mượn’ trên người hần ấy.”

“... Mèo bệnh, mắt cũng tinh thật ha!”

Bạch Ngọc Đường giơ tay, lấy một tờ giấy mỏng đưa cho Triển Chiêu.

Mở tờ giấy ra, đọc, mày từ từ nhíu lại

Ba ngày sau, gặp ở thuyền hoa...

Bảy chữ ngắn ngủi, không tên không ngày tháng, nhìn nét chữ mực đen, có lẽ viết vào ngày hôm nay.

Bất Hứa Thu Thụy để uy hiếp Trầm Tích Thu, rốt cuộc là có mục đích gì?

Lấy Hứa Thu Thụy ra uy hiếp Trầm Tích Thu, vì sao còn cố ý thông tri cho mình?

Vụ án Đường Môn lần này, Trầm Tích Thu, Hứa gia có liên quan như thế nào?

Đường Môn, Hứa gia, Trầm Tích Thu, còn có cả cô gái mất trí nhớ ở Vũ Xuân lâu Tập Yên kia nữa!

Tất cả dường như không liên quan với nhau, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy có một mối liên hệ mật thiết nào đó, nhưng mà là gì, mình lại tìm không ra.

“Tóm lại, ba ngày sau thì tất cả mọi chuyện sáng tỏ ra.” Bạch Ngọc Đường cầm Họa Ảnh lên, bước ra ngoài.

“Bạch huynh đi đâu?” Nhìn bóng lưng đang ra cửa, Triển Chiêu lên tiếng hỏi.

“Về phòng được không? Hay muốn ta ngủ ở đây?”

Nhìn xung quanh không biết từ bao giờ trời đã tối rồi, Bạch Ngọc Đường đã đi, qua loa dọn lại đồng hồ độn trên giường, nằm xuống, trước mặt lại xuất hiện hình ảnh đôi tài tử giai nhân trên thuyền hoa.

Cả người cảm thấy rất mệt mỏi.

Lấy mền đắp lên bụng, cảm thấy lo lắng, tuy rằng lúc ra ngoài có lấy chân khí bảo vệ bụng, nhưng cũng không tránh khỏi mấy lúc thoát lực, lần trước bị thương, nay lại cảm lạnh... Không biết thai nhi trong bụng có bị làm sao không nữa!

Mang thai mười tháng, mình đã chịu đựng qua ba tháng rồi...

Đến khi nào mới thoát khỏi vòng lẩn quẩn này đây...?

27. Chương 27

Ba ngày sau—

Nhìn thoáng qua Triển Chiêu bên cạnh, Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút kỳ quái.

Đêm hôm đó ở trong rừng đậm hần một kiếm, dù sao cũng qua mấy ngày, hơn nữa đã có linh dược của đại tẩu, vết thương trên cánh tay cũng muốn lành rồi.

Nhưng tại sao sắc mặt của Triển Chiêu vẫn trắng bệch như thế này, nhìn như không có giọt máu nào, mỗi ngày đều phân phó phòng bếp nấu một ít thuốc bổ máu cho hần uống, tại sao lại không có hiệu quả chứ?

Con mèo này rốt cuộc bị cái gì vậy? Lâu lâu ôm bụng đau đến ứa mồ hôi lạnh, rồi mỗi lần uống thuốc thì ói đến trời trắng quay cuồng, hỏi hần, lúc nào cũng nói là không có gì!

Không có gì không có gì! Không có gì mới là lạ đó! Đồ thứ sĩ diện chết tiệt! Không có chuyện gì mà cũng... Mà cũng khiến cho người ta phải lo lắng!

Quay đầu nhìn thuyền hoa, Trầm Tích Thu đã vào đó hơn nửa canh giờ rồi, đến nay vẫn không thấy động tĩnh gì.

“Miêu Nhi, có phát hiện ra cái gì không?”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào thuyền hoa., lắc đầu.

“Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Có phải Bạch huynh đã từng nói, thuyền hoa này chỉ Tập Yên cô nương là lên được thôi đúng không?”

Triển Chiêu không đáp, mà đi hỏi một chuyện chẳng liên quan gì.

“Đúng là nàng có nói với ta như thế, chỉ có nàng và Hứa Thu Thụy có thể lên được... A!”

Nhớ đến người dẫn Trầm Tích Thu vào, Bạch Ngọc Đường đã hiểu.

“Rất cuộc chỉ có chôn quan trường mới nuôi được một con mèo con tốt như thế! Mắt thật tinh a!”

Trong lòng không cam tâm, không phải từ trước đến nay mình rất thận trọng sao, thế nhưng lần này lại bị con mèo đó giành trước.

Vốn nghĩ rằng cô gái ra đón Trầm Tích Thu chính là Tập Yên, nhưng cô gái vừa đón Trầm Tích Thu lúc này, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng nhìn từ phía sau thì cao hơn Tập Yên một chút, lúc này do quá chú ý Trầm Tích Thu nên không chú ý điểm này!

Triển Chiêu không thèm để ý tới lời mỉa mai của hắn, tiếp tục quan sát thuyền hoa kia

Nếu cô gái này không phải là Tập Yên, vậy thì là ai?

Lúc hai người đang khó hiểu, thuyền hoa bỗng nhiên chuyển động, tiến ra giữa sông.

Cảm thấy vô cùng kì lạ, chiếc thuyền hoa hạng nhất này, rõ ràng không có người lái, tại sao lại có thể bơi được.

Đột nhiên nhớ ra, hình như tú bà đã từng nói, chiếc thuyền hoa này vốn là của một tiểu thư chôn kinh thành, Tập Yên chỉ ở tạm ở đây thôi...

Tiểu thư đến từ kinh thành?

Bình thường chỉ có Hứa công tử được đến đây...

‘A! Đúng rồi!’ Linh quang chợt lóe, Bạch Ngọc Đường nói

Mắt của Triển Chiêu sáng lên, nhìn Bạch Ngọc Đường, cả hai cùng thốt lên

“Hứa tam tiểu thư!”

Đã sớm biết hành tung của Hứa tam tiểu thư này rất bí ẩn, vốn nghĩ rằng sẽ không gặp mặt, nhưng ai ngờ lại gặp ở đây.

“Hứa tam tiểu thư này... Cũng là một khuê nữ, tại sao lại cùng vị hôn phu chưa cưới của mình.... Hẹn hò ở đây chứ?”

Triển Chiêu không nói gì, nhưng mày kiếm cũng lâm vào trầm tư, linh cơ vừa động, vội vàng kéo Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đang ngồi xổm trên mặt đất, nói:

“Mèo ngọc, Bạch gia gia đã sớm phát hiện... Không dưới ba mươi người.”

“ Nếu nói là hẹn hò, bên trong có nhiều người như thế, ắt hẳn cũng không tiện lắm đâu.”

“Miêu Nhi, sao người biết những người kia không phải đến hộ giá?”

“Không phải ai cũng mặt dày như Bạch Ngũ Gia đầu...”

“Triển Chiêu!”

Hai người cứ ta một câu người một câu cãi nhau tít bụi, đột nhiên thấy rèm cửa trên thuyền hoa khẽ lay động, tiếng chuông vang nhỏ, một cô gái độ tuổi thanh xuân bước ra, theo sau đó là Trần Tích Thu, hai người đồng loạt im lặng tiếp tục quan sát.

Cả người bạch y, dáng người thước tha

Mái tóc đen mượt vấn sau đầu, da trắng như tuyết, vô cùng mịn màng, mày liễu mắt hạnh, môi đỏ như son.

Hoa nhường nguyệt thẹn!

“Chắc chắc, Cô Hứa tam tiểu thư này cũng xem như là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nha!” Ngay cả một người phong lưu như Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi trầm khen.

“Tuy dáng hình dịu dàng mảnh mai, nhưng cước bộ lại trầm ổn, không giống như một nữ tử nhu nhược,,” Triển Chiêu ngưng thần một chút, trầm ngâm nói:

“Mèo thối nhà người đứng là chả biết gì là phong tình cả...” Tuy ngoài miệng cãi lại, nhưng cũng cả kinh, lúc này chỉ lo nhìn dung mạo của nàng, thật đúng là không để ý kỹ, lúc này mũi thuyền có chút nghiêng ngả, thế mà y sam trên người nàng không suy suyễn chút nào, cho thấy nàng ta không chỉ có võ, mà còn là thâm sâu khó lường nữa!

“Miêu Nhi, nàng có phải là người của Khai Phong không, người mau dùng mắt mèo của người mà nhìn cho rõ coi có đúng hay không a?”

Triển Chiêu hơn nửa ngày không động tĩnh, híp mắt nhìn chăm chăm vào cô gái kia, cảm thấy có chút không ổn, nói:

“Phải nhìn cho tới bao giờ?”

Triển Chiêu thật sự không rõ lai lịch của cô gái này, thấy nàng vừa bước vào khoang thuyền, anh bỗng để ý tới một chuyện

Nàng ấy cũng mặc bạch y

Vẫn là bạch y, nhưng không che dấu đi sự tao nhã vốn có, trong đầu liền nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, con chuột đó cũng thích mặc bạch y, cả người như không dính đến hạt bụi nào, nếu... Đúng cùng với cô gái kia, thật giống như một đôi bích nhân.

Bích nhân, bích nhân...

Cảm thấy chua xót, cũng không biết mình đang suy nghĩ tới cái gì.

“Miêu Nhi! Bộ cả ngày ăn chay ở Khai Phong phủ nên sinh uất ức à? Nguyên một ngày nhìn một cô nương đến gây người?”

Thầm hừ một tiếng, sau một lúc vẫn thấy con mèo kia bất động, không khỏi khi dễ.

“Nhìn cái gì mà nhìn, có gì đẹp đâu mà nhìn!” Đưa tay nhéo anh một cái.

Triển Chiêu bị đau nên hoàn hồn, trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường.

“Bạch Ngọc Đường! Đùng nháo nữa!”

Bạch Ngọc Đường quay lại trừng

“Ta nháo sao? Coi lại mình đi, có ai nhìn cô nương nhà người ta mà đến xuất thần như người không?”

Ý thức được lúc này mình có chút luống cuống, Triển Chiêu đỏ mặt:

“Ta không phải...” Không phải như người nghĩ đâu...

Trong lòng rối loạn không biết nên giải thích thế nào.

Đang lúc xấu hổ, đột nhiên thấy nàng nhẹ giương tay, một con bọ câu đưa thư đậu lên cánh tay nàng
“Bạch huynh mau nhìn...!”

Chỉ thấy nàng mở thư ra, nhìn một chút, sắc mặt đại biến, xoay người trở vào trong thuyền.

Một lát sau bỗng nhiên trong thuyền truyền ra động tĩnh, hình như là có tiếng binh khí va chạm nhau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng bật dậy, nhảy vào khoang thuyền.

“Hữu Yên! Nàng đang làm gì vậy?” Trầm Tích Thu vừa nhanh chóng né ngân châm, vừa hỏi

Hứa Hữu Yên không đáp, phóng một lúc mười ngân châm.

“Trầm Tích Thu, đừng giấu diếm nữa, đến tột cùng trước khi chết hẳn nói gì với người?”

Trầm Tích Thu nghiêng người né một kích trí mạng.

“Còn giấu sao?”

Hứa Hữu Yên phóng ngân châm

“Đồ không thức thời, lưu lại cũng vô dụng thôi!”

Trầm Tích Thu giương mắt nhìn ngân châm như mưa sa bay đến gần, những ánh lam quang của ngân châm từ từ đến gần, không biết nên tránh ở đâu.

Thầm than tuyệt mệnh rồi, nhắm hai mắt lại.

Sớm nàg võ công thâm hậu, nhưng không ngờ lại có lúc gặp tình trạng này, mình hoàn toàn không có khả năng phản kích!

Tuyệt vọng nghe tiếng leng keng không ngớt, trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy khi ngân châm đến gần mình hơn nửa tấc thì bị đánh rớt, lại nhìn vị bạch y nhân đang mơ hồ trước mắt. thân hình biến chuyển không ngừng, trong nháy mắt, liền đánh bại hơn mấy người.

“Miêu Nhi, lần này người chậm hơn rồi nha.”

Bạch y nhân vỗ vỗ tay, cười hì hì nhìn người ở phía sau, lại bị người kia liếc.

Cái con chuột này, tính tình càng lúc càng xấu nha. Lúc nãy rõ ràng mình bước lên thuyền trước, thế mà vừa chuẩn bị lại bị ai đó chọt chọt lưng, quay đầu nhìn lại, con chuột đó liền phóng thẳng vào khoang thuyền, thật quá chán đi! Cái con chuột này thật hiểu chiến mà, cũng không xem tình hình đáng khẩn cấp hay không a!

Lúc nãy định đuổi theo, không ngờ bụng co rút, cơn đau truyền khắp toàn thân, mồ hôi lạnh từ trên trán tuôn xuống, ôm bụng ngồi xoắn xuống.

Mấy tháng này là giai đoạn thai nhi phát triển nhất, thường xuyên sẽ có cảm giác đau đớn, lúc nãy động chân khí, không cẩn thận ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng.

Đợi cảm giác đau đớn giảm bớt một chút, đứng dậy, lau mồ hôi trên trán đi, trong lòng chột nẩy sinh một cảm giác bất an.

Gần đây số lần đau bụng càng lúc càng tăng, không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Triển Chiêu đến gần Trầm Tích Thu, nhìn đám Hắc y nhân đang nằm xung quanh.

“Trầm công tử, đây là...”

“Triển đại nhân? Sao ngài lại đến đây?” Trầm Tích Thu kinh ngạc hỏi.

“Sao nào? Người có thể đến hồng môn ngắm hoa, không lẽ chúng ta không thể đến thưởng nguyệt sao?”

Bạch Ngọc Đường xoay xoay Họa Ảnh trong tay, khiêng lên vai, đi đến bên cạnh Hứa Hữu Yên.

“Hứa tam tiểu thư không dám ra khỏi khuê phòng hai bước, không ngờ võ công lại siêu phàm đến như thế...”

Dừng một chút, nhìn gương mặt đang dần trở nên tái mét của Hứa Hữu Yên.

“Không nghĩ tới mấy chục năm sau, Bạch mỗ có thể may mắn được diện kiến đương kim môn chủ của Đường Môn...”

Hứa Hữu Yên cười, ánh mắt khẽ chuyển:

“Bạch Ngũ Gia thật tinh mắt, Hữu Yên bái phục...” Nhẹ nhàng nâng gót sen, một làn gió thổi qua, trong nháy mắt người đã ở bên cửa sổ, ngoài đầu lại thản nhiên cười:

“Hữu Yên hôm nay không thể phụng bồi các vị được rồi”

Hồng ảnh trước mắt bỗng nhoáng lên, Triển Chiêu chặn nàng lại:

“Triển đại hiệp có gì chỉ giáo sao?”

Âm thầm cắn răng, xem ra hôm nay khó mà thoát thân rồi.

“Hứa cô nương, nàng là người phát hiện ra cha mình chết trong phòng.”

“A? Vậy có liên quan gì tới ta?”

“Người khác nhìn vào cứ tưởng là do ngạt thở mà chết, nhưng nguyên nhân chính dẫn đến cái chết là...” Anh nhìn vào ánh mắt đang cố lẩn tránh của Hứa Hữu Yên.

“Chính là An Hồn châm ở phía sau gáy.”

“Triển đại hiệp cho rằng chuyện này do Hữu Yên gây ra sao?”

Ánh mắt sáng của Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào Hứa Hữu Yên, chậm rãi lắc đầu, nhấn mạnh từng chữ:

“Không, không phải do Hứa Hữu Yên.”

“Vậy... Theo ý của Triển đại nhân...”

“Tập Yên, người còn muốn giả vờ cho tới khi nào?”

Bạch Ngọc Đường cười hì hì đi đến, đôi mắt khép hờ, đôi bạc thân khẽ mở, lời nói mĩa mai mang theo một phần lãnh khốc.

“ha ha... Bạch Ngũ Gia, Triển đại nhân thật tinh mắt... Tập Yên xin bái phục!”

Nàng lấy tay áo che mặt, khi dời đi thì xuất hiện một gương mặt khác.

“Quả nhiên là người...” Trầm Tích Thu nhìn gương mặt đó, hai nắm tay siết chặt.

Gương mặt này cũng rất quen thuộc với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Tập Yên!

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, Bạch Ngọc Đường bĩu môi, ánh mắt dời đi. Thăm nghĩ con mèo này sao quá keo kiệt đi, hôm trước mình chỉ lỡ nói hấn và cô ta có chút giống nhau thôi, có cần phải nhớ lâu đến thế không

Thực ra thì nhìn ánh mắt có chút giống đấy, dù sao nàng ta cũng chính là Tập Yên thật, cùng với người giả Tập Yên lần trước mà Bạch Ngọc Đường đã gặp thì kém hơn một phần trong sáng, nhưng lại tăng thêm vài phần ngoan lệ, xem ra khác nhau một trời một vực.

28. Chương 28

“Hứa Hữu Yên vốn là nữ tử chốn khuê phòng, không thể so với Tập Yên cô nương đây.” Triển Chiêu ngừng một chút, rồi nói tiếp.

“Nếu Triển mỗ không lầm, người mà Bạch huynh gặp mặt lần trước, chính là Hứa Hữu Yên thật.”

“Người giết Hứa lão gia, bắt cóc Hứa Hữu Yên, dịch dung cho nàng rồi hạ cổ Vong Ưu, thay đổi trí nhớ rồi nhốt ở Vũ Xuân lâu, giả vờ mang Hứa Thu Thụy đến đây, có đúng như thế không?”

Ban đầu Triển Chiêu truy đuổi Trầm Tích Thu, vốn nghĩ rằng y chính là hung thủ, ai ngờ Trầm Tích Thu căn bản không rành về âm khí, với lại cũng có nhiều chứng cứ chứng minh Trầm Tích Thu không phải là hung thủ, cho nên mới biết suy đoán của mình sai rồi

“Tập Yên là người giang hồ, tất nhiên cừu gia không thiếu, mong Triển đại hiệp hãy hiểu rõ mà trả lại trong sạch cho Tập Yên.”

Lấy tay lau nước mắt, giả vờ dịu dàng đáng yêu, nếu như lúc này cô không ra tay, nào ai có thể nghĩ rằng một nữ tử yếu đuối như thế này lại có thể là môn chủ của Đường Môn chứ!

“Mời Tập Yên cô nương theo Triển mỗ về Khai Phong phủ, trước mặt Bao đại nhân mà đòi lại công đạo.”

“Triển đại nhân cho rằng Tập Yên giết Hứa lão gia, bắt cóc Hứa tiểu thư, lừa gạt nhị công tử... Có bằng chứng gì không? Tập Yên chỉ là một nhân vật nhỏ bé chốn giang hồ, mà Hứa gia lại là một nhà phú hộ an phận thủ thường... Xin hỏi Tập Yên có mục đích gì mà phải hao tổn công sức làm những chuyện đó chứ?”

“VẬY Triển mỗ xin hỏi cô nương, lúc này vì lí do gì mà phải thu đao hạ sát Trầm Tích Thu đến như thế?”

“Đừng nói với ta là hấn khinh bạc người nha! Lúc này người còn giả vờ làm một vị hôn thê ngoan hiền, coi thê nào cũng không phải làm tổn thương đến phong nhã đi?” Bạch Ngọc Đường cười hì hì tiếp lời.

“Nhị vị hiểu lầm rồi.. Lúc này Tập Yên chỉ nổi hứng trêu đùa Trầm công tử một chút thôi... Mong công tử thứ lỗi cho” Nói xong liền nhìn Trầm Tích Thu, Trầm Tích Thu không trả lời mà nhìn Tập Yên chằm chằm.

“Tập Yên cô nương đâu cần phải lừa người dối mình như thế.”

Triển Chiêu nhìn ánh mắt mang theo nỗi bi ai của Tập Yên, trong lòng Tập Yên chấn động, sắc mặt đại biến.

“Huyết án Đường Môn, giang hồ khiếp sợ...”

“Triển đại nhân” Tập Yên nhắm mắt, khôi phục trạng thái bình thường.

“Tuy Tập Yên là môn chủ của Đường Môn, nhưng ta vốn không liên quan gì ân oán của tổ tiên.”

“Mời cô nương theo ta đi một chuyến đến Khai Phong.”

“Con mèo nhà người sao dài dòng quá đi, không bằng xông lên đánh một trận không phải sao?” Bạch Ngọc Đường mất hết kiên nhẫn nói.

“Không được!” người nói chính là Trầm Tích Thu.

“Mau nói cho ta biết, người giam Hứa Thu Thụy ở đâu!” Lời còn chưa dứt nhưng người đã muốn tiến lên, liền bị Triển Chiêu đưa kiếm ra chặn lại.

“Hứa Thu Thụy?” Tập Yên quay đầu, cười

“Tập Yên không biết.”

“Người...” Cảm thấy đau đớn không cách nào mở miệng nói, bỗng nhiên khoang thuyền ồn ào hẳn lên, hơn mười tên Hắc y nhân tiến vào, quỳ trước mặt Tập Yên:

“Tham kiến môn chủ!”

“Nơi này giao cho các người” Bỏ lại một câu, Tập Yên phi ra hướng cửa sổ

“Còn muốn chạy?” Kiếm ra khỏi vỏ, Họa Ảnh đâm thẳng.

Kiếm của Bạch Ngọc Đường, quả thật rất nhanh!

Trên đường kiếm, kiếm quang đột nhiên dài ra ba thước, mắt thấy như muốn đâm sau lưng của Tập Yên, Tập Yên ở giữa không trung bỗng xoay người, giương tay tung ra một chùm khói mỏng.

Bạch Ngọc Đường vội vàng nín thở, kiếm trên tay cũng bị hãm lại, trơ mắt nhìn Tập Yên nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ khác cách đó không xa.

“Bạch huynh cẩn thận!”

Triển Chiêu quát, kiếm bên tay trái bay tới, đánh bay thanh kiếm của một tên hắc y nhân, lại đâm vào ngực của một tên hắc y nhân khác, chỉ nghe một tiếng kêu thảm, kiếm của Bạch Ngọc Đường đã xuyên thẳng vào tim của tên còn lại.

“Bạch huynh, nhớ lưu lại một nhân chứng sống.”

“Mèo thối! Vừa rồi là ai xuất thủ ngoan độc trước hả?”

Triển Chiêu chuyên tâm đối phó địch nhân, căn bản không để ý tới.

Một kiếm vừa rồi tuy không làm thương tổn tới Bạch Ngọc Đường, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng, cái loại cảm giác bức người này đã khiến mình như bị ma xui quỷ khiến ra sát chiêu.

Gần đây chỉ cần không thấy hắc ở bên cạnh thì không cách nào yên lòng được, nếu cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ đó không phải là biện pháp.

Nhìn đám thi thể trên mặt đất, Triển Chiêu bất đắc dĩ thở dài.

“Đã nói là phải lưu lại nhân chứng sống mà...”

“Ai nói không lưu!”

Bạch Ngọc Đường chợt dạ chỉ một tên hắc y nhân đang bán sống bán chết nằm trên mặt đất.

Triển Chiêu nhìn tên hắc y nhân kia, rồi nhìn Trầm Tích Thu.

“Trầm thiếu hiệp...”

“Vì sao?” Ngắt lời Triển Chiêu, Trầm Tích Thu ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Triển Chiêu.

“Vì sao các người lại đến đây?”

Triển Chiêu nghĩ đến việc Bạch Ngọc Đường trộm xem thư, có chút xấu hổ dời mắt.

“Nếu không phải... Nếu không phải tại mấy người... Ta đã biết Hứa Thu Thụy ở đâu rồi... Tại sao mấy người lại xuất hiện chứ? Tại sao?” Dáng vẻ hùng hùng hổ hổ không hề che dấu một chút hận ý nào.

“Người hỏi con mèo ngốc đó làm chi, không bằng hỏi hắc ấy...” Xách cái tên hắc y nhân kia đứng dậy, vung tay tát một cái.

“Nói, mấy người bắt người đi đâu rồi?”

Hắc y nhân kia cũng là một nam tử hán, cắn chặt răng nhất quyết không nói

“Họ Trầm kia, người cũng đừng tự đề cao mình quá, bằng người thì làm sao moi ra việc Hứa Thu Thụy bị nhốt ở đâu từ trong miệng nữ ma đầu kia?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Trầm Tích Thu thu lại bộ dáng hùng hùng hổ hổ trước mặt Triển Chiêu lại, trong lòng cũng không vội nữa, nhưng lại không phát hiện ra từ khi nào trong đôi mắt của tên Hắc y nhân kia lại lóe lên một tia sáng nguy hiểm, đôi tay rũ xuống khe nâng lên.

“Bạch huynh”

Bị tấn công bất ngờ, Bạch Ngọc Đường vốn không thể ngờ một tên bán sống bán chết như thế lại có thể phản kích, nhìn những ngón tay đen như mực kia, chắc chắn là có chứa kịch độc, vội vàng bỏ tay tránh ra, thế nhưng cũng chậm hơn một chút, nhìn bàn tay kia từ từ đến gần...

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, một ám tiễn bay thẳng vào cổ họng của hắc y nhân kia, gã há hốc mồm, té xuống đất, co giật một hồi rồi không còn động đậy gì nữa.

Oán hận đập cái xác kia một cái, trong lòng Bạch Ngọc Đường vẫn còn kinh sợ.

“Chết đến nơi mà còn dám ám toán Bạch gia nè!”

Triển Chiêu lắc đầu, có chút vô lực.

“Quả nhiên chả còn nhân chứng sống nào...”

Trầm Tích Thu trơ mắt nhìn tên hắc y nhân còn lại ngã xuống, thế là đầu mối duy nhất cũng bị chặt đứt, biết đi đâu mà tìm Hứa Thu Thụy đây?

Vô cùng uất hận, y bèn đem tất cả lửa giận của mình đổ lên đầu của Triển Chiêu, trở tay tung chưởng đánh tới.

Triển Chiêu nghe thấy tiếng gió sau lưng, một chưởng kia sắp đến gần.

“Trầm thiếu hiệp! Hãy bình tâm lại!”

“Trầm Tích Thu! Người thật chả biết phân biệt tốt xấu!”

Triển Chiêu biết y đang lo lắng cho an nguy của Hứa Thu Thụy, cho nên có thể thông cảm được, thế nhưng Bạch Ngọc Đường lại thấy Trầm Tích Thu đang muốn gây tổn thương cho Triển Chiêu, trong tình thế cấp bách bèn rút kiếm đâm tới.

Triển Chiêu nhìn thấy kiếm phong đã đến trước mặt mình, đúng lúc ấy, Họa Ảnh đã chặn lại kiếm phong.

“Bạch huynh, không thể lỗ mãng...”

Tuy Trầm Tích Thu là một người rất thận trọng, nhưng trong lúc nóng vội cũng không tránh khỏi mất hết lý trí, đang lúc Triển Chiêu định lên giải thích một chút. Không ngờ Trầm Tích Thu lại không buông tha mà lại tung chưởng ra một lần nữa.

Do lúc này lòng Trầm Tích Thu đang rất rối loạn, cho nên chiêu thức cũng rất mất trật tự, tay trái của Triển Chiêu khê trở điểm vào mạch môn của y, định chế phục y rồi hãy giải thích, ai ngờ bỗng nhiên bụng quặn đau, tay cũng nhất thời chậm lại, mắt thấy một chưởng kia của Trầm Tích Thu sắp tiến đến bụng mình, vội cúi thấp người xuống, tay che bụng lại, một chưởng kia trúng ngực, dưới chân lão đảo, cả người ngã ra phía sau.

“Miêu Nhi...!”

Đưa tay tiếp lấy thân thể đang ngã ra phía sau kia, trong lòng thầm kinh ngạc, một chưởng kia đâu tính là gì, tại sao Triển Chiêu lại không đỡ nổi chứ? Thấy anh không bị thương nhưng suy yếu, nghĩ rằng chắc đã trúng độc rồi, bực tức nói.

“Tiểu tặc vô sỉ dám dùng thủ đoạn hạ lưu!”

Định tiến lên, ống tay áo bị người giữ chặt.

“Bạch huynh, Triển mỗ không sao...”

“Không sao cái gì chứ! Người như thế mà bảo là không sao. Vậy chắc cả thiên hạ này không có việc gì tìm người rồi!”

Triển Chiêu định giải thích, trong cổ họng liền trào lên một cỗ ghê tởm, cảm giác rất muốn ói.

Bạch Ngọc Đường còn tưởng là độc phát tác, quay sang Trầm Tích Thu, tức giận nói:

“Họ Trầm kia! Mau giao giải dược ra đây! Bạch gia sẽ cho người toàn thân!” Tay cầm Họa Ảnh, gần từng tiếng.

Trầm Tích Thu cũng cảm thấy kì quái, một chưởng kia của mình Triển Chiêu có thể tránh được mà, tại sao anh lại nhận một chưởng kia, đường đường là một nam hiệp Triển Chiêu, trình độ võ công cũng đâu kém cõi gì, thế tại sao lại để một chưởng gây tổn thương chứ? Lúc này Bạch Ngọc Đường còn nói là y hạ độc thủ, cũng không khỏi khẩn trương.

“Trầm Tích Thu ta tuy không danh chấn thiên hạ, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân, Triển Chiêu bị như thế, ắt hẳn phải có ẩn tình khác!”

“Hừ, chỉ bằng người mà cũng dám hạ độc thủ hần sao?”

Bạch Ngọc Đường không thèm quan tâm, cứ khăng khăng muốn y giao giải được ra.

“Người...!”

Đã từng nghe qua, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường tính tình cổ quái, nhưng không ngờ lại không nói lí lẽ như thế! Trầm Tích Thu thấy hần tức giận như thế, cũng không biết giải thích thế nào cho phải

29. Chương 29

Thật vất vả mới tỉnh lại, Triển Chiêu kéo kéo Bạch Ngọc Đường

“Triển mỗ không trúng độc, chẳng qua là bệnh nặng mới khỏi, thân thể hư nhược... Người đừng nghĩ oan cho Trầm thiếu hiệp.”

Không trúng độc sao? Bạch Ngọc Đường hồ nghi, bèn đưa tay bắt mạch cho Triển Chiêu, chỉ thấy trên mạch có chút quái dị, nhưng cũng không có gì quái lạ, tuy rằng suy yếu, nhưng không có dấu hiệu bị trúng độc, lúc ấy mới yên tâm.

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Trầm Tích Thu, hạ tay xuống, lại thấy Triển Chiêu hôn mê bất tỉnh.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường khẩn trương, hung hăng trừng mắt liếc Trầm Tích Thu.

“Hôm nay Bạch gia gia không có hứng cãi nhau với người nữa!” Ôm Triển Chiêu phóng vào màn đêm đen kịt.

“Bạch Ngọc Đường này... Thật là quá vô lý mà...”

Trầm Tích Thu thở dài, hiện tại cũng không biết Hứa Thu Thủy sinh tử thế nào nữa, không khỏi cảm thấy bi ai.

Hãm Không đảo...

Bạch Ngọc Đường thật sự cũng không rõ, con đường từ Thanh Thành đến Hãm Không đảo không được tính là gần, tại sao Triển Chiêu đến giờ vẫn chưa tỉnh lại chứ! Đã chẩn mạch mấy lần, cảm thấy có điều gì đó quái dị, trong lòng lo lắng, cô lẽ nên nhờ đại tẩu xem kĩ lại mới được.

Ai ngờ hần vừa ôm Triển Chiêu ngàn dặm xa xôi trở về Hãm Không đảo, vừa mới sắp xếp phòng cho ngăn nắp, đại tẩu nhà mình không biết từ đâu đá bay của phòng mình mà vào, thật sự là đá đó nha! Nhìn bốn ca ca trong phòng mình, ai ai cũng là vẻ mặt mờ mịt.

“Đại ca, đại tẩu bị gì vậy?”

Vuốt vuốt cánh tay đau nhức, Bạch Ngọc Đường khó hiểu, chạy nhiều ngày trở về, đã làm chết hai con ngựa, đến cuối cùng bỏ ngựa thì triển khinh công chạy về đây. Cho nên vừa ôm con mèo đó về đảo, mình thiếu điều chỉ còn nửa cái mạng luôn, Hiện tại chỉ muốn nằm trên giường ba ngày ba đêm.

“Hử? Không biết?”

Nhấp một ngụm trà, Lô Phương cũng có chút buồn bực, sao tự nhiên mình cũng bị lôi vô vụ này vậy?

“Ta đã xem mạch cho Triển Chiêu... Tựa hồ cũng không có tổn thương gì nghiêm trọng.”

Bạch Ngọc Đường tựa người vào ghế, giọng điệu thoải mái nhưng cũng khó nén vài phần nôn nóng bất an.

Vậy Miêu Nhi rốt cuộc bị bệnh gì chứ? Mà có thể làm đại tẩu thất kinh rồi thần thần bí bí đến như thế?

Tây sương...

Lô phu nhân châm vào bảy yếu huyệt của Triển Chiêu, tiếp tục truyền công lực vào cơ thể anh, kinh lực thông qua châm vào các huyệt đạo, lại phân bố nội lực làm ấm để tăng hiệu quả trị liệu.

Thi châm xong, sắc mặt của Triển Chiêu khôi phục lại vẻ hồng nhuận, nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu thu châm.

Cảm giác hơi nhói nhói khi thu châm đã thành công đánh thức Triển Chiêu, anh mở mắt.

“Đừng, đợi một chút, đừng nhúc nhích...”

Lô phu nhân đề cánh tay của Triển Chiêu lại, thu hồi ngân châm cuối cùng.

“Lô phu nhân... Ta đang...”

Triển Chiêu há miệng, cảm thấy yết hầu như bị lửa thiêu.

“Thấy ta mà không đoán ra sao, đây là Hãm Không đảo.”

Lô phu nhân bưng một chén thuốc tới, nhẹ nhàng nâng Triển Chiêu dậy, đưa cho anh.

Dòng nước ấm áp nhẹ nhàng chảy qua môi, Triển Chiêu đột nhiên nhớ tới cái gì đó, theo bản năng xoa bụng.

“Yên tâm, đứa trẻ không có chuyện gì đâu, phụ tử bình an.”

Lô phu nhân híp mắt cười nhìn hành động của Triển Chiêu, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Không có việc gì là tốt rồi... Triển Chiêu nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên thân thể cứng đờ, mở to hai mắt nhìn Lô phu nhân.

“Ta...” Triển Chiêu không biết nên nói gì, không lẽ Công Tôn tiên sinh...

“Đúng vậy, Công Tôn tiên sinh đã nói cho ta biết, còn bảo ta phải chiếu cố người.”

Lô phu nhân đau lòng, không biết kiếp trước Triển Chiêu có nợ nần gì mình chứ

“Người cũng đừng trách Công Tôn tiên sinh, dù sao việc này cũng là một phần do ta...”

Triển Chiêu cúi đầu, vuốt bụng, không nói gì.

Lô phu nhân thở dài, nói tiếp:

“Chén thuốc lần trước mà người uống, ta đã hao hết tâm tư ba năm trời điều phối để điều trị chứng phụ nữ không rụng trứng, uống thuốc này vào, trong vòng một tháng cơ thể người sẽ tạo ra một cái tử cung giả có thể mang thai được... Vốn định là dành cho mình, ai ngờ thần xui quý khiến thế nào mà lão Ngũ chết tiết kia lại đem cho người uống...” Lo lắng dừng một chút, thấy Triển Chiêu không nói gì, không khỏi càng thêm lúng túng

“Triển Chiêu, việc này...”

“Phu nhân không cần để ý.” Triển Chiêu mỉm cười, thản nhiên nói.

“Triển Chiêu không có ý trách móc đâu..”

Lô phu nhân đánh giá Triển Chiêu, tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng con người ôn nhuận kia lại ẩn dấu một chút lo lắng, trong lòng nóng nảy, đứa nhỏ này, thật đúng như lời Công Tôn tiên sinh đã nói mà, thật biết cách làm người khác phải đau lòng!

“Triển Chiêu...” Lô phu nhân thành khẩn nói.

“Nếu có việc gì cần giúp đỡ, hãy nói với đại tẩu một tiếng, coi như là để ta chuộc lại sai lầm..”

“Như vậy, phiền phu nhân bảo hộ thai nhi này!”

“Tất nhiên, đây là họa của lão Ngũ, người làm đại tẩu đây tất nhiên phải cố hết sức.”

Lô phu nhân cười, trộm liếc nhìn biểu cảm của Triển Chiêu.

Quả nhiên, Triển Chiêu cả người chấn động, tay chân luống cuống

Thậm chí chuyện này Công Tôn tiên sinh cũng...

“Người mang thai đã gần bốn tháng, tính ra là cũng vừa lúc chuyện Ngũ đệ bị trúng độc...”

Chẳng qua chỉ thử một chút, không ngờ phản ứng của Triển Chiêu lại đáng yêu như thế! Tiến đến đỡ Triển Chiêu nằm lại trên giường.

“Âm dương hòa hợp tán là một loại xuân dược cực kì lợi hại, nếu nói người trúng độc trong một canh giờ phải cùng người khác giao hoan thì còn có thể tin được, tuyệt đối không có chuyện dùng nội lực ép độc ra ngoài...”

Triển Chiêu xoay mặt sang chỗ khác, đôi lông mi thật dài che khuất ánh mắt.

“Chuyện ngày ấy, sau khi Ngũ đệ trở về có nói với mọi người, ta đã cảm thấy rất kì lạ là tại sao trong một canh giờ người có thể tìm được một nữ tử giữa chốn hoang sơn dã lĩnh để giải độc cho Ngũ đệ? Bất quá Ngũ đệ trở về bình an cũng là sự thật...” “Dừng một chút nhìn Triển Chiêu.

30. Chương 30

“Nhưng không ngờ, đó lại là người...”

Triển Chiêu nhắm hai mắt lại, răng nghiến chặt. Tình cảnh ngày ấy như lại tái hiện trước mắt anh... Dưới tác dụng của dược tính, không hề có chút tình cảm nào, cảm giác xỏ xuyên đau đớn mãnh liệt ấy cùng những động tác thô bạo vô độ của Bạch Ngọc Đường, tay bắt giắc nắm chặt sàng đan dưới thân, cắn răng nói.

“Do tác dụng của dược tính, Ngọc... Bạch Ngọc Đường đã nghĩ Triển Chiêu là nữ tử... Lúc ấy tình thế cấp bách, cho nên Triển Chiêu cũng bất chấp luân thường đạo lí mặc hấn... Bạch huynh từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, nếu như biết được mình làm chuyện trái với thiên lý đó, nhất định sẽ rất thống khổ, cho nên mong phu nhân hãy giữ kín chuyện này.”

Nếu Ngọc Đường biết đã từng với mình... Lắc đầu cười khổ, cố gắng kiềm chế cảm xúc vô cùng đau đớn trong lòng.

Từ lúc nào, tâm tư luôn đặt bên người kia, dù là vô ý hay cố ý, đều luôn khát khao có những thứ ấy, vì cái gì khi nhìn hấn và Tập Yên quả là một cặp trai tài gái sắc, ngực liền phát đau...

Nếu như một lần chung đụng mà đã mất đi nhiều thứ thanh thân như thế, thôi thà đừng thấy thì tốt hơn!

Lô phu nhân nhìn Triển Chiêu, thở dài.

“Triển Chiêu, ta hiểu mà, hà cớ gì người phải chịu khổ như thế...”

Triển Chiêu lắc đầu, cười đến bất cần.

“Phu nhân, triển Chiêu chịu được mà.”

“Đứa nhỏ này vốn do Triển Chiêu tự nguyện giữ lại, không ai có thể cản ta được. Mẹ nó! Nếu trong lòng Triển Chiêu có oán hận gì, thì lúc trước đã bảo Công Tôn tiên sinh phối... Thuốc kia...”

Lô phu nhân gật đầu.

“Được rồi được rồi, Triển Chiêu, nếu có cần gì thì đến nói với đại tẩu một tiếng!”

Triển Chiêu nhắm mắt, nói:

“Chỉ cần phu nhân không khinh thường là Triển mỗ đã vô cùng cảm kích lắm rồi, chỉ là...”

Lô phu nhân cắt lời anh

“Ta hiểu mà, hai tháng này rất quan trọng cho thân thể người, nếu không cẩn thận sẽ gây nguy hiểm cho đứa trẻ, nếu người không ngại thì cứ ở Ham Không đảo nghỉ ngơi đi... Còn bên phía Khai Phong phủ và Bao đại nhân, ta sẽ bảo mấy huynh đệ kia tương trợ, tuy bọn họ bất tài, nhưng ít ra cũng đảm bảo an toàn cho đại nhân không có việc gì.”

Triển Chiêu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Lô phu nhân đang cười đến híp lại hai mắt.

“Chuyện này... Làm phiền phu nhân.”

Đối với đứa trẻ trong bụng, bản thân thật áy náy, huống chi nếu vì mình tra án mà cũng liên lụy theo, chi bằng cứ ở lại đây tịnh dưỡng, từ từ tính tiếp.

Bao Chứng nhìn bức thư trên tay, khê thở dài.

Chữ viết ngay ngắn thế này, chỉ có thể là do Triển Chiêu viết.

Trong thư Triển Chiêu đề cập tới chuyến đi đến Tây Xuyên này đã có rất nhiều thu hoạch, nhưng một chút về thân thể của mình, một chữ cũng không nhắc đến.

“Triển hộ vệ... Xem ra trong khoảng thời gian ngắn không thể trở về...” Trong thư, ‘Triển Chiêu thượng’ chữ thượng, bên dưới có thêm một hạ khoản, có thể là do lúc cầm bút tay run, Bao Chứng không khỏi nhíu mày, ngoại trừ bị thương ra, thì còn gì mà tay Triển Chiêu lại run rẩy như thế!

Công Tôn Sách yên lặng đứng một bên, hôm qua Lô phu nhân đã đưa bồ câu đưa tin đến, kể lại mọi chuyện.

Thân thể Triển Chiêu tạm thời không có chuyện gì, đứa trẻ vô sự, chỉ là do mệt mỏi quá độ, cần một thời gian dài để nghỉ ngơi.

Nếu chỉ cần nghỉ ngơi thì tốt rồi, chỉ là xét theo tính tình của đứa nhỏ kia, quả là có chút khó khăn! Trước mắt vụ án Đường Môn còn chưa tới hồi kết, hẳn làm sao chịu ngồi yên chứ?

Cho nên, y lập tức viết một bức thư gửi cho Lô phu nhân, bằng mọi cách phải giữ Triển Chiêu lại, bất kể bằng cách nào!

Hãm Không đảo quả là một nơi tịnh dưỡng rất tốt...

” Đại tẩu, rốt cuộc Triển Tiểu Miêu mắc bệnh gì thế? Tại sao mỗi ngày phải uống nhiều thuốc như thế?”

Bạch Ngọc Đường đổ thuốc vào chén, Bạch Truật, Đỗ Trọng, Liên Đế, Hoàng Cầm, mặc dù hẳn không tinh thông dược lý lắm, nhưng những vị thuốc này...

“Con mèo đó đang mang thai sao? Tại sao lại uống nhiều loại thuốc dưỡng thai đến như thế?” Thuận miệng lầm bầm một câu, không ngờ Lô phu nhân lại nghe được, tiến lên nhéo lỗ tai hắn.

“A a, đại tẩu, đệ chỉ đùa thôi mà!!”

“Tiểu tử thú nhà người! Cả ngày không nghỉ được chuyện đứng đắn, muốn người làm cái gì thì làm cái đó đi! Nói nhiều quá!”

“Đại tẩu mau buông tay... Thuốc... Đổ thuốc bây giờ!”

“Ta cho hắn uống cái gì người còn không yên tâm hả? Nếu như người không bậy bạ cho người ta uống bậy, hiện tại thân thể người ta sẽ không tệ như thế đâu!”

“Hắn bị thương nên đệ cho hắn uống mấy vị thuốc giải nhiệt thôi mà, nào có bậy bạ gì.”

“Còn cãi nè! Hiện tại thân thể hắn còn chịu được sao? Không biết người đi thỉnh...”

Đột nhiên không nói tiếp, thầm nghĩ một chút, nếu như Bạch Ngọc Đường không mời đại phu, hay mời phải mấy tên lang băm không chẩn ra hỉ mạch, vậy Bạch Ngọc Đường cho uống thuốc trị thương là phải thôi, chỉ có điều những loại thuốc đó là loại thuốc tối kỵ cho người mang thai, hẳn thế mà cho Triển Chiêu uống đến ba ngày! Báo hại thân thể của Triển Chiêu càng lúc càng hư nhược thì không nói gì đi, ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng không biết tốt xấu ra sao, càng nghĩ càng tức mà.

Nóng thì nóng vậy thôi, chứ chả biết nên nói gì cho phải, hừ một tiếng buông Bạch Ngọc Đường ra, giựt lấy chén thuốc trên tay hắn, Bạch Ngọc Đường một bên ôm lỗ tai cau mày, hắn vốn dĩ không sợ trời không sợ đất, duy chỉ sợ bà chị dâu đánh đá này.

“Kể ra thì Triển Chiêu cũng bị bệnh hơn hai tháng rồi, sao không thấy thuyên giảm gì cả.”

“Cút! Tiểu tử ngươi thì biết cái gì hả?”

Lô phu nhân trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường, muốn nói lại thôi. Đã bao lần muốn nói ra, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống.

Bạch Ngọc Đường nhìn chén thuốc trên tay Lô phu nhân, hơi mở miệng, sau đó ngậm lại.

“Này... Bệnh có nặng tới đâu đi chẳng nữa, đi ra ngoài một chút không tốt hơn sao?”

Do dự mãi mới nói ra câu này, đúng vậy, Triển Chiêu đã ở đây hai tháng rồi, thế nhưng chả bao giờ thấy anh cả, bình thường cứ ở ru rú trong phòng, đại tẩu cũng không cho bất kì ai đến thăm, ngay cả là mình cũng thế? Trong lòng cảm thấy... Rất khó chịu, đại tẩu tận tình chăm sóc người ngoài như thế, tại sao đại ca đến một câu oán hận cũng không nói ra?

31. Chương 31

Xuất môn? Nếu có thể ra ngoài được thì tốt rồi! Hắn bây giờ còn mặt mũi để ra ngoài gặp người sao? Trong lòng nghĩ như thế, ngoài miệng lại nói.

“Nội công của Triển Chiêu vốn thiên về âm nhu, đối với nam tử đã là bất lợi rồi, hơn nữa đã bị thương rồi còn cảm lạnh, cũng không thể gặp gió được, cho nên ta mới cho hắn ở trong lòng có đốt thêm hỏa lò, mà hôm nay trời càng lúc càng lạnh, làm sao có thể cho người ta xuất môn chứ! Được rồi được rồi, đừng đứng đây cản đường nữa, ngươi thì không có việc gì nhưng người ta có việc đó! Thuốc này ngươi đưa cho ta mang vào cho hắn?”

“Đệ...”

“Tránh ra coi...!” Đẩy Bạch Ngọc Đường ra một bên, Lô phu nhân vòng qua người hắn vào phòng của Triển Chiêu

“Đề đệ đưa cho...” Nhìn Lô phu nhân từ từ biến mất sau tiểu viện, Bạch Ngọc Đường lầm bầm.

“Còn không đợi người ta nói xong nữa...”

Nghe tiếng cửa vừa mở, Triển Chiêu vội giấu vật đang cầm trên tay dưới sàng đan, hướng về phía Lô phu nhân đang đứng ngoài cửa, cười lúng túng.

“Uống thuốc...” Giả vờ như không thấy Triển Chiêu đang làm gì, đặt thuốc lên bàn, đóng cửa lại. Xoay người lại thì thấy khuôn mặt nhăn nhó của Triển Chiêu, con ngươi đen thẫm quá dị nhìn chén thuốc kia, khẽ cười nói:

“Ngươi a, uống cũng hơn hai tháng rồi, cũng thành thói quen rồi đi?”

Bởi vì uống lâu như thế nên mới... Bất đắc dĩ bĩ môi, đưa tay bụng chén thuốc lên, nhắm nghiền hai mắt, ngửa đầu uống một hơi, vừa buông chén thuốc ra liền cầm lấy một ly trà súc miệng.

“Chậc chậc, có phải là độc dược đâu, làm như lấy mạng người vậy hả?” Lấy chiếc khăn tay lau lau nước trà chảy ra từ miệng của Triển Chiêu, Lô phu nhân hí mắt cười, mỗi ngày xem Triển Chiêu uống thuốc cũng có thể coi là một niềm vui.

Chờ cho vị đắng trong miệng dần tan đi, Triển Chiêu khẽ vuốt bụng mình, dung nhan tuấn tú bỗng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Lô phu nhân đã thấy được chưa...”

“Người thật thành thật.” Lô phu nhân thầm than, đánh giá gò má đã qua hai tháng vẫn không có chút gì hồng nhuận của Triển Chiêu, nói:

“Người muốn đi sao? Thân thể của người... Hiện tại không thể quá lao lực, sẽ không tốt cho đứa trẻ.”

Triển Chiêu giật mình, lắc lắc đầu

“Hung thủ của vụ án Đường Môn Đường Tập Yên nay vẫn còn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, bây giờ đã kéo dài hơn nửa năm, áp lực của Bao đại nhân không thể càng lớn hơn sao? Nếu Triển Chiêu chỉ ngồi xem, thì không phải đã quá thẹn với hoàng ân, thẹn với Bao đại nhân!”

Đôi môi tái nhợt nói ra những điều tận đáy lòng. Lô đại tẩu biết, mình có làm gì đi chăng nữa cũng không cản được ý định của anh... Nhìn thân thể đơn bạc của anh, bất đắc dĩ nói

“Cũng được, vậy người chờ ta một chút, một lát ta sẽ quay lại!” Dứt lời, mở cửa bước ra.

Khi trở về tay đang cầm một cái áo choàng làm bằng lông chồn màu đen.

“Người cầm lấy đi, dù sao người cũng mang thai hơn nửa năm, cái gì thập nguyệt hoài thai, người cũng đã qua hơn nửa, bụng cũng lộ ra rồi, dù sao hiện tại cũng sắp bắt đầu mùa đông, mặc thêm áo choàng cũng không làm người khác nghi ngờ.”

Triển Chiêu không cự tuyệt, nhận lấy mặc vào người, cảm giác rất ấm áp, quả thật là một vật giữ ấm tốt, cười cảm kích với Lô phu nhân.

“Đa tạ phu nhân.”

Lô phu nhân lắc đầu. Đều tại nghiệp chướng của Ngũ đệ, đã hại một con người ôn nhu nhẫn nhịn này ăn không ít khổ!

Ánh mắt của Triển Chiêu rũ xuống, nhìn bụng mình, trong mắt tràn đầy vẻ dịu dàng ấm áp.

Nửa năm, mỗi ngày mỗi đêm đều cảm nhận được sự ấm áp của sinh mạng sinh linh này, một cảm giác dịu dàng đến kì lạ.

Lô phu nhân đến giường, lấy bọc quần áo mà Triển Chiêu giấu dưới sàng đan, lấy một túi gấm từ trong lồng ngực bỏ vào, cười nói:

“ Những thứ này là tâm ý của đại tẩu, lần này người trở về mọi sự phải thật cẩn thận, ngàn vạn lần đừng làm khổ chính mình và đứa nhỏ, nếu thấy thứ gì bổ cứu việc mua, người hiện tại cũng không như trước kia, ngàn vạn lần đừng không màng tới sinh tử của chính mình.”

Cổ ý nhấn mạnh hai chữ đại tẩu, bên môi hiện lên ý cười trêu đùa.

“Cái này...”

Triển Chiêu sao không nghe được ý trong lời nói của nàng, xấu hổ xoay mặt sang chỗ khác, chỉ cầu cho vị Lô đại tẩu quá nhiệt tình này đừng đùa giỡn mình nữa.

“Đa tạ... Phu nhân.”

32. Chương 32

Trong viện, từng cơn gió lạnh tấp vào mặt.

“Phu nhân, Triển Chiêu xin từ biệt tại đây.”

“Để ta tiễn người lên thuyền!”

“Không! Để ta tự đi là được rồi, không cần làm phiền đến phu nhân đâu, nhưng còn Bạch huynh...”

“Cũng được, vậy người bảo trọng, còn Ngũ đệ ta sẽ nói thay cho...”

Lô phu nhân khẽ thở dài, đưa tay đội mũ áo choàng lên giúp anh.

“Chú ý đừng để cảm lạnh.”

Tiểu tử này hơn hai tháng không gặp Triển Chiêu lúc nào cũng tỏ ra ảo não, nếu biết Triển Chiêu thừa dịp hấn không chú ý mà ‘trốn’ khỏi Hãm Không đảo, thế nào cũng sẽ tức điên lên mất!

Triển Chiêu cười cảm kích, đi ra bờ sông.

Nhìn vạt áo màu đen cuối cùng cũng biến mất, trong lòng không muốn, Triển Chiêu tính tình thiện lương dịu dàng, không tranh với đời, một người như thế, tại sao có thể vì Ngũ đệ mà chịu không ít khổ chứ...

Nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, bất giác lật hít một ngụm khí lạnh, chỉ cần là người sáng suốt một chút là có thể nhìn ra được tên tiểu tử này luôn luôn một lòng vì Triển Chiêu, lại chẳng biết vì sa mà cứ nói mình là cái gì phong lưu chứ!

Kéo vạt áo xoay người lại, lại bắt gặp Bạch Ngọc Đường đoan đoan chính chính đứng sau lưng mình, giật bắn người.

“Đi đường không nói không rằng gì? Giữa ban ngày ban mặt dọa người hả?”

“Đại tẩu... Hấn đi đâu vậy?”

Bạch Ngọc Đường tựa người vào cạnh cửa, nhìn về phía bờ sông.

“Mắc mớ gì đến người! Tiểu tử chết tiệt, Triển Chiêu lo cho an ninh của Bao đại nhân cùng dân chúng, người đừng theo hấn quấy rối nha, thân thể hấn hiện nay không thể chịu thêm gánh nặng gì! Người làm ơn làm phúc ở yên trên đảo đi, đừng có chạy đi lung tung đó!”

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng trở về phòng, bối rối trước những lời vừa rồi của nàng.

Thân thể của Triển Chiêu còn yếu đến như thế sao?

Nhìn chằm chằm vào cửa, cảm giác buồn bực bất an dần xâm chiếm tâm trí hấn.

Tại sao hấn lại đi chứ? Ở trên đảo hai tháng, chưa bao giờ gặp mặt hay nói với mình một câu nào, kết quả lại lặng lẽ bỏ đi như thế, cuối cùng con mèo này đang có chuyện gì giấu mình vậy?

Không ngờ rằng lúc Triển Chiêu theo mình về Hãm Không đảo lại trở nên suy yếu đến như thế, nhớ tới lời của đại tẩu, thân thể của Triển Chiêu không thể chịu thêm bất kì gánh nặng nào, mèo thối! Làm mình suy yếu đến mức này mới vừa lòng sao? Còn tự cho mình là mèo chín mạng thật sao? Chưa bao giờ chiếu cố tốt bản thân cả!

Càng nghĩ càng tức, ồng tay áo vung lên mang theo một trận kinh phong, một đám hoa mai trên cây trong viện có dính sương sớm rào rào rơi xuống, một ít rơi vào cổ áo hấn, hấn giật mình, vội vàng giũ ra, nhưng trên áo vẫn ướt một chút. Cảm giác ẩm ướt làm hấn cảm thấy vô cùng chán nản do phong thể phát tiết, chỉ có thể ủ rũ không thôi.

Đáng ghét, đều tại con mèo thối đó hết!

Bỗng nhiên sững sốt, chuyện con mèo đó không chiếu cố mình là chuyện của hấn mà, mình ở đây tức giận làm cái gì chứ?

Ra cửa, nhìn bãi cỏ lau bên bờ sông, bất tri bất giác đã gần đến mùa đông rồi, Triển Chiêu vốn sợ lạnh, vừa đến mùa lạnh đôi tay kia liền trở nên lạnh như băng.

“Ngũ đệ! Người ở đây làm gì?”

Hồi thần, liếc nhìn Hàn Chương kế bên, không để ý tới thần thờ nhìn mặt sông.

Nhớ tới Triển Chiêu vừa mới rời đi không lâu, trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

“Yêu! Con mèo đó lại chọc giận người nữa rồi sao?”

Hàn Chương cảm thấy thật kì lạ, lúc này đại tẩu thần thần bí bí bảo mình đi khuyên Ngũ đệ đừng tức giận, mà giữa Ngũ đệ với Triển Chiêu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ.

“Nhị ca!!” Bạch Ngọc Đường buồn bực, uất hận nói.

“Đừng cho rằng đệ nói này nói nọ, con mèo đó quả thật là đồ vong ân bội nghĩa! Bạch gia gia cứu hần, hần không những không biết ơn thì thôi đi, không nói không rằng bỏ đi mất dạng! Hần xem Hãm Không đảo của chúng ta là gì chứ? Ổ mèo sao?”

“Ai... Dù sao Triển Chiêu cũng là người đại nghĩa mà, chỉ là ta nghe đại tẩu nói, hình như thân thể hần còn yếu lắm. Đường về Khai Phong xa xôi, hi vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

Âm thầm quan sát phản ứng của Bạch Ngọc Đường, quả nhiên tiểu tử này có chút giật mình, thế mà còn làm như không để ý tới nói

“Đại tẩu... Còn nói gì nữa không?”

Thật không thể không bội phục đại tẩu sáng suốt mà, không chỉ phản ứng, còn hỏi một câu, một chữ cũng đoán đúng!

“Đại tẩu nói a, cái gì mà Triển Chiêu chưa được điều dưỡng tốt, hơn nữa trước đây còn ăn không ít khổ của Đường Môn, thân thể đã sớm không chịu nổi, nếu lúc này trên đường còn bị người ta tập kích bất ngờ, chỉ sợ khó thoát nổi một kiếp... Thật đáng thương cho danh xưng quái miêu chín mệnh của hần... Chỉ sợ lần này chết chắc rồi!”

Nói xong còn làm bộ lắc lắc đầu, thở dài ra chiều thương tiếc.

Sau khi Bạch Ngọc Đường nghe xong, sắc mặt chợt biến, nhớ tới hai tháng nay đại tẩu không cho mình gặp mặt Miêu Nhi, còn giấu không cho mình biết thân thể Miêu Nhi như thế nào rồi, phải chăng là sợ mình lo lắng?

Lo lắng? Đại tẩu biết mình sẽ lo lắng? Đại tẩu biết rõ thân thể của Triển Chiêu cực kỳ suy yếu, thế nhưng không giữ hần lại mà để hần chạy loạn khắp nơi!

Hàn Chương thấy sắc mặt của hần biến đổi không ngừng, thấy cũng không sai lắm, bèn nói tiếp

“Đại tẩu còn nói, thử miêu các người bất hòa, Triển Chiêu chết rồi, người sẽ không vì danh hào mà làm khó hần nữa, như thế thì chẳng phải hợp ý người quá sao, không có gì mà không ổn.... Ê ê! Ngũ đệ, người đi đâu thế?”

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng chạy ra bến tàu, nhảy lên một con thuyền nhỏ.

“Người đâu!! Người đâu!! Lái thuyền!”

33. Chương 33

Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu thuyền, nhìn cảnh sắc mênh mông xung quanh, trong lòng thầm mắng Triển Chiêu, nhưng cứ cảm thấy bất an, không biết vì cố gì?!

“Mèo chết! Người dám làm ta phải xuất môn ngoài ý muốn, cho dù là lên trời hay xuống đất, Bạch gia gia tuyệt đối phải tìm ra người, sau đó... Sau đó...”

“Sau đó thế nào?”

Hàn Chương luôn luôn dựng thẳng lỗ tai nghe, thấy hần hơn nửa ngày cũng không nói nên lời, nhịn không được mở miệng hỏi, chỉ thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường trầm xuống, vội vàng ngậm miệng nhìn sang chỗ khác.

Khai Phong phủ...

Thời tiết không tệ lắm, tuy rằng trời sắp sang đông, nhưng ánh mặt trời vẫn chiếu sáng, không khí không mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Đứng giữa ngã tư đường hơn hai tháng không còn trở nên quen thuộc trước mắt, lòng bỗng nhiên hoảng hốt. Giơ tay che ánh mặt trời chói chang, nhìn Khai Phong phủ trước mắt mình.

“Triển đại nhân? Ngài đã trở lại nha! Lần này ngài ra ngoài cũng thật lâu!” Trương thắm vừa mới mua đồ ăn xong, vừa bước ra cửa đã gặp Triển Chiêu.

“Trương thắm” Triển Chiêu quay đầu cười.

“Đại nhân gần đây thế nào?”

“Thân thể vận tốt, nhưng mà lão cũng nhớ ngài lắm nha! Như vậy tốt rồi!” Trương thắm lấy đồ ăn trên tay đem vào cửa, Triển Chiêu thấy đồ có vẻ nhiều, bèn thuận tay lấy một bọc đồ ăn để vào cửa, đặt bên góc tường, sau đó lại đem một bọc khác tới.

“Không được không được!” Trương thắm giục lại, oán giận nói.

“Sao có thể được chứ! Ta thấy sắc mặt của ngài kém quá, mau về phòng nghỉ ngơi một chút đi, nơi này để ta lo cho, thói quen thường ngày mà! Ở lại đây ta sẽ nấu một ít canh bổ cho ngài!” Nói xong chỉ con gà mẹ trong vườn.

Triển Chiêu không nói gì, chỉ cười cười, tránh để Trương thắm lại cảm râm nữa.

“Ta nói Triển đại nhân cái này, bà già này chỉ khuyên một câu, khi ngài đứng trước mặt các cô nương thì đừng cười một cách tùy tiện nha, không khéo làm nhiều người chết mê chết mệt lắm đó!”

Triển Chiêu thoáng sững sốt, tiện thể quay đầu bắt đắc dĩ cười cười.

“Trương thắm...”

“Được rồi được rồi, ngài mau vào đi, ta biết ngài chưa muốn lấy vợ, nhưng ít ra cũng nên tìm một người để chăm sóc mình chứ!”

Thoáng an tâm, Triển Chiêu thầm than một tiếng, Trương thắm đã ở Khai Phong hơn mười năm, cái gì cũng tốt, duy chỉ có một số chuyện hơi nhiệt tình thái quá, thường xuyên ở trước mặt anh nói cô nương nhà này đẹp như thế nào, cô nương nhà kia hiền hậu ra sao... Thấy bà hình như đang vô ý nhắc đến chuyện đó, Triển Chiêu nhanh chóng bỏ đi.

“Ai!”

Da đầu của Triển Chiêu căng thẳng, tăng nhanh cước bộ nhanh chóng trở về phòng của mình

“Triển đại nhân! Sao ngài lại đi cửa sau thế? Có phải ...”

Không rảnh nghe bà nói thêm cái gì, nhanh chóng trở về phòng của mình, ngồi cạnh bàn thầm than một tiếng.

Hôm nay vốn định leo tường vào, thế nhưng lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng nên Triển Chiêu quyết định đi cửa sau, định chuẩn bị một chút rồi mới gặp Bao đại nhân, ai ngờ giữa đường lại gặp nữ trù phòng Trương thắm... Chỉ sợ lát nữa Công Tôn tiên sinh sẽ đến đây.

Quả nhiên, hành lang truyền tới tiếng bước chân, chưa kịp cười khỏ, cửa đã bị đẩy ra.

“Triển hộ vệ!”

“... Công Tôn tiên sinh, nhiều ngày không gặp, vẫn mạnh giỏi chứ?” Triển Chiêu có chút chột dạ, quay mặt đi giả vờ không thấy vẻ mặt nén giận của Công Tôn Sách.

“Học trò cũng đâu có bị thương sinh bệnh như Triển hộ vệ, tất nhiên là tốt rồi!”

“Công Tôn tiên sinh...” Triển Chiêu cúi đầu.

“Ít nhiều cũng được Lô... Phu nhân chiếu cố chu đáo, Triển Chiêu cũng không có gì đáng ngại.”

“Triển hộ vệ võ nghệ cao cường, tất nhiên đâu có chuyện gì.”

Triển Chiêu im lặng không nói gì, thấy anh giống như một đứa trẻ làm sai đang nhận lỗi, trong lòng Công Tôn Sách cũng mềm xuống, thở dài một hơi.

“Người a...”

Đưa tay bắt mạch cho anh, nhíu mày lại, Triển Chiêu len lén liếc nhìn, thấy sắc mặt của Công Tôn Sách đen thêm vài phần không nói tiếng nào, cảm thấy có chút áy náy.

“Tiên sinh...”

“Cởi áo choàng ra cho ta nhìn một chút”

Nghe lời cởi áo choàng ra, Công Tôn Sách nhìn phần bụng đã lộ ra, duỗi tay nhẹ nhàng đè lên, cau mày dò xét, lại không thể không lắc đầu, một lúc sau, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Triển Chiêu, thở dài nói.

“Nếu không phải Lô phu nhân cao tay, chỉ sợ đứa nhỏ này không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời... Nhưng mà, theo mạch của người, chỉ sợ sẽ có dấu hiệu sinh non. Người ngày thường bồn ba cực khổ, cơ thể vốn đã rất yếu ớt, cho nên cũng dẫn theo đó đứa nhỏ chịu không ít khổ! Người nói người...”

“Kia...”

Công Tôn Sách ngắt lời anh, nói

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể nằm trên giường đợi ngày sinh!”

“...”

Thật lâu sau. Triển Chiêu bắt đắc dĩ cười.

“Triển Chiêu... Chỉ sợ sẽ phụ hảo ý của tiên sinh thôi...”

Công Tôn Sách biết thế nào anh cũng sẽ nói thế, không nói gì, chờ nghe anh nói hết.

“Vụ án này không thể kéo dài hơn nữa...”

“Vụ án này có thể giao cho bọn Vương Triều làm...”

“Nhưng trên giang hồ...”

“Trên giang hồ đã có nghĩa sĩ Hâm Không đảo hỗ trợ.”

“Còn hung thủ...”

“Hung thủ đã xác định đó là môn chủ Đường Môn Tập Yên, việc điều tra cứ giao cho các nghĩa sĩ...”

“Tiên sinh cũng biết Tập Yên trên giang hồ sẽ gây bất lợi cho đại nhân mà.”

“...”

“...”

“Ta biết có làm thế nào đi chăng nữa cũng không khuyên được người...” Công Tôn Sách bắt đắc dĩ thở dài.

“Vậy người cứ nghỉ ngơi trước đi, ta đi sắc thuốc cho người.”

“Tiên sinh...” Vừa nghe đến hai chữ ‘uống thuốc’, Triển Chiêu không khỏi cau mày.

“Thuốc này làm cho sắc mặt người hồng hào hơn, người muốn đem bộ mặt này gặp Bao đại nhân, không sợ làm ngài ấy lo lắng sao?”

34. Chương 34

Thấy Triển Chiêu không nói gì, Công Tôn Sách đi ra ngoài.

Ngơ ngác nhìn bóng lưng của Công Tôn Sách từ từ biến mất, khẽ thở dài, đưa tay xoa bụng.

Mấy ngày nay cảm giác nơi này thường hay động, không đau, nhưng cảm giác cứ kì kì sao ấy.

Nhìn tấm áo choàng đang để trên bàn, hơi do dự, dứt khoát cầm lên khoác vào người, đi ra ngoài.

Trong lòng bất giác lại nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, không biết hẳn có phát hiện ra mình không từ mà biệt không? Nếu như biết rồi, có khi nào sẽ tức giận không...

“Triển đại nhân? Ngài đã trở lại!”

“Triển đại nhân!”

Đối với bọn họ cười một cái, từ lúc đi cho đến nay đã gần năm tháng rồi, đối với mọi người trong Khai Phong phủ, trong lòng cũng có chút tưởng niệm, tới trước cửa thư phòng của Bao Chứng, kiềm chế nỗi lòng đang vô cùng rối loạn, không chút do dự bước vào.

“Đại nhân, thuộc hạ đã trở về”

Này một mảnh thanh thiên...

Một người luôn luôn như Bao Chứng khi nghe được tiếng gọi này, tay cũng bất giác run lên, một giọt mực rơi trên tờ giấy đang viết.

“Triển hộ vệ?”

Vội vàng đặt bút xuống, đứng lên, thiếu chút nữa là làm đổ cả nghiên mực.

Đến trước mặt Triển Chiêu, nhìn từ trên xuống dưới... Thấy anh khoác một tấm áo choàng, sắc mặt tái nhợt, mày lập tức nhíu lại.

“Triển hộ vệ, một đường khổ cực.”

Triển Chiêu hơi cúi đầu, nói

“Làm phiền đại nhân lo lắng, lần này Triển Chiêu cũng thu hoạch không ít.”

“Bản phủ đã có nghe qua...” Bao Chứng kéo Triển Chiêu ngồi xuống, ánh mắt nhìn áo choàng trên người Triển Chiêu, muốn nói lại thôi.

Trong lòng Triển Chiêu nhảy dựng, vội siết chặt áo choàng.

“Triển hộ vệ đã gặp Công Tôn tiên sinh?”

“Vừa mới gặp...”

“Vậy tốt quá, người...” Bao Chứng thấy anh đã vào phòng rồi nhưng vẫn khoác áo choàng, nghĩ thầm chắc anh bị trọng thương nên muốn giấu, biết được trước đó đã gặp Công Tôn Sách, lòng thoáng an tâm, nhưng vẫn cảm thấy có chút kì quái.

Thấy Bao Chứng cứ nhìn mình chăm chăm, trong lòng Triển Chiêu thầm bảo không tốt, hay là Bao đại nhân đã biết chuyện thân thể mình không được bình thường? Nếu như Bao đại nhân đã biết việc này... Triển Chiêu không dám nghĩ tiếp, nhất thời lúng túng không biết nên làm thế nào cho phải.

Vừa lúc ấy, cửa thư phòng rất đúng lúc mở ra, Công Tôn tiên sinh bưng chén thuốc tiến vào phòng.

“Triển hộ vệ!” Trong lời nói không thể tránh được một tia quở trách, lúc mình đem thuốc vào, đứa nhỏ này không biết đã chạy đi đâu rồi, đến thư phòng nhìn thử, quả thật đang ở đây mà.

Triển Chiêu ngoan ngoãn nhận lấy chén thuốc, bắt chập thuốc đắng ngừa đầu uống một hơi cạn sạch, nhưng vẫn không nhận được mà nhíu mày.

“Đa tạ Công Tôn tiên sinh”

“Nếu muốn cảm tạ ta thì hãy lo cho thân mình trước đi, đừng khiến học trò phải thay các người lo lắng!”

Có ý nhấn mạnh hai chữ ‘các người’, thật sự đã khiến Triển Chiêu cảm thấy xấu hổ không thôi, vội vàng chuyển hướng sang Bao Chứng.

Bao Chứng thấy Công Tôn Sách bình thường ôn hòa nay lại hình như có chút tức giận, lại nhìn bộ dạng đui lý của Triển Chiêu, không khỏi buồn bực vuốt râu.

“Triển hộ vệ có chuyện gì không ngại cứ nói thẳng...” Trong lòng Bao Chứng khẳng định, ắt hẳn hai người này đang có chuyện gì giấu mình đây, chỉ là bọn họ không chịu nói nên ông cũng không thể hỏi.

“Đại nhân, theo thuộc hạ suy đoán, Đường Môn và Hứa gia ắt hẳn có ân oán gì đó.”

“Hả?” Thấy Triển Chiêu có ý chuyển sang đề tài khác, Bao Chứng chỉ có thể đem tâm tư của mình đặt vào án kiện.

“Lúc thuộc hạ đi Tây Xuyên đã gặp qua Hứa Hữu Yên, mà Bạch Ngọc Đường cũng gặp được Hứa Thu Thụy.”

“Điểm này Triển hộ vệ đã đề cập trong thư rồi.”

“Vậy cô ta có mục đích gì?”

Triển Chiêu lắc đầu, nói

“Mục đích thực sự vẫn chưa rõ, nhưng mà..”

Triển Chiêu trầm ngâm không nói, ngày ấy trên thuyền hoa, lúc đối thoại với Đường Tập Yên, trong lòng không biết vì sao lại có cảm giác không nói nên lời.

“Nhưng mà, nếu thuộc hạ là hung thủ kia, ắt hẳn sẽ không tùy tiện giả trang thành một người trong nhà đó, có thể thấy được Hứa gia và Đường Môn tất có cừu thù...”

“Nếu có cừu thù, tại sao không trực tiếp giết chết người kia? Hà có gì phải phí công phí sức đóng giả thành người trong nhà?” Bao Chứng vuốt râu trầm ngâm nói, bỗng dưng hai mắt sáng ngời.

“Chẳng lẽ..”

“Đúng vậy, lúc Đường Môn bị diệt vong, Đường Tập Yên lúc ấy tuổi còn quá nhỏ, lúc truy xét cũng không tránh khỏi có chút mơ hồ, cho nên nàng ta phải đóng giả thành Hứa tam tiểu thư, có lẽ là để kiểm chứng xem đến cuối cùng là ai trong Hứa phủ đã tham gia huyết án năm ấy.”

“Hứa lão gia?”

Triển Chiêu gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Chính điểm này thuộc hạ cũng không rõ, nếu như năm ấy Hứa lão gia có tham gia huyết án năm đó, Đường Tập Yên đã đắc thủ, vì có gì lại xuống tay với con gái của ông ta?”

“Thích, con mèo ngu ngốc này thế mà cũng nghĩ không ra, nếu là Bạch gia gia ta, một nhà lớn nhỏ đều giết hết!”

Triển Chiêu giựt mình, chưa kịp đứng lên, một bóng trắng từ phía cửa sổ lướt đến.

“Bạch Ngọc Đường!”

Cả người bạch y, ngay cả bội kiếm bên hông cũng là một màu thuần trắng, trên thiên hạ nào có mấy ai ăn mặc thuần trắng như thế, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường ra thì còn ai đây!

Bạch Ngọc Đường cũng không để ý Triển Chiêu, thi lễ với Bao Chứng.

“Thảo dân Bạch Ngọc Đường, khấu kiến Bao đại nhân.”

“Bạch thiếu hiệp xin đứng lên.”

Bạch Ngọc Đường không đáp, đứng lên, đột nhiên trường kiếm trên tay vừa chuyển, vó kiếm hướng thẳng đến Triển Chiêu.

Bao Chứng biết hai người này vừa gặp thì thế nào cũng phải tranh đấu một phen, không ngăn cản, thở dài ngồi sang một bên.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên gây khó dễ, biết hẳn chắc để bụng chuyện mình không từ mà biệt, chắc chắn cũng không nặng tay với mình, cho nên không tránh, hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Chỉ thấy khoe miệng của Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhếch lên, thâm nghĩ không tốt, đang định phản ứng, cảm bỗng nhiên lạnh đi, thì ra Bạch Ngọc Đường dùng võ kiếm nâng mặt mình.

Hành động này có thể nói có bao nhiêu ngả ngớn là có bấy nhiêu, Triển Chiêu không khỏi tức giận, Bao đại nhân đang ở đây mà Bạch Ngọc Đường còn có tâm tư đùa giỡn như thế sao. Vội đẩy võ kiếm ra, trừng mắt nhìn hắn.

“Bạch Ngọc Đường!”

“Miêu Nhi bực rồi sao? Ta chỉ muốn coi thành quả nuôi béo hai tháng của đại tẩu thôi mà... Kết quả vẫn gầy như thế?” Bạch Ngọc Đường thu kiếm, hai tay chấp sau lưng.

“Ta ngàn dặm xa xôi chạy tới Thanh Thành chăm sóc người, lúc người bị thương lại ngàn dặm xa xôi công người về Hãm Không đảo, kết quả thì sao, sau hai tháng không từ mà biệt.... Ta còn chưa tức giận thì mèo con người còn tức gì chứ?”

Nghe hắn như đạn liên thanh mà chất vấn một hồi, Triển Chiêu xoa nhẹ huyết thái dương.

Nếu như có thể nói thuận thực như thế, ắt hẳn trong lòng mặc niệm không ít...

Đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, xem ra lần này đã chọc giận hắn không nhẹ rồi!

“Như vậy Bạch huynh đến đây làm gì?”

Bạch Ngọc Đường ôm kiếm đứng một bên, thản nhiên nói.

“Không lẽ lúc đại tẩu chiếu cố người không có nói qua sao, gia đình đã chết trên Hãm Không đảo chúng ta là đệ tử của phái Hành Sơn Âu Dương Cách?”

Hành Sơn sấu kiếm... Âu Dương Cách?

Năm đó phái Hành Sơn có hai vị đệ tử kiếm thuật tinh diệu vô cùng, khisong kiếm hợp bích không ai địch lại, người giang hồ xưng là Hành Sơn song tuyệt, người thứ nhất chính là sấu kiếm Âu Dương Cách, còn người thứ hai là Kiếm Diệp Vô Hoan, sau huyết án Đường Môn thì không còn tung tích nữa.

Không thể ngờ rằng gã lại trốn trên Hãm Không đảo!

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc mặt triển Chiêu biến chuyển không ngừng, trước sau một màu tái nhợt, trong lòng có chút khó chịu. Nhìn áo choàng anh khoác trên người, chính là áo choàng lông chồn đen của đại tẩu đây mà, lúc này Triển Chiêu đưa tay đẩy kiếm mình ra, áo choàng có chút hở ra, mơ hồ nhìn thấy vùng bụng hơi nhô lên, đang lúc cảm thấy kì quái thì Triển Chiêu kéo áo choàng lại, ho nhẹ một tiếng.

Bạch Ngọc Đường nghi ngờ, nghĩ đến việc con mèo kia ngoại trừ bị thương cũng không giấu diếm cái gì, lúc này nếu thuận tiện hỏi anh cũng không thừa nhận.

“Âu Dương Cách kia...”

“Đã chết...” Không cần suy nghĩ mở miệng nói.

Triển Chiêu lườm hắn một cái.

“Tất nhiên Triển mỗ biết hắn đã chết rồi. Giả sử người đó là một người võ công sâu thâm khó lường, như vậy coi như đã gặp độc thủ rồi.”

“Vậy Miêu Nhi người đang nghĩ cái gì?”

“Ta đang nghĩ, có thể có hay không còn một nhân chứng sống?”

Bao Chứng nghe vậy gật đầu, nói.

“Nếu có thể tìm được người tham gia vụ án năm đó, đối với vụ án tất nhiên sẽ có lợi không nhỏ đâu.”

Bạch Ngọc Đường đi qua đi lại, đột nhiên nói.

”Vậy theo các người, việc Đường Tập Yên giết những người đó xuất phát từ việc báo thù?”

“Bạch huynh nghĩ sao?”

“Nếu đổi lại là Bạch gia gia ta, mỗi huyết hải thâm thù này, ắt hẳn không thể để bọn người đó chết một cách thống khoái như thế!”

Triển Chiêu nghe vậy cũng bưng tỉnh, việc Đường Tập Yên giết người cùng sự xuất hiện của An Hồn Vô Thị, một kích trí mạng như thế, với bản tính tàn nhẫn của ả tất nhiên rất vô lý.

Hay là... Trừ bỏ mục đích báo thù, Đường Tập Yên còn có mục đích khác?

“Đại nhân.”

Bao Chứng ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ có chuyện gì xin cứ nói.

“Thuộc hạ muốn điều tra lại những người đã chết kia.”

35. Chương 35

“Như vậy cũng được, nếu như những người đó từng là người của các đại môn phái, như thế chúng ta đã có thêm một manh mối để tra án.”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, không nói gì.

Triển Chiêu đứng nghiêm, biết hẳn lâu như vậy, ngay cả lúc hẳn bị thương vẫn hiên ngang bất khuất, dường như không có bất cứ chuyện gì có thể khiến hắn cúi đầu khuất phục cả.

“Đại nhân, thảo dân nguyện giúp một tay.”

Triển Chiêu trợn to hai mắt

“Bạch Ngọc Đường!”

“Không lẽ Triển đại nhân không tin thảo dân sao?”

“Không, nhưng đây là...”

“Nếu không có gì trở ngại, vậy xin Bao đại nhân mau ân chuẩn!”

“Vậy thì làm phiền Bạch thiếu hiệp rồi.”

Trong lòng Bao Chứng cũng không đành lòng để cho Triển Chiêu đi một mình, nếu Bạch Ngọc Đường đã ngỏ lời muốn giúp, ông không chút nghĩ ngợi gì đồng ý ngay.

Việc đã đến nước này, Triển Chiêu có nói gì cũng vô dụng thôi, đành trợn mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, xoay người ra cửa, Bạch Ngọc Đường mau chóng đuổi theo.

“Miêu Nhi?”

Nhìn người phía trước hình như không có ý định dừng lại, nghe tiếng gọi đằng sau, càng bước nhanh hơn.

“Miêu Nhi, ta có chuyện này muốn nói với người.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ bả vai anh, vậy mà Triển Chiêu đột nhiên gây khó dễ, tay phải bám mạnh vào mạch môn của hắn, Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

Sao tay của Miêu Nhi lại lạnh thế này....

Bạch Ngọc Đường nhìn bàn tay bị nắm lấy của mình, ngay cả đầu ngón tay cũng bầm tím một cách trầm trọng.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường cũng không có ý đùa giỡn, từ từ buông tay hẳn ra, thở dài nói.

“Bạch huynh hà cớ gì mà phải làm khổ mình..”

Bạch Ngọc Đường cố nén dục vọng muốn tiến lên nắm lấy bàn tay kia, chậm rãi nói.

“Triển Chiêu, nếu chỉ mình ngươi, chỉ sợ không thể bảo hộ mảnh thanh thiên này...”

“Người trong thiên hạ chính là sinh mạng, chẳng lẽ mạng của Triển Chiêu ngươi không phải sao?”

“Chỉ cần Triển mỗ không thẹn với lương tâm...”

“Ngươi nghĩ ngươi là thần tiên chắc, đặt mảnh thanh thiên lên đầu, sao ngươi không nghĩ cho bản thân một chút, nghĩ cho ta một chút chứ?”

Triển Chiêu choáng váng, đưa tay chống đỡ thân thể của mình

Bạch Ngọc Đường..... Nói cái gì?

Khiếp sợ, khó tin, nhưng nhiều hơn chính là..... Vui mừng?

Bạch Ngọc Đường cũng phát hiện lời nói của bản thân có chút không ổn, thấy Triển Chiêu dừng không vững, không suy nghĩ nhiều đưa tay đỡ anh.

“Đứng mà cũng không vững, hại Bạch gia gia phải đỡ.”

Cảm giác đau bụng đã lâu không thấy đột nhiên truyền tới, Triển Chiêu cắn răng đẩy Bạch Ngọc Đường ra, vọt nhanh vào phòng, đóng mạnh cửa lại.

Dựa lưng vào cửa, thân thể từ từ trượt xuống, ôm bụng, cắn răng không dám lên tiếng.

Không thể phát ra âm thanh..... Nếu như Bạch Ngọc Đường nghe được, thế nào cũng xông vào đây, lúc đó sẽ thấy bộ dạng này của mình....

..... Ngọc đường.

Cơn đau từ từ biến mất, Triển Chiêu từ từ đứng dậy đi đến cửa sổ, chán nản ngồi xuống.

Đẩy cửa sổ ra, bóng dáng màu trắng kia đã không còn ở trong viện nữa, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn.

Ngẩng đầu đang nhìn mây trắng trên trời, lẩm bẫm,

“Bạch Ngọc Đường, ngươi vốn nên tiêu sái trên giang hồ, khoái ý ân cừ, tại sao phải làm khổ mình như thế...”

“..... Tại sao ngươi không thể suy nghĩ một chút cho bản thân, suy nghĩ một chút cho ta.....”

Bên môi vô thức vẽ nên một nụ cười, đủ rồi, Ngọc Đường, thế này là đủ rồi...

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc đứng ở một góc sân, trong đầu tràn ngập nụ cười của Triển Chiêu.

Hắn chưa đi, đang do dự nhìn vào phòng Triển Chiêu, lúc này sắc mặt Triển Chiêu biến đổi, nhất định là bệnh cũ tái phát.

Tay đặt trước cửa sổ, làm thế nào cũng không đẩy ra được, lúc này bị Triển Chiêu quấy nhiễu tâm trí, nếu lỗ mãng xông vào, thế nào cũng chọc giận hắn cho xem, trong lúc do dự bỗng nhiên truyền tới tiếng mở cửa, vội vàng núp sau cây cột.

Trong lòng khó hiểu, vì cái gì mà mình giống như làm chuyện gì đó trái với lương tâm nên phải trốn tránh thế này!

Giận dữ nhìn về phía cửa sổ, chỉ thấy Triển Chiêu đang cười.

Bạch Ngọc Đường ngây dại.

Quen biết Triển Chiêu đã nhiều năm, không phải chưa từng thấy anh cười, nhưng nụ cười của Triển Chiêu luôn luôn vẫn nhã hoặc bất đắc dĩ, chứ chưa bao giờ cười to, mỗi lần chẳng qua môi chỉ khẽ nhếch lên, nụ cười như có như không. Ngoài trừ cái lần ở khách điểm ra, bản thân ngã trên mặt đất, lúc đó mới thấy được nụ cười bướng bỉnh mang theo vẻ giảo hoạt kia.

Nhưng triển Chiêu trước mắt, vẫn là môi khê nhếch, nhưng nụ cười lại mang theo sự đau thương, thần sắc buồn bã, nụ cười tuy dịu dàng, nhưng bất giác khiến mình ngây dại.

“Bạch thiếu hiệp?”

Hoảng hồn, là Công Tôn Sách.

“Bạch thiếu hiệp đây là.....”

Nhìn Triển Chiêu đã đóng cửa sổ lại, Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại.

“Đừng nói với Triển Chiêu là người đã gặp ta ở đây, đừng nói a!”

Không đợi y đáp ứng, vội vàng nhảy lên tường, để lại một Công Tôn Sách đang buồn bực, đột nhiên thấy Bạch Ngọc Đường vòng lại nói vào lỗ tai mình vài câu, sau đó chạy đi.

Công Tôn Sách sửng sốt, tại sao Bạch ngọc Đường phải làm như thế chứ?

Dọc đường đi, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn, thế nhưng không biết là tại sao.

“Mèo thối Người cười vui vẻ như thế, không lẽ muốn bản thân một chết mới vừa lòng sao?”

Quả nhiên bề ngoài nghiêm chỉnh, cứng đầu tận xương tủy!

“Triển hộ vệ.”

Công Tôn Sách đẩy cửa, phát hiện cửa bị khóa, không khỏi nhìn chỗ lúc này Bạch Ngọc Đường biến mất, lúc này Bạch Ngọc Đường trở lại có nói với y vài câu... Rất cuộc là có ý gì?

Trong lúc còn khó hiểu, cửa mở, Công Tôn Sách bước vào, thấy sắc mặt của Triển Chiêu trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội đỡ anh đến giường ngồi xuống.

“Đau sao?”

Triển Chiêu tựa vào đầu giường, vô lực gật đầu,

“Lúc này.... Động rất nhiều.... Không lẽ...”Đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Công Tôn Sách, trong đôi mắt chứa đầy hoảng sợ.

Công Tôn Sách cau mày chấn mạch, sau đó xoa xoa bụng anh, mới nói,

“Triển hộ vệ đừng hoảng sợ, không có sớm đến mức đó đâu, chẳng qua... Sau này người đừng kích động quá.”

Triển Chiêu cúi đầu xuống, thấp giọng nói,

“Ta không có kích động.”

Công Tôn Sách thở dài, tâm tư của Triển Chiêu người khác có thể không biết, y sao không thể không biết chứ? Kể từ sau sự kiện kia, quan hệ giữa anh và Bạch Ngọc Đường cũng trở nên kì lạ hơn, tuy Bạch Ngọc Đường được xưng là phong lưu thiên hạ, nhưng khi động tâm, tất cả mọi việc cũng trở nên nhẹ nhàng cẩn trọng hơn, cũng khiến cho một người từ trước đến nay vốn tự phụ về tình cảm nay cũng không rõ vì sao bản thân lại hay chần chờ, Triển Chiêu đã sớm đem tâm tư của mình đặt trên người của Bạch Ngọc Đường, nhưng anh thà gánh chịu tất cả, chứ không để thứ tình cảm đó khiến Bạch Ngọc Đường bị thế tục chê cười, cả hai đều có tình có nghĩa, nhưng bởi những điều đó, đã khiến cho cả hai tựa như xa tận chân trời...

“Tiển hộ vệ, người hiểu rõ Bạch Ngọc Đường sẽ.... Tại sao người lại tự làm khổ mình?”

Triển Chiêu nghe vậy ngẩng đầu, buồn bã cười một tiếng.

“Bởi vì, ta hiểu rõ hấn, cho nên mới không muốn trói buộc hấn... Hấn vốn không nên bị trói buộc, cho dù như thế nào, hấn cũng chỉ có thể là một Bạch Ngọc Đường ngạo tiểu giang hồ.”

Mũi của Công Tôn Sách hơi ê ẩm, ngứa mặt lên trời.

Yêu, nhưng muốn buông tay, chỉ có thể thuyết phục lòng mình lặng lẽ thừa nhận...

Công Tôn Sách ngồi trước mặt Triển Chiêu, sau khi ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt nói,

“Những ngày sau Triển hộ vệ lại phải bôn ba cực nhọc, không cẩn thận có thể động tới thai khí, học trò sẽ giúp người điều chỉnh kinh mạch, có thể giúp người đỡ mệt mỏi hơn.”

Triển Chiêu nở một nụ cười.

“Làm phiền Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn Sách lấy ngân châm ra, nhắm mắt, châm vào huyết Phong Trì của Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường, học trò cũng chỉ có thể giúp người những việc này thôi.

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy cả người tê rần, trong đầu hỗn độn không rõ, cố gắng mở mắt nhìn Công Tôn Sách.

“Công Tôn tiên sinh..... Ngài.....”

Công Tôn Sách đỡ Triển Chiêu nằm xuống, đắp chăn cho anh.

Việc còn lại chỉ có thể trông chờ vào các người...

36. Chương 36

Năm ngày sau...

“Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn Sách xoay người, nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đã về?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu

“Đã về, may mắn tất cả đều thuận lợi.”

“Xem ra Bạch thiếu hiệp hết thấy đều thuận lợi, gặp Bao đại nhân chưa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đến bên cạnh Công Tôn Sách, tùy ý hỏi.

“Hấn có khỏe không?”

Công Tôn Sách nhìn Bạch Ngọc Đường, tâm tư đùa giỡn nhất thời nổi lên, nói

“Làm phiền Bạch thiếu hiệp lo lắng, đại nhân hết thấy đều bình an.”

Bạch Ngọc Đường giật mình, nhìn biểu tình cười nhạo của Công Tôn Sách, âm thầm nghiêng rằng

“Công Tôn tiên sinh!!”

“Được rồi được rồi...” Công Tôn Sách biết hấn bực, nghiêm mặt nói.

“Mọi chuyện cũng coi như ổn, chỉ là nằm nhiều ngày như thế, chỉ sợ lúc tỉnh lại sẽ có chút khó chịu...”

Bạch Ngọc Đường nghe xong trợn to hai mắt.

“Nằm nhiều ngày? Người để hấn hôn mê bất tỉnh?”

Công Tôn Sách nhún vai, bất đắc dĩ nói:

“VẬY ngoài cách đó ra, Bạch thiếu hiệp còn cách nào khác để giữ chân Triển hộ vệ không?”

Bạch Ngọc Đường cảm nín, đúng vậy, ngoại trừ để anh không biết, nếu không cho dù có xích anh lại, anh cũng luôn tìm đường trốn thoát.

“Nhưng hôn mê những năm ngày...”

“Thì ra Bạch thiếu hiệp đang lo lắng chuyện này, học trò năm ngày nay cũng chẳng nhàn rỗi gì, một ngày ba lượt mớm nước đút cháo, đều đích thân học trò làm.”

Bạch Ngọc Đường thở ra một hơi, nhưng vẫn nhíu mày, kè cận người?

“Bạch thiếu hiệp nếu đã trở về, học trò cũng không cần chăm, vẫn để cho Triển hộ vệ tự mình tỉnh lại, không bằng chúng ta đến chỗ đại nhân trước?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn Sách cười đến híp cả hai mắt lại, cũng không phản bác.

Bao Chứng im lặng nghe Bạch Ngọc Đường nói xong, suy nghĩ một chút, nói:

“Quả nhiên rất trùng với những gì Triển hộ vệ đã suy đoán”

Ngay cả mười người tử vong kia cũng không phải là ngoại lệ, mười sáu năm trước tất cả đều là đệ tử của các đại môn phái, ngay cả Hứa lão gia cũng từng là vị ‘Vô hình quân tử’ nổi danh trên giang hồ! Nói thẳng ra, ông chính là chủ mưu của vụ án tiêu diệt Đường Môn năm đó!

Tục truyền rằng năm đó ông ghét ác như thù, hành hiệp trượng nghĩa, chế ra một bộ Đường quyền xuất thần nhập hóa, được giang hồ xưng là “Vô hình quân tử”. Lúc ấy Đường Môn có phản đồ đã lấy cấp bí tịch ‘Hầu La Hương’ sau đó chạy trốn, môn chủ Đường Môn trong cơn tức giận đã ra lệnh cho dù bằng cách nào cũng phải mang phản đồ về xử tội, và sẽ thưởng cho người nào có công mang ‘Hầu La Hương’ trở về.

Hầu La Hương này gọi là hương, thực chất là một viên tiên hoàn, tương truyền rằng có thể trị được bách bệnh, nếu để vào lư hương để xông, mỗi ngày như thế có thể kéo dài tuổi thọ, nếu ăn vào thì võ công sẽ tăng lên một bậc, là một sự hấp dẫn đối với nhân sĩ võ lâm. Thế nhưng cũng có ghi chép rằng, phương pháp luyện đan rất khó, chỉ có đương đại môn chủ Đường Môn mới có phương pháp, cho nên Hầu La Hương đã trở thành một bí ẩn, trên giang hồ có nhiều lời đồn, nhưng vẫn chưa được chứng thực.

Khi bí tịch Hầu La Hương lại tái xuất giang hồ, lập tức truyền ra khắp giang hồ, lúc ấy không chỉ có Đường Môn, mà các tà phái chính phái trên giang hồ cũng bắt đầu hành động, truy tìm tên phản đồ xui xẻo kia. Khi chạm phải người Đường Môn thì lại nổ ra một trận chém giết, người Đường Môn vốn không chính không tà, người không phạm ta ta cũng không phạm người, nếu trêu chọc tất hạ thủ không lưu tình. Âm khí độc vật của Đường Môn khó lòng phòng bị, cho nên cũng không ít nhân sĩ võ lâm đã chết dưới tay của Đường Môn.

Bởi vì ông thấy Đường Môn thủ đoạn quá tàn nhẫn độc ác, cho nên muốn giáo huấn một phen, thế nhưng thân cô thế cô, ông đã thuyết phục các đại môn phái hợp tác, cho nên Đường Môn bị diệt vong, đó chính là sự thanh trừng của các danh môn chính phái, hơn ba trăm người của Đường Môn già trẻ lớn bé gì cũng chết thật oan uổng, ông không thể ngăn cản, cho nên chỉ có thể thở dài một tiếng: Ân oán giang hồ, thiện ác khó phân! Sau đó ông giải tán nhóm đồng minh, mai danh ẩn tích. Hơn phân nửa người trong nhóm sau trận cuồng sát ấy, trong lòng cảm thấy bất an, cho nên cũng quyết định mai danh ẩn tích, biến mất khỏi giang hồ.

Bạch Ngọc Đường lấy từ trong lồng ngực ra một tấm vải trắng, đưa cho Bao Chứng, nói:

“Mảnh vải trắng này đã ghi rõ tên họ của những người tham gia năm đó, tổng cộng có bốn trăm năm mươi tám người.”

“Đại nhân, mấy tháng nay số người tử vong tổng cộng đã lên đến một trăm ba mươi hai người!”

“Như vậy xem ra, nếu chỉ dựa vào số người này cũng không thể xác định là có bao nhiêu nhân chứng sống, thế nhưng Bạch thiếu hiệp có thể trong năm ngày ngắn ngủi mà điều tra được như thế này, bốn phủ bội phục!”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, ngón tay vô thức quần quần kiểm tuệ, tựa hồ như không nghe thấy gì cả.

“Bạch thiếu hiệp?”

Bạch Ngọc Đường hoàn hồn, thấy Bao Chứng và Công Tôn Sách đang nhìn mình, biết mình vừa rồi có chút luống cuống, đành nói.

“Bao đại nhân nhận xét thật đúng?”

Bao Chứng lại sửng sốt, Công Tôn Sách mặc cười, trông bộ dáng xấu hổ của Bạch Ngọc Đường cũng vui lắm nha.

“Không biết Bạch huynh tra ra từ đâu?”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, vội quay đầu nhìn ra cửa, quả nhiên, Triển Chiêu nhảy từ cửa sổ vào, trên người vẫn khoác áo choàng, sắc mặt hồng hào không ít, đôi mắt trong suốt có thần hơn.

“Triển hộ vệ.” Công Tôn Sách gọi anh.” Nằm trên giường lâu như thế, có cảm thấy chút nào không khỏe không?”

Triển Chiêu từ trong cơn mê tỉnh lại, nhất thời không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, nghĩ đến vụ án liền vội thay quần áo chạy đến thư phòng, ngoài cửa đã nghe thấy Bạch Ngọc Đường nói mình đã ngủ năm ngày rồi, lơ mơ nhớ được hình như Công Tôn tiên sinh có động tay động chân, Bạch Ngọc Đường đã một mình tra án.

“Làm phiền tiên sinh, Triển Chiêu không thích cảm giác đó.” Tiện thể nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hần không để ý tới bèn chuyển ánh mắt, mở miệng hỏi:” Bạch huynh có thể nói cho Triển mỗ biết được không?”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường vừa động, cười cười, bộ dáng đùa giỡn, nói.

“Nói cho người biết cũng được, thế nhưng, người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Triển Chiêu nghiêm mặt, nói

“Nếu Bạch huynh gặp khó khăn gì, Triển mỗ sẽ tận tình giúp đỡ.”

“Mèo thối nhà người giỏi nhỉ, vừa khỏi bệnh giờ nguyên rửa ta à?”

“Không dám không dám, không biết Bạch huynh nhờ việc gì?”

“Cũng không phải là chuyện lớn gì, ta chỉ muốn người...” Bạch Ngọc Đường tiến lại bên tai Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói.

“Hôn ta.”

Ánh mắt Triển Chiêu trầm xuống, nhanh chóng quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường, lại đột nhiên phát hiện.... Gương mặt hần gần mình trong gang tấc, vội vàng lui lại vài bước, tức giận nói

“Người không cần quá mức...”

“Bẩm Triển đại nhân, tiểu nhân vừa nhận được thư được gửi từ Hãm Không đảo, trên đó có ghi hết cả, xin mời Triển đại nhân xem cho...”

Triển Chiêu chưa nói gì, Bạch Ngọc Đường xoay người sang chỗ khác, lớn tiếng nói.

“Có phải Hãm Không đảo còn có nhân chứng sống hay không?”

“Tiểu nhân không biết.”

Triển Chiêu lườm hần một cái, hần tự xưng là ‘tiểu nhân’, ắt hẳn là có ý trêu chọc mình, không thèm để ý, nói với Bao Chứng.

“Đại nhân, thuộc hạ lập tức đến Hãm Không đảo.”

“Triển hộ vệ!” Công Tôn Sách gọi lại.

“Triển hộ vệ có biết đây là thời kì phi thường...?”

Y cố ý nhấn mạnh bốn chữ ‘thời kì phi thường’, ngụ ý muốn nói, nếu như người không lo lắng cho đứa nhỏ này, đã đến tháng thứ sáu rồi, không lẽ người nhấn tâm làm tổn thương đứa nhỏ sao?

Triển Chiêu nhìn Công Tôn Sách, nói.

“Làm phiền tiên sinh nhiều ngày chăm sóc, Triển Chiêu tất sẽ không xảy ra việc gì, hơn một trăm người vợ con ly tán, Triển Chiêu nào có thể nhấn tâm đứng nhìn? Nếu như không sớm đem hung thủ ra ánh sáng, Triển Chiêu nào có thể cam lòng!”

“Người...” Công Tôn Sách nhất thời không thể cãi lại, chỉ có thể thở dài.

“Sớm biết như thế, ban đầu cứ...”

Triển Chiêu cười nhạt, nói

“Nếu như sớm biết như thế này, Triển Chiêu cũng không hối hận vì quyết định ban đầu của mình.”

Công Tôn Sách nghe vậy chỉ biết lắc đầu, lẩm bẩm nói.

“Thôi thôi, đứa ngốc đứa ngốc, mau thu xếp ổn thỏa đi!” Dứt lời đi ra ngoài.

Triển Chiêu nắm chặt thanh kiếm trong tay, cúi đầu với Bao Chứng.

“Thuộc hạ cáo lui!”

Bao Chứng cùng Bạch Ngọc Đường đã bị cuộc đối thoại vừa rồi của Triển Chiêu và Công Tôn Sách làm cho đầu óc choáng váng, rõ ràng hai người đó nói những câu nghe rất bình thường, nhưng khi ghép lại thì vô cùng quái dị, đến khi Triển Chiêu rời đi, cả hai mới tỉnh táo lại, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đuổi theo phía sau.

Đi chưa được bao xa, Bạch Ngọc Đường đã thấy Triển Chiêu, nhanh chóng đuổi tới chắn trước mặt anh.

Triển Chiêu dừng bước, lẳng lặng nhìn hắn, hai người không nói gì, cứ như vậy mà giằng co.

Hồi lâu, cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhịn không được mà mở miệng nói trước.

“Mau theo ta, ta biết đường tắt, có thể giúp người tiết kiệm thời gian.”

Triển Chiêu mỉm cười nói.

“Đi Hâm Không đảo tất nhiên phải đi theo Bạch huynh rồi.

Ngụ ý rất rõ ràng, hang chuột vốn là của người nhà, ta còn không theo người về hang sao?

Bạch Ngọc Đường thấy anh mỉm cười, trong lòng cảm thấy bối rối, né tránh ánh mắt của anh, nói.

“Đi”

“Tạ Bạch huynh.”

“Không cần, đừng quên lúc này người đã đáp ứng cái gì với ta đó.”

Một tháng sau....

Sắc mặt Triển Chiêu không tốt, thường xuyên liếc cái tên tinh thần phần chắn Bạch ngọc Đường kia.

“Bạch huynh.” Triển Chiêu rốt cục nhịn không được mở miệng.

“Hử?” Bạch Ngọc Đường cầm con chuột làm bằng bạch ngọc vừa mới mua, soi dưới ánh mặt trời, khen

“Trong suốt trong sáng, dịu dàng không tạp chất, chạm trở tinh tế, ngọc tốt!”

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu dừng bước, tức giận nói.

“Người nói đây là đường tắt mà?”

“Còn không phải sao...” Lại chặc chặc vài tiếng, nói.

“Đáng tiếc chỉ có một con, nếu là một cặp thì tốt rồi...”

“Đường tắt mà đi cũng gần một tháng ...” Cho dù tính tình Triển Chiêu có tốt cách mấy cũng không khỏi lớn tiếng nói.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, cười với anh.

“Người không biết sao? Ta từ trước tới nay đều đi hơn một tháng, như thế là đường tắt rồi.”

Triển Chiêu biết nếu cùng hắn biện luận nữa cũng hoài công thôi, âm thầm nắm chặt hai tay, một đường vốn đã mệt mỏi, vậy mà mình còn phải chú ý để không lộ thân thể, ngay cả buổi tối cũng phải cảnh giác, thế mà con chuột này mỗi lần tới chợ đều dừng ngựa lại, lúc thì nói ngựa qua sông không tiện! Một đường queo tới queo lui như thế mà còn bảo là đường tắt, làm như đi chơi vậy!

“Người làm như Triển mỗ không biết đường sao? Từ Khai Phong đến Hâm Không đảo đi chậm lắm cũng mất có nửa tháng thôi!”

“Được rồi Miêu Nhi, qua khỏi khu chợ này đến bến thuyền không phải đã tới sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng không phải không biết phân biệt nặng nhẹ, thế nhưng cả đoạn đường Triển Chiêu có vẻ rất mệt, thế nhưng còn cậy mạnh, thực sự nhìn rất chướng mắt, cho nên hắn mới viện đủ lý do để trì hoãn, cốt là để dành nhiều thời gian cho anh nghỉ ngơi. Đợi đến khi lên đảo sẽ xin đại tẩu một ít thuốc bổ để bồi bổ cho anh. Dù sao vụ án này cũng không hẳn phải mình Triển Chiêu điều tra mà! Nhớ tới phản ứng lúc nãy của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cảm thấy hết sức buồn cười, đại tẩu mình cũng rất rõ hắn, nếu như mình đứng một bên châm ngòi thổi gió một phen, khẳng định thể nào đại tẩu cũng nhốt Triển Chiêu lại cho xem

Triển Chiêu khó hiểu nhìn nụ cười gian trá của Bạch Ngọc Đường, cảm thấy lạnh cả sống lưng, cái con chuột này lại đang nghĩ ra cái chủ ý quái quỷ gì thế? Định mở miệng hỏi bỗng nhiên có một hồng ảnh xẹt qua, vội kéo Bạch Ngọc Đường.

“Chuyện gì thế?”

“Đường Hân!”

37. Chương 37

“Đường Hân?” Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh, chẳng thấy ai cả, khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhanh chóng đuổi theo, nếu như Đường Hân đã xuất hiện ở đây, vậy chắc hẳn người của Đường Môn chỉ ở gần đây thôi.

“Ê, Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường đuổi theo Triển Chiêu, gọi với theo.

“Không có gì a? Không lẽ người hoa mắt?”

Triển Chiêu không đáp, chăm chú tìm kiếm hồng ảnh phía xa xa, lúc này đuổi theo cô nãy giờ, tại sao đến ngã rẽ lại chẳng thấy đâu!

Bạch Ngọc Đường theo sau, nhìn xung quanh, nói

“Làm gì có Đường Hân ở đây, đã nói người dừng suốt ngày căng thẳng như thế mà, tự làm mình phát điên luôn.”

Không thể nào!

Triển Chiêu định giải thích, đột nhiên hiểu ra, thì ra Đường Hân cố ý dụ mình theo ả, vậy mục đích thực sự của ả là gì? Nếu muốn dẫn đường, tại sao lại không xuất hiện?

Chẳng lẽ.....

Bạch Ngọc Đường thấy anh không nói gì, liền kéo áo choàng của anh để gọi anh tỉnh lại.

Lúc này vì chạy quá nhanh, cho nên áo choàng đã mở rộng ra, lúc này Triển Chiêu vẫn trầm tư nên không phát hiện, thế nhưng Bạch Ngọc Đường đã nhìn thấy tất cả, vùng bụng lộ ra hoàn toàn không phù hợp với thân thể tiêm gầy của Triển Chiêu, trông vô cùng cổ quái. Không nhận được nói.

“Miêu Nhi, quan trường hỗn tạp, phải xã giao nhiều lắm sao? Lâu ngày không thấy, bụng cũng phì lên không ít đó!”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên vỗ vỗ vài cái vào bụng Triển Chiêu, Triển Chiêu hoảng hồn, lùi về phía sau vài bước lấy kiếm chắn trước người, tay còn lại kéo áo choàng lại.

“Người... Xin tự trọng!”

Trong lòng hoảng sợ, không biết Bạch Ngọc Đường đã nhìn ra gì rồi, nhưng nghe giọng điệu của hắn tựa hồ cũng chả biết gì đâu, hơi hơi an tâm, lại nghe Bạch Ngọc Đường nói.

“Giấu diếm gì chứ, mình làm mình chịu, còn lo lắng gì chứ?”

Môi run run, cái gì cũng không nói, tay cầm Cự Khuyết càng lúc càng siết chặt.

Bạch Ngọc Đường tự nhiên biết Triển Chiêu nhất định có nguyên nhân khác, nếu trực tiếp hỏi anh, thế nào anh cũng phủ nhận, dùng lời lẽ kích anh thì anh tình nguyện bị hiểu lầm chứ không chịu nói, trong lòng có chút chán nản, nhưng kèm theo đó cũng có chút lo lắng, người bình thường có bụng thì có cần phản ứng như thế không, chuyện này cùng với việc thân thể Triển Chiêu ngày càng suy yếu có liên hệ gì? Đang định tiến lên hỏi cho rõ ràng, đột nhiên thấy Triển Chiêu biến sắc, chân mày nhíu chặt, hai mắt đột nhiên trợn to, tay ôm bụng, trên trán lấm tấm mồ hôi

“Người đau sao?”

Bạch Ngọc Đường khẩn trương, đau thế nào? Lại có thể làm cho một người trước giờ luôn ẩn nhẫn như Triển Chiêu phải đau đớn như thế! Định tiến lên đỡ, nhưng bị Triển Chiêu hất tay ra.

“Người tránh ra!”

Triển Chiêu nóng lòng, tại sao lại phát tác nữa rồi? Nếu như cho Bạch Ngọc Đường nhìn ra cái gì đó... Không kịp nghĩ nhiều, lập tức quát hắn mau dừng lại.

“Mèo thối! Còn xem Bạch gia gia là người ngoài sao? Giấu diếm như thế là đủ rồi đó, mau nói cho ta biết người rốt cuộc đang gặp chuyện gì đi!”

Triển Chiêu không nhận được rên rỉ vài tiếng, dạo gần đây thỉnh thoảng cảm thấy đau bụng, Công Tôn tiên sinh cũng không rõ nguyên nhân, cơn đau ngày càng nhiều, thời gian cách nhau cũng càng lúc càng ngắn, chẳng lẽ... Chẳng lẽ..? Đang lúc nghĩ đến điều máu chột, cánh tay của mình bị kéo mạnh.

“Người muốn làm gì?”

“Dẫn con mèo bệnh người tìm đại phu, ta rốt cuộc muốn biết con mèo nhà người đang mắc bệnh gì?”

Được, Triển Chiêu người không nói, đại tẩu cũng không nói, Bạch Ngọc Đường ta không tin ngay cả đại phu cũng không nói!

“Người buông tay ra...”

Tìm đại phu sao? Thế thì nguy rồi! Bị Bạch Ngọc Đường siết chặt tay, Triển Chiêu cũng hất tay ra, lớn tiếng quát.

“Người buông tay ra cho ta! Ai cần người quan tâm chứ!”

38. Chương 38

Thân thể của Bạch Ngọc Đường run lên, chậm rãi quay đầu lại.

“Ta chỉ muốn biết ngươi mắc bệnh gì thôi mà? Có cần phải tức giận đến như thế không?”

“Triển mỗ không cần ngươi quan tâm, ngươi mau rút đi!”

Xin lỗi, Ngọc Đường, ta không thể đổi mặt...

“Ngươi nói cái gì? Nói lại lần nữa xem?”

Bạch Ngọc Đường trừng lớn hai mắt, huyết nữa ngất đi, con mèo này càng lúc càng không được bình thường rồi!

Triển Chiêu nhắm mắt, nói những lời trái với lương tâm

“Ta nói! Ngươi mau rút đi!”

Ngọc Đường, xin lỗi.....

“Bạch Ngọc Đường, Triển mỗ từ nay cùng ngươi.... Ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Đẩy tay hấn ra, xoay người từng bước tiến lên phía trước, lại nghe Bạch Ngọc Đường cười to, thấp giọng nói.

“Triển Chiêu....Bạch Ngọc Đường ta sẽ nhớ kỹ những lời này của ngươi!”

Cơn đau bụng dần dần biến mất, Triển Chiêu cười khổ, đi thêm vài bước nữa rồi xoay đầu lại, nhìn bóng lưng đã xa của Bạch Ngọc Đường.

Đầu choáng váng, là mộng, chỉ là mộng thôi!

Bạch y, xoay người rời đi, không một lần quay lại.

Câu nói đó như một đao đâm vào lòng mình!

Hốc mắt hơi đỏ, nhưng lệ không tuôn ra...

Tay ôm lấy ngực mình, đau!

Lòng đang rỉ máu...

“Hi...”

Một tiếng cười khê từ phía sau truyền đến, đôi con ngươi của Triển Chiêu trầm xuống, cao giọng nói,

“Đường Hân cô nương sao còn không ra?”

“Triển đại nhân vì Hân nhi mà ngay cả Bạch Ngũ gia cũng đuổi đi, Hân nhi sao lại có thể không nể tình chứ?” thanh âm lạnh lốt, một thân hồng ảnh từ trên cao nhảy xuống, đứng trước mặt Triển Chiêu cười hi hi, chính là người lúc này tìm kiếm, Đường Hân.

“Triển đại nhân, đã lâu không gặp!”

Triển Chiêu cười nhạt, nói

“Cô nương một đường theo Triển mỗ khổ cực nhĩ!”

“Thì ra Triển đại nhân đã biết rồi sao? Không lẽ Triển đại nhân không muốn cho Hân nhi gặp Bạch Ngọc Đường?”

Triển Chiêu nhìn thẳng vào Đường Hân, nói.

“Cô nương đâu có xuất hiện trước mặt Bạch Ngọc Đường!”

“Nga?” Đường Hân trề trề môi, nói: “Ngài cũng đâu phải là Bạch Ngọc Đường, tại sao biết hấn không biết chứ?”

Triển Chiêu thản nhiên nói,

“Bởi vì thứ cô nương muốn, chính là cái đầu trên cổ Triển mỗ đây!”

Đường Hân cười toe toét.

“Triển đại nhân thật thông minh!”

Triển Chiêu mỉm cười, nói.

“Cô nương có chắc chắn là sẽ thắng nổi thanh kiếm trên tay Triển mỗ không?”

Đường Hân cười ngọt ngào, nói.

“Hân nhi sao dám khinh thường Triển đại nhân!”

Vừa dứt lời, hơn mười tên hắc y nhân từ trên tường nhảy xuống, đứng trước mặt Đường Hân.

Đường Hân thu nụ cười, lạnh lùng nói,

“Tốc chiến tốc thắng.”

Hơn mười tên hắc y nhân nhận lệnh tiến lên, Triển Chiêu thấy những tên hắc y nhân này tuy khá giống với những tên hắc y nhân trên thuyền hoa hôm đó, nhưng bước đi không được nhanh lắm, không phải là cao thủ gì. Lập tức ngưng thần, Cự Khuyết bay ra, dùng nội lực quét ngang, đánh bay mấy tên hắc y nhân té trên mặt đất, không ngừng rên rĩ.

Đường Hân cả kinh, cô thừa biết những người này không thể ngăn được Triển Chiêu, thế nhưng cũng không nghĩ rằng sẽ không chống nổi một kích, kiếm của Triển Chiêu còn chưa thoát khỏi vỏ thế mà đã giải quyết sạch sẽ, Đường Hân nghiêng răng, hấn..... Thế mà còn bảo Triển Chiêu mang bệnh trong người nên võ công giảm sút?

“Triển đại nhân dùng nhiều nội lực như thế, không sợ lát nữa không dậy nổi sao?”

Không phải cô nương muốn tốc chiến tốc thắng sao?”

“Được!” Tay trái Đường Hân khẽ phất, một luồng khói trắng bay thẳng vào mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu không thèm nhìn đến đám khói trắng kia, trực tiếp tiến lên không tránh né gì, khói trắng xuyên qua người anh, Đường Hân kinh hãi, chỉ thấy Triển Chiêu nay đã biến mất vô tung, trên cổ chợt lạnh, Cự Khuyết đã kề sát bên cổ, thì ra lúc đám khói trắng ấy đến gần, Triển Chiêu đã mau chóng rời đi, cái vừa rồi khói trắng xuyên qua chỉ là ảo ảnh của anh mà thôi.

Triển Chiêu chỉ kiếm vào Đường Hân, hai người không nói gì, anh đang chờ, và Đường Hân cũng thế.

Triển Chiêu biết cuộc chiến lúc này chỉ mới là khởi động thôi, kế tiếp mới chính là địch nhân thật sự.

Một bóng dáng màu xanh vô thanh vô tức bay tới, giơ tay ném một vật vào người Triển Chiêu, Triển Chiêu nghe được tiếng gió khác thường, kiếm trên tay trái bay ra, muốn hóa giải một chiêu kia, vật kia hình như là vật sống cuộn lên vỏ kiếm, thì ra là rắn!

Thất Minh Linh! Là cở!

Triển Chiêu cả kinh, mắt thấy con rắn kia sắp quấn tới cánh tay mình, vội vàng dùng nội lực đẩy ra, nháy mắt thân rắn nát thành từng đoạn rơi xuống mặt đất, vẫn còn nhúc nhích, Triển Chiêu khẽ cau mày, kiếm chế cảm giác khó chịu đang dâng lên, hơi ngạc nhiên bởi công phu xuất thần kia, Đường Hân quát lên một tiếng, một tia hàn quang tiến đến ngực, Triển Chiêu nâng kiếm chế trụ chủ thủ, cổ tay lật lại đánh bay thủy chủ, Đường Hân bình tĩnh tiếp lấy, một cở nội lực đánh vào người. phun ra một búng máu tươi.

“Triển Chiêu người.....! A Văn cứu ta!”

Thanh y nhân kia cũng không để ý tới Đường Hân, khua tay xuất hiện một vật có màu sắc sắc sỡ, Triển Chiêu vừa tiến lên đỡ đã thấy người đó ném vật đó xuống đất, một làn khói trắng bay ra, Triển Chiêu vội vàng nín thở, tung mình vượt qua đám khói trắng ấy.

Thế mà cũng chậm một bước, mắt thấy thanh y nhân kia đỡ Đường Hân bay ra ngoài, không nghĩ gì dùng khinh công đuổi theo.

Đường Hân gọi nam nhân kia là “A Văn”, vậy chắc chắn đó chính là Đường Văn rồi!

Đuổi tới một rừng cây nhỏ, bóng dáng hai người chột lóe rồi biến mất. Triển Chiêu tất nhiên biết trong đó có trá, cước bộ chậm lại tiến vào rừng cây, tập trung toàn bộ tinh thần quan sát chung quanh.

Lảm nhảm: Cái lúc làm cái chap này, nói thật là vừa tức mà vừa đau cho ông Miêu, nghĩ coi, chỉ vì sợ người kia tổn thương mà tự làm đau mình, trước sau gì người ta cũng biết, mình mang con của người ta chứ có phải ít đâu, thế mà giấu, bây giờ còn đuổi người ta nữa. Thế này thì bảo sao ông Thử không bỏ luôn, bạn đây không bực cái khoản ông Thử vô tình trong chap này mà tức cái khoản tự kỷ cuồng của ông Miêu a =.=

39. Chương 39

Rừng cây an tĩnh đến kì lạ, tựa hồ như gió cũng ngừng thổi, Triển Chiêu nhắm mắt lại, nín thở, tập trung tinh thần lắng nghe động tĩnh.

Một lát sau, khoe miệng Triển Chiêu khê nhếch, Cự Khuyết trong tay chỉ về phía đông nam của một cây đại thụ, cổ tay lật lại chuyển ra đóa kiếm hoa, sau đó thu lại, Triển Chiêu vung kiếm, chỉ thấy một người che mặt mặc áo ngắn từ sau cây nhảy ra, trường đao trong tay hướng Triển Chiêu chém tới.

Nhãn Giả(ninja)?

Triển Chiêu lắc đầu cười khổ, Đường Môn thật sự đã để mắt tới Triển Chiêu, không tiếc dùng nhiều tiền mời cả sát thủ Đông Doanh(Nhật Bản) đến đối phó với mình.

Triển Chiêu biết sát thủ Đông Doanh có một quy củ, nếu đã lấy tiền mà không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ dùng mạng mình để đổi, cho nên mỗi lần hành động đều chính là một canh bạc sinh mệnh.

Kiếm vừa chém tới, Triển Chiêu cũng không tiến công, ngược lại nhẹ nhàng lui về phía sau, sát thủ kia tất nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội như thế, từng bước chèn ép Triển Chiêu đến đại thụ phía trước, đột nhiên biến sắc, Triển Chiêu chỉ mỉm cười, tay bắn ra ba mũi ám tiễn, chế trụ tên sát thủ kia lên thân cây. Mũi chân mượn lực từ thân cây phía sau, thân hình nhẹ nhàng bay lên, mũi kiếm không tiếng động đi đến, điểm vào không trung mấy cái, thế kiếm ấy như có từng chùm huyết vụ tỏa ra. Rũ mắt, vút Cự Khuyết xuống đất, thân kiếm sạch sẽ không dính chút bùn đất nào.

Triển Chiêu thả người xuống đất, nhặt Cự Khuyết lên, lau vết máu trên thân kiếm, tra kiếm vào vỏ, ôm quyền cao giọng nói,

“Các vị, đa tạ!”

Dứt lời nhìn tên sát thủ bị chế trụ trên thân cây cười cười xin lỗi, chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại.”

Triển Chiêu dừng bước, không xoay người lại.

Trước mắt nhoáng lên, ba tên ăn mặc giống nhau, trước ngực có ký hiệu của bang phái.

Tên cầm đầu chần chờ, sau đó tiến lên nói.

“Chúng ta đã nhận tiền, nay nhiệm vụ thất bại, nhất định phải chịu phạt theo quy củ.”

Triển Chiêu trầm mặc không nói, người nọ lại mở miệng nói,

“Chỉ là chúng ta có điều không hiểu, tại sao người lại có thể phát hiện ra chúng ta?”

Triển Chiêu mỉm cười, nói

“Sát khí.”

Người nọ sửng sốt, giật mình, nói:

“Không giấu được sát khí, chứng tỏ năng lực của chúng ta không đủ, người cũng biết, đối với một sát thủ mà nói, đó là sự sỉ nhục!”

Triển Chiêu im lặng trong chốc lát, chậm rãi nói

“Kiếm của Triển mỗ chỉ dùng để bảo vệ người, chứ không phải giết người.”

Người nọ tiếp tục nói,

“Người không giết chúng ta, chúng ta sẽ giết người.”

Triển Chiêu cười ngạo nghễ, nói

“Tuy Triển Chiêu bất tài, nhưng vẫn còn năng lực tự vệ.”

Người nọ biến sắc, nói

“Người chính là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu không nói, chấp tay, nói

“Triển mỗ còn có chuyện quan trọng trong người, thứ không thể phụng bồi.”

Dứt lời vòng qua ba người đi ra khỏi rừng. Mồ hôi lạnh từ từ túa ra, lúc này đánh nhau kịch liệt, bản thân phải sử dụng nhiều nội lực vừa bảo hộ thai nhi vừa bức người không thể đến gần, trước mắt đã tiêu hao quá nhiều nội lực, thân thể không thể chịu đựng nổi.

Đi được vài trượng, chợt nghe phía sau truyền đến mấy tiếng kêu thảm, ngạc nhiên xoay người nhìn lại, ba người lúc này đang quỳ trên mặt đất, trên bụng cắm một thanh trường đao, không khỏi lắc đầu than thở.

Triển Chiêu hiểu, sát thủ Đông Doanh rất quyết đoán, đối với người khác còn quyết đoán với chính mình hơn, đây là phương thức sinh tồn của bọn họ.

Định cất bước rời đi, dưới chân đạp phải một vùng đất mềm, theo sau đó là một trận thiên toàn địa chuyển đánh úp lại.

Thân thể nhẹ hẫng chuẩn bị rơi xuống, vội vàng đề khí bảo vệ bụng, người ngã trên mặt đất, không rảnh bận tâm vội vàng kiểm tra bụng, không có gì khác thường, lúc này mới an tâm. Nhìn xung quang là một mảnh tối đen, tay cảm nhận được có chút lạnh lẽo, từ từ thích ứng với bóng tối, lúc này mới phát hiện ra mình đang ở trong một huyệt động, huyệt động khá rộng, nhưng cũng rất sâu, thử đề khí nhảy lên mới cảm thấy cơ thể vô lực, bởi vì lúc này sử dụng quá nhiều nội lực, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng đề khí thêm một lần nữa, không khỏi cười khổ một tiếng.

Không thể ngồi điều tức, đành tựa người vào vách động, nhắm hai mắt lại.

Đường Hân và Đường Văn cùng nhau xuất hiện, tuy nói muốn dồn mình vào chỗ chết, thế nhưng khi dẫn mình tới rừng cây lại không thấy đầu nữa, rốt cuộc là có mục đích gì?

Bạch Ngọc Đường đi Hâm Không đảo tìm đầu mối, hai người này đúng lúc xuất hiện ở đây, chỉ là trùng hợp?

Đường Tập Yên im hơi lặng tiếng đã lâu, tất cả mọi việc cùng thủ hạ ả ta đã giấu ở nơi nào? Chẳng lẽ Trong lòng cả kinh, Hâm Không đảo!

Ngẫm lại có vẻ không được đúng lắm, Đường Tập Yên cho dù có tự phụ đến mức nào, cũng không thể trốn trong Hâm Không đảo được.

Như vậy xem ra, Hâm Không đảo có thể xem như là một đầu mối! Triển Chiêu chỉ hy vọng Bạch Ngọc Đường có thể sớm lên đảo, nhanh chóng tra ra được đầu mối báo cho Bao đại nhân.

Xung quanh yên tĩnh đến kì lạ, Triển Chiêu thàn than một tiếng, biểu tình lúc này của Bạch Ngọc Đường hiện ra trước mắt, lúc này có vẻ mình hơi nặng lời, nhưng trong tình hình đó, chỉ là bất đắc dĩ...

Buồn cười, thứ trong bụng mình rõ ràng là cốt nhục của Bạch Ngọc Đường, mình còn nhẫn nhục che chở làm gì chứ? Dù gì sau này Bạch Ngọc Đường cũng danh chính ngôn thuận lấy vợ sinh con, đến lúc đó..... Không lẽ lúc đó tự xử lí sao?

Triển Chiêu lắc đầu, cố gắng hất cái suy nghĩ quái gở ấy ra khỏi đầu mình, con đường mình lựa chọn, tại sao còn hồi hận chứ? Huống chi..... Triển Chiêu xoa xoa bụng, thâm than, còn gì mà hồi hận nữa chứ...

Trong động tối om, không biết bây giờ là lúc nào rồi, tâm niệm bách chuyển, nhưng cái gì cũng nghĩ không ra, chỉ đành thu hồi suy nghĩ, bắt tri bắt giác rơi vào giấc ngủ.

Bạch Ngọc Đường sải bước về Hãm Không đảo, trong đầu vẫn không ngừng nhớ đến phản ứng của Triển Chiêu lúc đó, từ trước tới giờ, Triển Chiêu có bao giờ nặng lời với mình đâu chứ, tại sao lại tuyệt tình đến như vậy?

Lúc này còn nhịn không được mà quay đầu lại tìm anh, cũng không tìm thấy bóng dáng tiều tụy kia.

Triển Chiêu, người không muốn gặp ta nữa sao?

Ân đoạn nghĩa tuyệt...

Chúng ta hai người miêu thử, còn có ơn nghĩa gì để nói sao...

Bước vào phòng khách, thấy tứ thử cùng chị dâu đang chờ ở đấy, thấy hấn bước vào, Lô phu nhân vội vàng ra đón, nghi hoặc phía sau hấn.

“Triển Chiêu đâu? Không phải nói là đi cùng với người sao?”

Bạch Ngọc Đường nặng nề ngồi xuống, không lạnh không nóng nói,

“Đại tẩu, đệ nghĩ sau này chuyện của Khai Phong phủ chúng ta không cần can thiệp nữa, người ta cũng không biết ơn đâu.”

“Mấy chuyện khác ta không quản, ta hỏi người, Triển Chiêu đâu?” Lô phu nhân không thấy Triển Chiêu, trong lòng có dự cảm bất thường.

Bạch Ngọc Đường nhìn Lô phu nhân, chậm rãi nói,

“Đi rồi!”

“Đi rồi? Đi đâu?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Lô phu nhân tức giận: “Người mau giải thích rõ ràng cho ta!”

“Phu nhân!” Lô Phương thấy nàng càng lúc càng kích động, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao mỗi lần nhắc tới hai chữ Triển Chiêu, nàng đều tỏ ra kích động như thế, rốt cuộc là có ẩn tình gì?

“Ngũ đệ, đệ mau nói rõ ràng đi, Triển Chiêu rốt cuộc đi đâu rồi?”

“Lúc này ở chợ bờ bên kia, hấn đột nhiên có chút không thoải mái, đệ chỉ kéo hấn đi tìm đại phu, hấn tự nhiên phát điên bảo đệ mau cứu đi.”

Tứ thử nhìn nhau nhú nhú mày, Triển Chiêu từ trước đến giờ ôn nhu văn nhã, sao có thể như thế chứ?

Lô phu nhân mặt trắng toát, vội vàng hỏi,

“Hấn không thoải mái sao? Không thoải mái thế nào?”

“Không biết, hỏi hấn cũng không nói, đệ thấy hấn có vẻ rất đau cho nên muốn dẫn hấn đi tìm đại phu, ai biết hấn...”t

Lời còn chưa dứt, Lô phu nhân vội cắt ngang

“Nguy rồi! Không lẽ đã tới ngày?”

“Ngày gì?”

“Mau..... Mau mang Triển Chiêu trở về đây, mau!” Thanh âm của Lô phu nhân bắt đầu run rẩy.

“Đại tẩu, rốt cuộc Triển Chiêu mắc bệnh gì?” Bạch Ngọc Đường rốt cuộc nhin không được hỏi.

“Người đừng hỏi nữa, trước tiên mau tìm hân về đây, còn mấy người nữa! Đi mau!”

“Tẩu nói cái gì đệ chả hiểu gì hết á, đệ không đi!”

“Bạch Ngọc Đường!” Lô phu nhân lạnh giọng, lạnh lùng nói:” Nếu hôm nay người không mang Triển Chiêu về đây, từ nay về sau Hãm Không đảo sẽ không có người huynh đệ như người!”

“Phu nhân!”

“Đại tẩu!”

“Đừng nói gì nữa, các người không đi, ta đi!”

Dứt lời bước ra cửa, tứ thủ nhìn nhau một hồi, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

“Ngũ đệ.” Bạch Ngọc Đường mờ mịt ngẩng đầu, nhìn về phía Lô Phương.

“Tú Tú sẽ không vô duyên vô cớ gấp gáp như thế, Triển Chiêu... Coi chừng đã gặp nguy hiểm thật đó.”

Nguy hiểm?

Trong lòng từng trận nhói đau, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên hiểu ra, cắn răng lao nhanh ra cửa.

Mèo thối! Còn cố ý đuổi mình đi! Thì ra muốn tự mình chịu nạn đây mà!

40. Chương 40

Bạch Ngọc Đường chạy như điên ra bến tàu, đầu óc lúc này vô cùng hỗn loạn.

Gần đây..... Hay là có thể từ rất lâu, rất lâu rồi, bản thân chỉ cần nhìn thấy con mèo kia, tự dưng sẽ mất hết lý trí, không cách nào bình tĩnh nổi.

Triển Chiêu bị cơn đau làm cho tỉnh lại,, trong đầu một mảnh hỗn độn, bụng dưới truyền tới từng trận đau đớn, đưa tay vuốt cái bụng đang cử động, mỗi lần động là một trận đau đến tê tâm liệt phế, hạ thể từng đợt từng đợt đau đớn, tựa hồ như có cái gì đó muốn thoát ra ngoài.

“A...!” Không nhin được nữa rên lên một tiếng, trong lòng giật mình.

Không ổn rồi, tình hình này, chẳng lẽ... Lâm bồn?

Ý thức được điều này, tay chân Triển Chiêu luống cuống hẳn lên, nữ tử sinh con anh còn chưa thấy qua... Như vậy sao sinh?!

Lại một trận quặn đau ập tới!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quần áo ướt đẫm, nhin đau cởi áo mình ra, tay đè bụng lại. Không hiệu quả, cơn đau bụng lại tăng lên, cắn chặt môi dưới, cố gắng làm mình tỉnh táo hơn.

Này..... Làm sao bây giờ? Trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Cơn hôn mê ngắn ngủi nhanh chóng bị cơn đau làm cho tỉnh lại, thời gian cứ chầm chậm trôi, bụng càng lúc càng cử động mạnh hơn, Triển Chiêu ý thức được rằng nếu như mình không sớm lấy đứa nhỏ ra, chỉ sợ dưới đây sẽ là một xác hai mạng mất.

Không biết có được hay không, nhưng đây là cách duy nhất để giải quyết vấn đề cấp bách hiện giờ!

Cắn răng cố chống đỡ, cố gắng dựa vào vách đá, đưa tay điểm mấy đại huyệt để phòng cho việc xuất huyết quá nhiều, tập trung chân khí bảo vệ tâm mạch, tay phải cầm Cự Khuyết lên.

Chỉ cần có thể ra ngoài là tốt rồi, những thứ khác.....

Cự Khuyết a Cự Khuyết, người là thượng cổ thần binh theo ta đã nhiều năm, hôm nay lại bắt người làm việc này— cười khổ một tiếng, Triển Chiêu cắn răng rút Cự Khuyết ra, sợ không khống chế tốt lực đạo, tay phải nắm chặt mũi kiếm rạch thẳng vào bụng mình.

Ngọc Đường a Ngọc Đường, ta nguyện hi sinh mạng sống mình, để bảo vệ cốt nhục của người!

...!

Da thịt bị banh mở, không biết có bao nhiêu thống khổ, còn hơn cơn quặn đau trong giờ phút này, thật là nhẹ cả người.

Từ miệng vết thương có thể thấy được một mảnh máu đỏ, đó là một túi da đang ngo ngoe, nghĩ đến thuốc của Lô phu nhân có khả năng tạo tự cung, hung hăng cắn răng nhắm mắt, dùng sức túm vật lòi ra ngoài, cũng thật kỳ lạ, tử cung kia cũng tự động tách khỏi cơ thể mình, giảm đi không ít thống khổ.

Thấy cái vật đã được lòi ra khỏi cơ thể kia, Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, không để ý tới máu đang không ngừng chảy ra khỏi cơ thể mình, nhẹ nhàng dùng Cự Khuyết mở vật kia ra, đứa nhỏ này sống hay chết, chỉ trong gang tấc

Không khóc!

Vội vàng ôm đứa nhỏ ra, thấy nhóc cứ quơ quơ tay chân, miệng há ra, nhưng không phát ra tiếng, máu trên người đã hóa đen, sắc mặt tím tái, cổ họng như bị nghẹt cái gì đó nên không thở được, Triển Chiêu vội vàng kề miệng mình vào cái miệng nhỏ đang khép mở....Một cổ định nhảy tanh hôi từ trong miệng của đứa nhỏ trào ra, đi vào miệng mình.

Tiếng khóc rõ to cuối cùng vang lên, Triển Chiêu phun đàm trong miệng mình ra, ôm thân thể mềm oặt của đứa nhỏ lên, thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi.....

Một hồi lâu có chút khí lực, cảm giác có cái gì đó cọ cọ vào lòng mình, cúi đầu nhìn thì thấy đứa nhỏ há miệng, hình như đang đói bụng.

Suy nghĩ một chút, qua loa băng bó vết thương, sau đó cắn một đầu ngón tay đút vào miệng đứa nhỏ.

Uống đi..... Còn đỡ hơn là chết đói ở đây....

Cái miệng mềm mại của đứa nhỏ ngậm lấy ngón tay tận tình mút, chưa từng nhận thức qua thứ tình cảm kì diệu này, tựa hồ quên mình đang trong tình trạng nguy hiểm, Triển Chiêu nở một nụ cười ôn nhu.

Ngọc Đường..... Cuối cùng ta cũng giữ được con của người rồi.

Thân thể dần dần suy yếu, cảm giác như thần trí như dần dần rời xa thân thể, Triển Chiêu nhìn thật kỹ đứa nhỏ, một giọt lệ vô thanh vô tức rơi xuống.

..... Khóc đi, để người nào đó có thể cứu con!

Hắc ám bao trùm xung quang, khóe môi của Triển Chiêu khê nở một nụ cười.

Cũng tốt, cuối cùng mình cũng không phải đối mặt, trốn tránh..... Một lần cũng tốt!

Ngọc Đường..... Xin lỗi.....

“Chỗ này! Cổ này có một cái hang nè! Có dấu máu! Không lẽ Triển Tiểu Miêu ở dưới đó?” Từ Khánh đứng trên miệng động gọi to, người thấy một cổ máu tươi.

“Quái lạ, sao mùi máu nồng quá vậy, ngã chết rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy, ngồi xổm xuống dũi mắt tìm kiếm.

“Dưới đó không sâu lắm, có thể chỉ ngắt thôi, Tam ca, đệ xuống đó xem thử.”

Quấn chặt dây vào hông, đưa một đầu dây cho Từ Khánh, thả người nhảy xuống động.

Tới đây động, dần thích ứng với ánh sáng, một màn trước mắt này làm một người vốn không sợ trời không sợ đất như Bạch Ngọc Đường cũng phải hút một ngụm lạnh khí.

Trước mắt không có một màu nào nổi bật hơn màu của máu, Triển Chiêu dựa người vào vách động, một tay ôm một đứa trẻ, tay kia còn nhét vào miệng của nó, trên bụng là một vết thương, tuy đã băng bó, nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra, không rõ sống chết. Nhìn đứa trẻ kia, thấy nó vẫn không ngừng mút, trên mặt dính đầy máu tươi, không cần nghĩ cũng biết đó là của Triển Chiêu!

Hô hấp phảng phất như dừng lại, Bạch Ngọc Đường cau mày.

Mèo ngọc! Không ngờ hẳn cũng có thể biến mình thành ra như thế!

Mùi máu của Triển Chiêu kích thích thần kinh của Bạch Ngọc Đường, tim như muốn thối lại, đau lòng như chính mình chảy máu, vội vàng tiến lên đỡ lấy Triển Chiêu, thấy đứa bé kia vẫn không ngừng mút lấy ngón tay anh, tức giận bóp hàm ép nó nhả ra, đứa bé vì mất đi sự ấm áp nên khóc oa oa lên.

“Khóc cái gì mà khóc? Mút chưa đủ hả?” Bạch Ngọc Đường tức giận, liền đem tất cả mọi oán khí trút lên đầu đứa nhỏ

Nghe thấy tiếng khóc, Triển Chiêu dần dần tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra đã thấy Bạch Ngọc Đường trừng mắt mắng con của mình, vội kéo Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường không được...” Yếu ớt nói

“Tại sao lại không được chứ! Người sắp chết đến nơi rồi mà còn cho nó hút máu nữa! Không muốn sống nữa hả? Đứa nhỏ này là gì của người?”

Không biết tư vị trong lòng là gì, nhìn cách đối xử của Triển Chiêu đối với đứa nhỏ này, cảm thấy hình như nó rất quan trọng với Triển Chiêu, càng nghĩ càng tức.

“Ngọc Đường... Đừng thô lỗ... nó là...” thấy sắc mặt của Bạch Ngọc Đường càng lúc càng xấu, bắt chấp tất cả, cắn răng nói.

“Nó là con của người...”

Bạch Ngọc Đường giận quá hóa cười.

“Ha! Con của ta? Triển Chiêu, người nói cái thứ này là con của Bạch Ngọc Đường ta à?!”

Dưới cơn thịnh nộ nên cũng không suy nghĩ kỹ càng câu nói của Triển Chiêu, trong lòng càng thêm xác định đứa nhỏ này là con của Triển Chiêu, không khỏi tức giận hơn!

Triển Chiêu biết rõ tính tình của Bạch Ngọc Đường, nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào, dưới tình thế cấp bách run giọng nói,

“Triển Chiêu hôm nay cầu xin người mau cứu đứa nhỏ này, sau này có bắt ta làm trâu làm ngựa, Triển Chiêu cũng không oán hận!”

Miễn cưỡng nói ra những lời này, thân thể mềm nhũn rồi hôn mê.

Trong nháy mắt Bạch Ngọc Đường tỉnh táo lại.

“Triển Chiêu người –!” Tiến lên dò xét hơi thở yếu ớt vô cùng, lòng đau đốn, lập tức ôm Triển Chiêu, thuận tay ẵm đứa nhỏ kia.

“Tam ca, kéo đệ lên đi! Nhanh lên một chút!”

41. Chương 41

Hãm Không đảo

Tiền thánh

Tứ Thử buồn bực ngồi trong phòng khách, ly trà trên bàn một chút cũng không động qua, từ lúc Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu toàn thân đầy máu cùng một đứa nhỏ trở về, Lô phu nhân run rẩy mang Triển Chiêu vào sương phòng, đến bây giờ cũng không ra ngoài, trong thời gian đã đổi hơn bốn chậu nước ấm, mà mỗi lần đem ra chậu đều toàn máu, rốt cuộc Triển Chiêu bị gì thế?

Bạch Ngọc Đường chờ ngoài cửa, chân mày nhíu chặt

“Đó là con của người...”

Triển Chiêu sẽ không nói dối, không lẽ đứa nhỏ kia thật sự là con của mình sao?,

Tâm niệm vừa chuyển, nhớ lại... Đúng rồi... không lẽ là của cô gái đã giải độc cho hắn...

Chẳng lẽ thực sự chính là con của mình?

Vậy tại sao đứa nhỏ ấy lại ở cùng Triển Chiêu? Cô gái kia lại đi đâu rồi? Nhớ lại lúc Triển Chiêu ra sức bảo vệ đứa nhỏ kia, một người vốn kiêu ngạo như Triển Chiêu lại có thể vì con của Bạch Ngọc Đường này mà mở miệng cầu xin hắn?

Tâm của Bạch Ngọc Đường lại nhói đau

Cứ xem như đó là cốt nhục của mình thì đã sao? Lúc nhìn thấy Triển Chiêu hôn mê dưới động, trong lòng Bạch Ngọc Đường hẳn chỉ có mỗi mình Triển Chiêu.

Không thể trách sao Bạch Ngọc Đường quá vô tình, lúc nhìn thấy Triển Chiêu hôn mê trong động, Bạch Ngọc Đường tựa hồ như muốn nghẹt thở, ngay cả đứa nhỏ được xem là cốt nhục kia, cũng không sánh bằng Triển Chiêu...

Thật sự không giống nhau!

Hắn là như vậy..... Chẳng trách bản thân vừa thấy hắn liền cảm thấy thoải mái, thấy hắn bị thương thì vô cùng khẩn trương, thấy hắn cười mình cũng vui vẻ theo, nếu như không gặp hắn, mỗi ngày đều nghĩ về hắn...

Từ lúc nào, mình lại nảy sinh thứ tình cảm như thế với Triển Chiêu ...

Cười trào phúng, cuối cùng mình đã hiểu, thế nhưng... Như vậy thì sao chứ...

Thở một hơi thật dài, đột nhiên đầu bị cú một cái

“Ui da... Đại tẩu, tẩu làm gì...?” Đầu bị cú một cái rõ đau, Bạch Ngọc Đường ủy khuất nhìn đại tẩu nhà mình.

Lô phu nhân mày liễu nhướn cao

“Đánh người hả? Ta còn muốn thiến người nữa đó!”

“Tiểu tử chết tiệt, mau lăn vào đây cho ta!”

Không hiểu gì cả theo Lô phu nhân đang nổi giận vào sương phòng.

Vừa bước vào liền ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, không khỏi nhíu mày.

“Nhíu cái gì mà nhíu? Mau qua đây cho ta, coi như Triển Chiêu oán ta, hôm nay lão nương phải cho người biết người tạo ác nghiệp gì?”

Bạch Ngọc Đường tiến lên phía trước, nhìn người đang ngủ say trên giường, tim đập nhanh hơn.

Đứa bé kia đang ngủ bên cạnh anh, máu đen quanh thân đã được lau đi sạch sẽ, bây giờ nhìn lại mới thấy nó là một đứa nhỏ vô cùng khả ái.

Sắc mặt Triển Chiêu tuy vẫn còn tái nhợt, nhưng hô hấp cũng ổn trọng không ít.

Miêu nhi, rốt cuộc người đã chịu bao nhiêu khổ cực, đã gầy tới mức này...?

“Đứa nhỏ Triển Chiêu này, quả thật là mệnh khổ mà...” Lô phu nhân nhẹ giọng nói.

“Nói đi, đại tẩu.”

Bạch Ngọc Đường hạ giọng nói, sự nghi ngờ đã được cởi bỏ, nhưng cảm thấy dị thường bình tĩnh.

Giấu diếm bản thân lâu như vậy, chắc là sợ mình không thể tiếp nhận đi?

Bạch Ngọc Đường đau lòng nhìn Triển Chiêu, còn cái gì mà không thể tiếp nhận chứ? Sau này có thể ở cùng hắn, có gì mà không tốt....

Lô phu nhân trực tiếp vào đề,

“Triển Chiêu giúp người sinh đứa bé này?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu,

“À, thì ra là vậy...”

Trầm mặc.

Ánh mắt đang nhìn Triển Chiêu của Bạch Ngọc Đường dời sang nhìn đứa nhỏ trong lòng anh, sau đó thu trở về, trong lòng chắc chắn.

Thì ra Triển Chiêu giúp ta.....

Bạch Ngọc Đường run rẩy cả người, đứng dậy, lật cả cái ghế, Lô phu nhân nhanh tay nắm lại, hạ giọng hỏi.

“Tiểu tử thối, người muốn đánh thức Triển Chiêu à!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Lô phu nhân, cẩn thận hỏi,

“Đại tẩu... Tẩu vừa nói cái gì?”

Sớm đoán được phản ứng của hắn, Lô phu nhân thở dài.

“Cũng không thể trách người sao không thể tiếp nhận, người còn nhớ cái hồi người cho Triển Chiêu uống nhầm thuốc khi còn dưỡng thương trên đảo không?”

“... Nhớ, vậy thì sao chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, trên đầu lại bị cú một cái

“Đau...”

“Đau? Người biết Triển Chiêu đau như thế nào không? Hơn nửa năm nay hắn đã ăn không ít khổ, người làm sao hiểu được chứ?”

Bạch Ngọc Đường yên lặng ngồi xuống, nhìn Triển Chiêu, có chút choáng váng.

Đứa nhỏ kia..... Con của ta..... Là do Triển Chiêu sinh?

“Cái chén thuốc mà người cầm nhầm kia, vốn là thuốc dùng để trị chứng khó sinh của phụ nữ, khi uống thuốc đó vào, cơ thể sẽ tự tạo ra một cái tử cung dùng để chứa thai nhi..” Nói đến đây, Lô phu nhân dừng lại một chút

“Khó tin lắm đúng không? Đứa nhỏ này chính là con của Bạch Ngọc Đường người đó!”

Bạch Ngọc Đường ngu ngơ, chuyện qua lâu như thế, có chút không nhớ ra...

“Nhưng tẩu nói uống thuốc kia cũng không sao mà?”

Lô phu nhân thở dài.

“Tất nhiên sẽ không có gì, nếu như là phụ nữ khi giao hợp tất nhiên sẽ thụ thai... Triển Chiêu là nam nhân, tất nhiên không thể cùng nam nhân khác giao hợp, nên ta mới nói là không sao.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, giao hợp?

“Lúc người bị trúng độc ở núi hoang, người nghĩ Triển Chiêu có bản lĩnh tìm ra một phụ nữ đến để giải độc cho người sao? Lúc người bị được tính phát tác đã xem Triển Chiêu như phụ nữ mà.... Độc của người đã được giải quyết, nhưng lại làm khổ hần!”

Bạch Ngọc Đường chấn động, cả người vô lực dựa vào ghế.

Nếu việc này từ miệng người khác nói ra, Bạch Ngọc Đường hần tuyệt đối sẽ tặng cho một kiếm, thế nhưng lại do chính đại tẩu của mình, đại tẩu không thể lừa mình, nhưng chuyện này cũng có chút....

Bạch Ngọc Đường nhất thời cũng không biết nên khóc hay nên cười....

Thì ra

Thì ra..... Đem đó..... Phản ứng ngây ngô, khóe mắt ướt lệ... ..

Quả thật không có phụ nữ hay vận công giải độc! Căn bản là Triển Chiêu lấy thân cứu giúp.....

“Đại tẩu, Triển Chiêu hần vẫn luôn cho rằng đệ...”

Mùi chua xót, hốc mắt nóng lên, tựa hồ như có vật gì đó sắp chảy xuống, Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt.

“Hần cái gì cũng biết, thế nhưng lại không nói cho ta biết, một mình chịu đựng... Hần không muốn, năng lực chịu đựng của hần nhiều hay ít chứ?”

Bản thân rõ ràng sớm biết như thế, nhưng vẫn không muốn thừa nhận, kéo dài lâu như thế...

Chậm rãi đứng dậy đến bên giường, cúi người xuống

Triển Chiêu an tĩnh ngủ, lúc ngủ cũng không yên, mồ hôi trên trán cứ rơi, lông mi run rẩy. Đứa nhỏ bên cạnh mút mút ngón tay ngủ say sưa, gương mặt rất giống Triển Chiêu, miệng lại giống mình.

Đây là con của mình cùng Triển Chiêu sao.... Bạch Ngọc Đường muốn cười, nhưng không nén được cảm giác chua xót trong lòng.

Thường ngày mạp mạp, đây là lý do vì sao Triển Chiêu thà bị thương cũng nhất quyết bảo vệ bụng mình, thường xuyên một mình lằm bằm, ngày ấy nhìn mình và Tập Yên ở trên thuyền, lại lộ ra sự bi thương... Trong động, Triển Chiêu đã chịu khổ như thế nào để lấy đứa nhỏ ra chứ!

Những lúc ấy, mình đã làm gì?

Lệ, cuối cùng cũng rơi...

Không thể nghĩ tiếp, chớp mũi truyền đến, mùi cỏ xanh đã tìm kiếm bao lâu nay!

“Mèo góc... Tại sao lại không nói cho ta biết...”

Lô phu nhân đứng lên, nói.

“Triển Chiêu không muốn người bị người đời phỉ nhổ, nên hần chấp nhận gánh vác tất cả...”

Mở cửa, dừng một chút lại nói,

“Hần... Triển Chiêu bất quá cũng chỉ là một người bình thường!”

“Tình cảm của hần rất sâu đậm, Ngũ đệ, thật sự người biết mình phải làm gì rồi chứ?”

Bạch Ngọc Đường đã hiểu, cuối cùng cũng đã hiểu.

Bên môi Triển Chiêu khẽ lộ một nụ cười ôn nhu, trong lòng nghĩ lại là chính mình!

Người sớm nhìn thấu tâm ý của ta... đúng hay không?

Tay khẽ chạm vào gương mặt đang ngủ say kia...

Thế tục luân lí, mấy thứ này đâu đáng là gì? Bạch Ngọc Đường ta từ trước đến nay đều không cần!

Cho nên, chúng ta đừng rời xa nhau nữa, được không?

He he, cháu nó đã thấu hiểu tâm ý của mình rồi nhé, đời Chiêu bớt khổ rồi. *tung bông*. *Gào*Con chuột kia, liệu hồn mà chăm sóc miêu nhà tôi cho đàng hoàng nhá, không thì tôi bắt miêu về nhà tôi đấy *bị con chuột nào đó đá bay ra ba thước*

42. Chương 42

Triển Chiêu vừa mở mắt, liền thấy Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường...”

Một tiếng Ngọc Đường này sao nghe thân thiết quá, Bạch Ngọc Đường cúi người xuống, phủi nhẹ mấy lọn tóc rối của anh.

“Miêu Nhi, ta ở đây!”

Ngọc Đường, sao ngươi lại có vẻ mặt này? Ta đang nằm mơ sao...? Muốn ngồi dậy chạm vào mặt của người đối diện, thế nhưng không thể động đây.

Bạch Ngọc Đường nắm tay Triển Chiêu, đặt lên gò má của mình, nhẹ nhàng nói.

“Miêu Nhi, ta ở đây, không có chuyện gì cả, ngươi mau ngủ đi, ngủ nhiều một chút.”

Cười, Triển Chiêu an tâm nhắm mắt lại, một lần nữa thiếp đi.

Sau giờ ngộ, ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt của Triển Chiêu, cảm giác ấm áp làm lông mi anh khẽ run, nhưng vẫn không tỉnh.

Bạch Ngọc Đường canh gác bên cạnh, đưa mắt nhìn anh.

“Ba ngày rồi.... Ngươi đúng là mèo con tham ngủ mà!”

Hàng lông mi như cánh bướm, nhện không được đưa tay vuốt nhẹ, lông mi khẽ run vài cái, tựa hồ không thể chịu được sự quấy nhiễu này, Triển Chiêu nhíu nhíu mày, mở mắt.

“Miêu nhi! Ngươi tỉnh rồi?”

Triển Chiêu kích động vịn phần nhìn Bạch Ngọc Đường, đáy mắt lộ ra chút mờ mịt, đôi môi run run như muốn nói gì đó, nhưng cổ họng đau quá.

“Nước...”

Bạch Ngọc Đường cầm một chén nước đã chuẩn bị sẵn qua, ngậm một hớp nước, cúi xuống kề vào miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu lúc đầu có chút kháng cự, sau đó do không kháng cự được sự cố chấp của Bạch Ngọc Đường, cho nên đành thuận theo, sau khi uống nước xong, mặt như phát sốt.

“Đại tẩu nói, tạm thời ngươi không thể động đây, cho nên mấy ngày nay ta phải uy ngươi bằng cách đó.”

Triển Chiêu rũ mắt, nói

“Làm phiền Bạch huynh.....”

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, vầng vàng muốn đứng dậy, lại đụng đến vết thương ở bụng nên không khỏi hớp một ngụm lãnh khí, nhíu nhíu mày, nhưng vẫn muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích, vết thương mà tét ra là không xử lý được đâu đó.”

Bạch Ngọc Đường nâng vai anh lên, bản thân nghiêng người ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng ôm anh vào lòng

“Người muốn gì cứ nói với ta là được.”

“Đứa nhỏ... Đứa nhỏ đâu?”

Tựa vào vai Bạch Ngọc Đường, cả người không có chút sức lực nào, lòng càng lo lắng hơn.

“Đứa nhỏ không sao đâu, đại tẩu vừa mới ôm nó tìm người bú rồi.”

”Bạch Ngọc Đường cố gắng điều chỉnh tư thế để anh được thoải mái: ”Thân thể của người còn yếu lắm, lát nữa đại tẩu sẽ bồng đứa nhỏ qua, người cứ an tâm nghỉ ngơi đi.”

Triển Chiêu an tâm, phát hiện mình đang nằm trong lòng Bạch Ngọc Đường, không khỏi lúng túng.

“Bạch huynh.....”

“Sao?”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, môi dán sát vào má của anh.

“Không phải lúc này người gọi ta là Ngọc Đường à?”

Triển Chiêu giật mình, hai má lại nóng lên.

Anh không nhớ trong lúc hôn mê mình đã vô tình nói ra hai chữ này, chẳng qua sâu trong nội tâm luôn luôn gọi như thế... Bạch Ngọc Đường hỏi anh, anh nhất thời không biết nên trả lời thế nào, tròn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hấn tựa tiếu phi tiếu nhìn mình, hơi thở ấm áp cứ phả lên mặt, không biết nên nói gì...

Xoay mặt đi, trong lòng thấp thỏm không yên.

“Ta ta ta... Người đừng hiểu lầm!”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu cứ lấp ba lấp bắp nói không nên lời, lông mi cứ chớp a chớp, sắc mặt ứng hồng, hoàn toàn không giống với vẻ ngoài trầm tĩnh như thường ngày, tâm thần nhộn nhạo, cúi người ngậm lấy đôi môi mỏng hơi lạnh kia, cảm giác thân thể của Triển Chiêu chợt cứng đờ, cũng không một tác tiến lên một bước, chỉ nhẹ nhàng mút vào, đầu lưỡi khẽ đảo qua đôi môi tinh xảo kia.

Triển Chiêu choáng váng, trong lòng không ngừng tự hỏi, Bạch Ngọc Đường đang làm cái gì vậy?

Bạch Ngọc Đường buông Triển Chiêu ra, Triển Chiêu hạ mắt xuống không dám nhìn thẳng vào hấn, vai đột nhiên căng thẳng, ngay sau đó bị kéo vào một lồng ngực ấm áp.

Bạch Ngọc Đường vùi đầu vào hõm vai của Triển Chiêu, hơi thở ấm áp khiến Triển Chiêu khẽ run run, trong lòng Triển Chiêu kinh nghi không ngừng, sao Bạch Ngọc Đường lại trở nên kì quái thế này, không lẽ...

Trong lòng dâng lên cảm giác hốt hoảng, Triển Chiêu đặt tay lên ngực của Bạch Ngọc Đường, ý đồ đẩy ra, lại động tới vết thương ở bụng, rên lên một tiếng đau đớn.

Bạch Ngọc Đường không buông tay ra, ngược lại càng ôm chặt hơn.

“Miêu nhi, không nên cử động! Nghe lời ta một lần thôi, đừng nhúc nhích...”

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, cánh tay của Triển Chiêu vẫn còn đặt lên ngực hấn, nhưng không tiếp tục đẩy nữa.

“Triển Chiêu, đừng nói gì hết, hãy nghe ta nói.”

Triển Chiêu trầm mặc, mơ hồ cảm giác được những gì Bạch Ngọc Đường sắp nói đến nhất định có liên quan tới việc kia.

Quả nhiên, bên tai truyền đến giọng nói của Bạch Ngọc Đường

“Ta đã làm người tổn thương quá sâu...”

Trái tim của Triển Chiêu run rẩy, tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe những lời này thốt lên từ miệng của Bạch Ngọc Đường, hốc mắt vẫn cảm thấy nóng nóng.

“Bạch...”

“Người đừng nói, hãy nghe ta nói!”

Bạch Ngọc Đường ôm anh thật chặt, đem mặt vùi vào hõm vai của Triển Chiêu.

Nam hiệp vốn nên ngạo nghễ hậu thế, nhưng bởi vì ta, người đã chịu rất nhiều khuất nhục..... Chiêu, hôm nay ta mới biết được, trên đời này người mà ta yêu nhất chính là người, nhưng người mà ta đã tổn thương nhiều nhất, cũng chính là người...”

“Khi ta tỉnh ngộ thì cũng quá muộn, chỉ hận sao không nhận ra người sớm hơn...”

Đưa tay khẽ phủi mấy sợi tóc trên trán của Triển Chiêu, cẩn thận đánh giá gương mặt anh, đôi mắt trong suốt này đã khiến tim mình được lấp đầy.

“Ta đối xử với người như thế, người không hận ta sao?”

Triển Chiêu ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn nước mắt của Bạch Ngọc Đường chảy dài trên má, đưa tay vuốt vuốt nếp nhăn trên chân mày của hắn.

Hận? Sao phải hận chứ? Bản thân rất khổ sở sao?

Dường như đây là chuyện thật lâu thật lâu trước kia.

Lau đi dòng lệ trên mặt của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lắc đầu.

“Đừng khóc, Ngọc Đường...”

Đừng khóc.....

Không thể kiềm được, Bạch Ngọc Đường lại kéo Triển Chiêu vào lòng, điên cuồng hôn lên đôi môi hơi lạnh kia.

Chiêu, người khoan dung với ta như thế, còn ta thì thiếu chút nữa đã mất đi người!

“Chiêu, người nên làm thế, ta biết, ta đã khiến người thất vọng nhiều rồi...”

Nhịp tim của Bạch Ngọc Đường truyền vào tai của Triển Chiêu, giống như nhịp tim lúc này của mình, Triển Chiêu ngắt lời Bạch Ngọc Đường, nói.

“Không, không có, người trong lòng ta, vẫn là Bạch Ngọc Đường ngạo tiểu giang hồ như trước kia, mãi mãi không thay đổi!”

Hai trái tim, cuối cùng cũng hòa cùng một nhịp đập....

Tóc tai giao triền, thân thể giao triền, đụng chạm ấm áp, tất cả đều rất chân thật.

Lúc ở trong động, khi ôm lấy thân thể lạnh như băng của Triển Chiêu, hắn chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng đến như thế

“Có thể ôm người, có thể nghe thấy tiếng tim đập của người, đối với ta, thế là đủ rồi...”

“Ta sẽ trả lại một Bạch Ngọc Đường ngạo tiểu giang hồ cho người, một Bạch Ngọc Đường của Triển Chiêu!”

Triển Chiêu thở một hơi thật dài, ôm lấy bờ vai rộng của hắn.

Một khi tình cảm chôn chặt trong đáy lòng được cởi bỏ, thế nào cũng không thu lại được!

Chỉ có thể đối mặt, không thể trốn tránh!

43. Chương 43

Tháng ba, rét tháng ba

Khai Phong qua làn sương mù mỏng như ẩn như hiện.

Trước cửa Hứa phủ...

“Thu Thụy!”

Hứa Thu Thụy dừng lại, không quay đầu, Trầm Tích Thu chạy đến trước mặt chàng, nhìn thẳng vào mắt chàng.

“Trầm huynh.....”

Từ lúc biết rõ tâm ý của Trầm Tích Thu dành cho mình, Hứa Thu Thụy thản nhiên đón nhận.

“Thu Thụy, người muốn vào sao?”

Đôi mắt của Hứa Thu Thụy trầm xuống, nhìn cửa lớn sơn đen trước mặt, mấy tháng trước, nơi này vẫn còn là một nơi rất náo nhiệt, không ngờ bây giờ lại trở nên hoang phế như thế.

“Dù gì từ nhỏ ta đã sống ở đây, hướng chi, Hứa gia cũng là nơi mà ta cùng Hữu Yên nương tựa lẫn nhau, ta không thể để Hứa gia lụn bại như thế!”

“Nhưng...” Trầm Tích Thu muốn nói lại thôi.

Hứa Thu Thụy giương mắt nhìn y, vẻ mặt dờ dãn

“Trầm huynh, có việc gì cứ nói thẳng ra đi!”

Nhìn nhà cửa nay đã thay đổi nhiều, sau đó nhìn Hứa Thu Thụy đã chịu rất nhiều tra tấn kia, tâm của Trầm Tích Thu như lại rỉ máu.

“Thu Thụy, người đừng hiểu lầm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ người!”

Hứa Thu Thụy xoay người thở dài

“Được Trầm huynh nâng đỡ, Thu Thụy thật cảm thấy thẹn trong lòng.”

Dứt lời xoay người bước vào cửa lớn Hứa phủ, Trầm Tích Thu vội vàng chắn trước người chàng, nói.

“Người không cảm thấy cái chết của cha người rất kì lạ sao?”

“Kì lạ?” Hứa Thu Thụy cười to: “Người chết thì đã chết cả rồi, còn gì để truy cứu? Cái chết kì lạ thì sao chứ?”

“Thu Thụy!”

Hứa Thu Thụy không muốn nói chuyện với y nữa, đi thẳng vào Hứa phủ, Trầm Tích Thu nhanh chóng tiến lên nắm chặt tay chàng, Hứa Thu Thụy định hất ra, chỉ nghe cửa lớn “két” một tiếng.

Trầm Tích Thu và Hứa Thu Thụy nhìn về phía cửa lớn, chỉ thấy cửa lớn đã mở hơn phân nửa.

Từ bên trong có một người bước ra.

Người nọ tất nhiên cũng nhìn thấy cả hai người, thế nhưng lại do dự không dám tiến lên.

“Là người?”

Hứa Thu Thụy sải bước tiến lên phía trước.

“Nhị thiếu gia!”

Là A Phúc

Trầm Tích Thu nhú nhú mày.

Hứa Thu Thụy vừa bước vào, liền gặp Hứa Hữu Yên.

Nhớ lúc nàng bị ép giả thành Tập Yên, Hứa Thu Thụy không khỏi có chút lúng túng, Hứa Hữu Yên không biết gì cả, sau khi Vong Ưu được giải, cái gì cũng quên hết.

“Nhị ca”

Cúi đầu gọi một tiếng, hốc mắt đỏ lên.

Hứa Thu Thụy thở dài, sau này cái nhà này chỉ còn chàng và muội muội này thôi.

Trầm Tích Thu nhìn A Phúc chăm chăm.

“Những người khác đâu, tại sao lại không ra đây?”

A “húc không dám ngẩng đầu, đáp,

“Bình sinh lão gia đối với ta cũng không tệ, sau khi lão gia chết không ai dám ở đây, chỉ có ta không đành lòng nhìn lão gia cô đơn ở đây...”

Nói xong nước mắt khóc, Hứa Thu Thụy thở dài.

“Không nghĩ rằng người sẽ trung thành với lão gia như thế, vậy người hãy ở lại đây, để ngôi nhà này đỡ hoang vắng hơn...”

Trầm Tích Thu định nói, thế nhưng nghe Hứa Thu Thụy nói thế nên không nói nữa.

Đứng lặng ở linh đường một hồi, đốt một nén nhang.

“Người hạ táng lão gia?”

A phúc gật đầu một cái, cúi đầu xuống.

“Còn có đại..... Đại thiếu gia.”

“Đại thiếu gia? Hắn đã trở về rồi sao?”

“Dạ, sau ba ngày kể từ lúc lão gia chết, Đại thiếu gia đã về, sau khi chôn lão gia xong lại đi.”

Hứa Thu Thụy chán nản, cha mình qua đời, bản thân ngay cả một chút hiếu đạo cũng không có... Cuối cùng còn để người kia trở lại làm thay.

Nhớ tới vị đại ca này, Hứa Thu Thụy càng đau lòng hơn.

Hứa Nhất Ninh là một đứa con nuôi

Nhớ năm đó sau khi ông quy ẩn, liền đổi tên họ ở lại khai Phong an cư lạc nghiệp, mở tiệm bốc thuốc, do thuốc của ông tốt hơn những nơi khác, mỗi lần đến thiên tai đều phát thuốc cứu người, cho nên đã trở thành Hứa đại thiện nhân ở Khai Phong, sinh ý cũng rất tốt.

Thế nhưng ông vẫn có một nỗi buồn, dù đã hơn năm mươi nhưng ông vẫn không có mụn con nào, nghĩ tới gia nghiệp cả đời mình gầy dựng nên giờ lại không có người kế nghiệp, nỗi khổ khó nói nên lời, chỉ có thể than ngẩn thở dài.

Có một lần trên đường đi chùa trở về, ông thấy có một đứa nhỏ đang ngồi ở ven đường, tiến lên hỏi han vài câu mới biết, thì ra người nhà không có tiền xem bệnh nên đã vứt bỏ nó, lòng trắc ẩn nổi lên, ông mang nó về nhà trị liệu, nhận làm con nuôi, đặt tên cho nó là Hứa Nhất Ninh

Nghĩ lại cũng thật là kì lạ, từ khi mang Hứa Nhất Ninh về nhà được hai năm, Hứa thị đột nhiên sinh con, tức là Hứa Thu Thụy, bản thân khó sanh mà chết, bởi vì sự bất hạnh này và để tưởng niệm người vợ đã mất của mình, ông hết mực yêu thương Thu Thụy, và cũng tỏ ra lạnh nhạt với Hứa Nhất Ninh. Năm năm sau, ti thiếp của ông lại sinh hạ Hứa Hữu Yên, sự vui vẻ đã làm ông càng thêm lạnh nhạt với Hứa Nhất Ninh.

Hứa Nhất Ninh không để ý tới, trong lòng hắn vẫn luôn biết ơn ông, cho nên dù có ai nặng nhẹ gì hắn, hắn chỉ cười nhẹ cho qua, chỉ xem mình như một hạ nhân trong nhà.

Ai ngờ chính cái chỗ mà Hứa Nhất Ninh xem là bình thường ấy lại trở thành chuyện bi hài của Hứa gia: Một vị hiệp khách hành tẩu giang hồ nhiều năm đến bái kiến Hứa lão gia, vừa nhìn thấy Hứa Nhất Ninh

lại nhất kiến chung tình, không biết từ khi nào dây dưa, mà cả Hứa Nhất Ninh cũng ưng thuận, điều đó đã khiến ông nổi trận lôi đình, sau một cuộc cãi vã đã đuổi hẳn ra khỏi nhà, từ đó về sau không nhận hẳn là con nữa!

Khi Hứa Thu Thụy biết chuyện này, trong lòng không khỏi tiếc thương cho vị đại ca kia, từ nhỏ đã bị người nhà vứt bỏ, được người ta nhận nuôi một thời gian lại tiếp tục bị ruồng bỏ lần thứ hai, may mắn vị hiệp khách kia rất chung tình với hẳn, hi vọng sau này có thể nhận được nhiều quan tâm hơn.

Hứa Thu Thụy luôn nhớ rõ, lúc đại ca bị cha đuổi ra khỏi cửa, hẳn bình tĩnh quỳ ngoài cửa dập đầu mấy cái, sau đó cùng vị hiệp khách kia bỏ đi.

Lúc đó Hứa Thu Thụy còn leo lên tường, nhìn bàn tay của bọn họ nắm thật chặt, sau đó đại ca còn quay sang cười ôn nhu với người nam nhân kia.

Hứa Thu Thụy đứng sau cửa sổ, xoa xoa mắt.

Lúc ấy mình còn rất nhỏ, chỉ cảm thấy nụ cười của đại ca rất đẹp, bây giờ mới hiểu được, nụ cười ấy còn mang theo sự tin tưởng và hạnh phúc....

44. Chương 44

Hãm Không đảo

Lô Phương đưa cho Bạch Ngọc Đường một tấm da dê, Bạch Ngọc Đường nhận lấy.

Là một tấm bản đồ của một gian phòng, trong gian phòng gồm có những gì đều được vẽ ra đến nhất thanh nhị sở.

“Ngũ đệ, người thấy thế nào?”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường khẽ nhếch, cuộn tấm da dê lại bỏ vào ngực.

“Cái này chơi được!”

Lô Phương cau mày

“Ngũ đệ đừng đùa giỡn quá trớn đó, nếu lỗ nơi này chính là hang ổ, không phải đã vào chốn nguy hiểm rồi sao?”

“Biết, mấy chỗ khác ta không hứng thú.”

“Người định bao giờ đi?”

“Ngày mai”

“Còn Triển Chiêu thì sao?”

Bạch Ngọc Đường im lặng, đứng vậy... Làm sao để không cho Triển Chiêu biết?

Triển Chiêu nằm trên giường, một tay chống cằm, nhìn đứa nhỏ đang ngủ say.

Tóc hơi quăn, đôi lông mi thật dài, cái mũi cao cao, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi nhếch lên.

Khóe miệng của Triển Chiêu bất giác nhếch lên, nhẹ nhàng điếm lên chóp mũi nho nhỏ ấy.

Không phải không bao giờ tiếp xúc với trẻ con, lúc đi tra án cũng có khi ẵm mấy đứa nhỏ, lúc ấy chỉ có lòng bảo vệ thôi, chưa từng nghĩ qua cảm giác khi ôm sinh vật mềm mại này trong lòng sẽ như thế nào?

Cuối cùng cũng tỉnh lại... Đứa nhỏ này ngủ bên cạnh mình cũng rất thơm, thân thể được lau qua, khuôn mặt đầy đặn hơn, trong lúc nhất thời có chút xa lạ.

Bỗng nhiên có chút hoảng hốt, vật nhỏ này đã ở trong thân thể mình bảy tháng, là bảy tháng đó....

Không thể tin được!

Nhắm mắt lại, cũng may, bây giờ đứa nhỏ này bình an nằm trước mặt mình!

Bạch Ngọc Đường cố ý cho đứa nhỏ mang họ Triển

Thở dài, đứa nhỏ này theo ai cũng quan trọng lắm sao?

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường lấy tên là một chữ...Diễm.

Triển Diễm Triển Diễm.

“Diễm nhi.....”

Lần đầu nghe cái tên này, mặt Triển Chiêu phát sốt lên, đây là danh tự của Bạch Ngọc Đường mà

Bạch Ngọc Đường cười thực gian xảo

Triển Chiêu nhẹ nhàng vỗ vỗ đứa nhỏ, tinh thần mơ hồ.

Ở trên đảo ba tháng, nhưng lòng vẫn nghĩ về vụ án của Đường Môn, trong khoảng thời gian này Bạch Ngọc Đường cứ bận rộn bên ngoài, mỗi lần trở về lại đem đến cho anh một ít manh mối, tuy Bạch Ngọc Đường đi vắng, nhưng mỗi lần anh vừa bước ra khỏi phòng thì bị Lô phu nhân phát hiện lỗi về, nếu không thì cũng bị tứ tử phát hiện rồi gọi Lô phu nhân.

Hình như bọn họ theo dõi mình

Triển Chiêu xoa xoa trán, thở dài, nhẹ nhàng đứng dậy.

Kéo dần thân thể cứng ngắc của mình ra, cảm thấy mình sắp biến thành sâu lười rồi, ngay cả Cự Khuyết cũng bị Bạch Ngọc Đường đem giấu ở cái xó nào!

Tay sờ lên bụng, nhú mào.

Vết thương đã khép lại rồi, nhưng... Cảm giác cứ sao sao ý.

Bạch Ngọc Đường vừa bước vào đã thấy Triển Chiêu đứng bên cửa sổ, Triển Chiêu xoay đầu lại, đôi con ngươi trong suốt nhìn mình.

“Miêu Nhi, sao lại xuống giường rồi?”

Lấy áo choàng khoác lên người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường rất hiểu tính tình của Triển Chiêu, đối với con mèo mệnh lao lực này, nằm trên giường ba tháng trời quả đúng là cực hình, đổi lại là mình chắc cũng phát điên mất

Triển Chiêu đẩy tay Bạch Ngọc Đường ra, lắc đầu,

“Còn nằm nữa chắc ta buồn mà chết mất.”

Bạch Ngọc Đường đến bên giường, nhìn đứa nhỏ đang ngủ say, nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi của nó.

“Nhóc con, lại không ngoan làm phiền phụ thân của người sao?”

Triển Chiêu lườm hần một cái,

“Diễm nhi không có bản lĩnh như người đâu!”

Bạch Ngọc Đường giả vờ như không nghe thấy.

“Ngọc Đường, lần này ra ngoài có thu hoạch được gì không?”

Rón rén rời giường.

“À, ta vừa mới đến Khai Phong phủ.”

Triển Chiêu xoay người, hỏi.

“Đại nhân... Vẫn khỏe chứ.”

Theo đại nhân đã nhiều năm, lần đầu tiên nghỉ việc lâu như thế... Vụ án này đã kéo dài gần một năm rồi!
“Tốt, mọi chuyện ở Khai Phong cái gì cũng tốt cả, Công Tôn Sách còn chuyển lời cho ta bảo người lo nghỉ ngơi cho tốt đi, mấy chuyện khác không cần để ý tới làm gì!”

Triển Chiêu phì cười.

“Ta bây giờ tốt lắm, còn nghỉ ngơi cái gì!”

Bạch Ngọc Đường từ phía sau ôm lấy anh, nói khẽ vào tai anh.

“Miêu Nhi, nhìn một chút nữa là tốt rồi, vụ án này cứ giao cho ta, đại tẩu nói...”

“Đại tẩu nói thân thể ta bị thương quá nặng, cho nên nhân dịp này hảo hảo nghỉ ngơi thật tốt để trị dứt bệnh chứ gì!”

Triển Chiêu thay hấn nói hết phần còn lại, lại than

“Ta biết, các người chỉ muốn tốt cho ta.”

Bạch Ngọc Đường nửa kéo nửa ôm Triển Chiêu đến cửa sổ, để anh ngồi lên ghế

“Được rồi, đại tẩu cũng nói, chùng nào bụng người khỏi hẳn sẽ cho người ra ngoài...”

Đưa tay sờ sờ bụng của Triển Chiêu, bị Triển Chiêu đập một phát.

“Thiệt không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nắm lấy tay Triển Chiêu đặt trước ngực.

“Cái gì mà thiệt hay giả?”

Triển Chiêu kéo một tay ra, tay kia còn để trên ngực của Bạch Ngọc Đường, hỏi.

“Ngọc Đường, người không nói dối ta chứ?”

“Bạch gia từ trước đến nay nói một là không có hai”

“Được...”

Triển Chiêu đứng dậy, đặt tay của Bạch Ngọc Đường lên bụng của mình.

“Như thế có tính là khỏi hẳn chứ?”

Ngón tay của Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng xoa lên bụng, thấy nó đã bằng phẳng như lúc trước

“Khá nha Miêu Nhi! Lại lên ta luyện võ nữa hả?”

Triển Chiêu trừng hấn,

“Do thuốc của Lô phu nhân tốt chứ bộ.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu,

“Có tốt đến đâu cũng không thể khôi phục đến như thế! Người gạt ta!”

Triển Chiêu cúi

“Người!!”

Bạch Ngọc Đường thừa lúc anh chưa chuẩn bị liền kéo anh vào lòng, tiện thể nhẹ nhàng hôn lên môi anh, Triển Chiêu nhất thời không nói được gì.

Buồn cười nhìn gương mặt ửng hồng của Triển Chiêu, cái con mèo này thật là...

Thở dài một tiếng, ôm người vào lòng.

“Miêu Nhi... Người không tin Bạch Ngọc Đường sao?”

Triển Chiêu ngẩn ra, lắc đầu

“Nếu không phải, vậy cứ giao vụ án này cho ta, người cứ nghỉ ngơi cho tốt, ta chờ người cùng ta đi tuần nhai...”

Triển Chiêu ngạc nhiên, đẩy Bạch Ngọc Đường ra, hỏi.

“Cùng người tuần nhai? Người.....”

Ánh mắt dừng lại bên hông của Bạch Ngọc Đường....

Ngực tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ!

“Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường gác chân lên bàn, thả người ra sau.

“Sao hử Miêu Nhi, Bạch gia không xứng sao?”

“Người..... Ai!”

Triển Chiêu hiểu tâm ý của hắn, xem ra... Bạch Ngọc Đường thật sự muốn ở cùng một chỗ với mình....

Dây dưa!

“Ngọc Đường, người vốn nên tự tại trên giang hồ, không hợp với chốn quan trường...!”

Rối rắm!

Bạch Ngọc Đường cười nói,

“Bạch Ngọc Đường ta từ trước tới nay nói một thì không có hai, nói được làm được! Với lại...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nói tiếp

“Có mèo con nhà người làm bạn, quan trường chưa chắc sẽ nhàm chán!”

Triển Chiêu vẫn lo lắng,

“Ngọc Đường.....”

Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, nói

“Được rồi, là Bạch gia tự nguyện, không liên quan tới ai hết...”

Không ngờ câu tiếp theo của Triển Chiêu là...

“Ngọc Đường, người..... Mặc hồng y, không phải có chút...”

Dừng lại, vẻ mặt không đành lòng nhìn, Bạch Ngọc Đường sững sờ một chút, nhảy dựng lên.

“Mèo thối! Bạch gia ta phong lưu tiêu sái! Mặc cái gì nhìn cũng đẹp hết nha!”

Triển Chiêu bật cười.

“Vậy ngày mai Triển Chiêu sẽ theo người về Khai Phong phủ thưởng thức một chút!”

“Không được!”

“Không phải Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay nói một không có hai sao?”

Bạch Ngọc Đường cắn răng, con mèo này...

Triển Chiêu rút tấm da dê ra, trải lên bàn.

Bạch Ngọc Đường sờ tay vào ngực, quả nhiên trống trơn.

“Khá lẩm tặc miêu, cái khác của Bạch gia không học, lại học cái thói này mau như thế!”

Triển Chiêu nhú mày

“Đây không phải là Hứa phủ sao?”

Bạch Ngọc Đường giựt lại, cười toe toét.

“Hứa phủ này là một nơi cần để ý tới...”

Triển Chiêu cuộn tấm da dê lại, nhét vào trong ngực.

“Bây giờ người có mang ta theo không?”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi,

“Không thì sao?”

Đùa hả, tấm da dê đó Bạch gia đã nhớ hết cả rồi, muốn lấy cái này uy hiếp ta à...

“Được, ta tự đi.”

Bạch Ngọc Đường từ trên ghế nhảy xuống.

“Miêu Nhi, người nữ để Diễm nhi ở lại một mình sao?”

Triển Chiêu giật mình, suy nghĩ lại.

“Diễm nhi ở đây thì ta yên tâm rồi.”

Nói xong áp sát không tha nhìn Bạch Ngọc Đường chằm chằm.

Bạch Ngọc Đường ai thán.

Lạnh đến tận xương

~~Một chiếc xe ngựa không nhanh không chậm đi về phía trước, trong xe buông rèm thật dày.

Triển Chiêu hoảng sợ đến suýt ngất, trừng mắt liếc cái tên Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường duỗi thẳng chân, tựa người vào cái nệm mềm mại sau lưng, lấy hồ rượu kê sát bên môi.

“Miêu Nhi, ta chỉ muốn tốt cho người, bên ngoài trời lạnh, thân thể của người sao có thể chịu được...”

Triển Chiêu hừ một tiếng, quay mặt ra cửa sổ.

Bạch Ngọc Đường uống một ngụm rượu, nương theo ánh sáng mỏng manh nhìn sườn mặt nửa tối nửa sáng của Triển Chiêu.

Thở dài, thật muốn đê con mèo này ra ăn đến không còn mẩu xương nào...

“A!”

Bạch Ngọc Đường hoảng hồn, nhìn Triển Chiêu

“Sao vậy?”

Triển Chiêu luống cuống quay đầu lại, mở to hai mắt.

“Nguy rồi!... Hôm qua đại tẩu có nói hôm nay là một trăm ngày của Diễm nhi, cần mở tiệc chúc mừng...”

Hồ rượu trên tay của Bạch Ngọc Đường rơi xuống.

“...!”

Hãm Không đảo

Lô phu nhân nhìn tờ giấy trên tay, hai mắt híp lại, nhưn mi, tứ thủ biết điều trốn ngoài cửa.

Không những lén ta trốn đi, còn dám quên ngày hôm nay nha...

Hảo tiểu tử... Giỏi lắm...

Hai tên tiểu tử thôi, sinh con ra rồi không nói một tiếng giao cho lão nương này?

Giỏi...

Triển Chiêu rùng mình, Bạch Ngọc Đường ôm anh vào lòng.

Hai chúng ta là đại nam nhân, sinh con là do ngoài ý muốn thôi, sao phải tuân theo nhiều quy củ như thế...

45. Chương 45

Hứa phủ

Hoa viên của Hứa phủ không lớn, nhưng được xây dựng rất kì công

Hòn non bộ tinh xảo y như một quả núi thật, trong ao nuôi cá, lương đình độc đáo, dọc theo bờ tường bao quanh hoa viên là dây thường xuân, vào mùa hè thì xanh biếc cả bức tường, ở giữa hoa viên là một cây Thanh Tùng, phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã.

Đầu mùa xuân, trời còn rất lạnh, trong hoa viên không có hoa, Trầm Tích Thu ngồi trong lương đình, nhìn A Phúc đang bận rộn.

A phúc bận rộn tu bổ hoa lá, cắt tỉa thật cẩn thận, không phát giác có người đang theo dõi mình.

Cuối cùng cũng xong, A Phúc đứng dậy lau mồ hôi, cầm dụng cụ định rời đi, bỗng nhiên vấp phải một cục đá, thiếu điều ngã xuống đất.

Loạng choạng một hồi rồi đứng thẳng người, tiếp tục đi thẳng về phía trước, trong mắt Trầm Tích Thu xuất hiện ý cười rất khó phát hiện ra.

“Hữu Yên”

Hứa Hữu Yên hồi thần nhìn người đang đứng trước mặt mình, miễn cưỡng cười lấy lệ, Hứa Thu Thụy nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, đau lòng nói.

“Trời lạnh lắm, mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hứa Hữu Yên gật đầu, nhìn hoa viên một lần, thở dài một tiếng xoay người đi.

Hứa Thu Thụy nhìn về hướng nàng vừa mới nhìn, sửng sốt.

Hứa Hữu Yên nhìn lương đình, người ngồi trong lương đình chính là Trầm Tích Thu.

Tâm của Hứa Thu Thụy nhói đau...

Hữu Yên...

Khai Phong phủ

Công Tôn Sách không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu, Bao Chứng kì quái nhìn hai người.

Tuy trên đường Triển Chiêu đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng khi thực sự giáp mặt, ngoại trừ vẻ vui mừng được biểu lộ bên ngoài, còn có chút áy náy.

Ánh mắt của Công Tôn Sách chuyển qua bụng của Triển Chiêu, gật gù

“Được được, vậy là tốt rồi...”

“Làm phiền tiên sinh lo lắng...”

Triển Chiêu đỏ mặt, cúi đầu, nói nhỏ như muỗi kêu.

Bao Chứng cau mày

“Gần đây Triển hộ vệ.....”

“Đại nhân!”

Bao Chứng ngừng nói, nhìn Vương Triều vừa bước vào.

“Triển đại nhân, ngài đã trở lại!”

Wương Triều vừa bước vào đã nhìn thấy Triển Chiêu, sắc mặt khó nén được vẻ vui mừng.

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, hỏi.

“Wương Triều, các huynh đệ đều tốt chứ?”

Tốt cả tốt cả! Triển đại nhân, thân thể của ngài...”

“Wương Triều, tiểu tử ngươi giờ không có gì việc làm đúng không?”

Bạch Ngọc Đường sợ Triển Chiêu lúng túng, vội mở lời chuyển đề tài.

Wương Triều ngăn người, nhìn Bao Chứng, nói.

“Đại nhân, không thấy Trầm Tích Thu, cả Tam tiểu thư của Hứa gia cũng thế!”

“Cái gì? Từ lúc nào thì không thấy?”

“Hứa tiểu thư không bước ra khỏi khuê môn, hôm nay mới phát hiện ra đã không còn ở trong phủ, bốn ngày sau, cả Trầm Tích Thu cũng biến mất.”

“Trầm huynh?”

Không ai trả lời.

Hứa Thu Thụy đẩy cửa phòng ra, nhìn xung quanh, kinh ngạc.

Lúc này còn thấy Trầm Tích Thu ở đây mà, sao giờ lại chẳng có ai.

Hứa Thu Thụy rùng mình, Trầm Tích Thu đã biến mất!

Thuận tay đóng cửa lại, một mảnh hôn ám, suy nghĩ một chút vẫn nên hé cửa ra một chút, một tia ánh sáng yếu ớt lọt vào phòng.

Hứa Thu Thụy vẫn còn nhớ, trước kia căn phòng này chính là nơi ở của mẫu thân, trong trí nhớ của mình, cha chưa bao giờ cho bất kì ai đến gần đây.

Trong không khí, bụi cứ bay bay, trên bàn đặt hai cái chúc thai, nhưng chỉ có một cái để nền vào, còn bên kia chỉ có những vụn nền, có lẽ đã được lấy đi rồi.

Hứa Thu Thụy lấy đá lửa, đốt cây nến còn lại.

Theo trực giác, trong phòng này còn cất dấu một thứ gì đấy...

Hứa Thu Thụy cầm chúc thai, bắt đầu tìm kiếm.

Bắt đầu từ bàn, chậu hoa, ghế đầu, ngay cả kệ giường kệ cửa gì cũng kiểm tất...

Tất cả đều kiểm kĩ, cuối cùng, ánh mắt của Hứa Thu Thụy dừng lại ở phía Đông của giá sách.

Đến gần, trên giá sách có để vài cuốn sách, nghiêng nghiêng ngã ngã.

Hứa Thu Thụy nhíu mày.

Trên giá sách có sách, nhưng không có bụi!

Mò mò từng tầng, đến tầng gần cuối một bậc, Hứa Thu Thụy dừng tay.

Y định phải một quyển sách.

Mấy giá sách này không có thứ gì kì lạ, duy chỉ có quyển sách này có vấn đề.

Cho dù Hứa Thu Thụy có cố gắng cách mấy, quyển sách kia cũng không di chuyển.

Hứa Thu Thụy bỏ nền xuống, dùng hai tay xoay xoay vài cái.

Cạch cạch Giá sách từ từ chuyển động, một con đường màu đen từ từ hiện ra.

Hứa Thu Thụy hít sau một hơi, là một mật đạo!

Gió lạnh từ mật đạo thổi vào, tấp vào mặt.

Hứa Thu Thụy rung mình, mật đạo trước mắt tựa như miệng của một con quái vật khổng lồ, một nỗi sợ hãi từ lòng bàn chân truyền ra khắp cả người.

Chàng biết, trong Hứa phủ có ẩn chứa một bí mật, chẳng qua lúc ấy chàng không muốn biết.

Lúc cha còn chưa mất, nhà còn rất náo nhiệt, Hữu Yên vẫn còn là một cô gái ngây thơ hoạt bát.

Bây giờ.....

Hứa Thu Thụy chần chừ trong chốc lát, cầm chúc thai đi vào mật đạo.

46. Chương 46

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Không tìm thấy?

“Chẳng lẽ bỏ trốn?”

Triển Chiêu liếc hắt một cái, hai người đó có cần phải bỏ trốn không?”

“Tóm lại đi xem trước đã, đại nhân?”

Bao Chứng nhú mày, suy nghĩ một chút rồi nói.

“Triển hộ vệ, bản phủ cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế đâu, Trầm Tích Thu kia không nói, nhưng ngay cả tiểu thư Hứa gia thì...”

Dừng một chút, nhìn hai người trước mắt.

“Hai người hãy đi xác nhận xem đó có phải là tiểu thư Hứa gia thật hay không?”

Triển Chiêu ra khỏi cửa lớn của Khai Phong phủ, không nói lời nào, Bạch Ngọc Đường cũng mang một bụng tâm sự nặng nề.

Hai người đứng trước cửa Hứa phủ, Triển Chiêu nhìn cái tay nắm bằng đồng, dừng bước.

“Thế nào?”

Bạch Ngọc Đường dừng lại, tâm thần Triển Chiêu có chút hoảng hốt, bỗng nhiên quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, nói.

“Ngọc Đường, hay người về Hãm Không đảo trước được không?”

Người sợ đại tẩu nổi giận sao? Bây giờ ta về cũng đâu làm gì được...?”

Triển Chiêu lắc đầu, thấp giọng nói,

“Ta có dự cảm xấu, hình như Diễm nhi sẽ gặp nguy hiểm.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, cười cười.

“Miêu Nhi, không lẽ vài ngày không gặp Diễm nhi cho nên nghĩ quẩn rồi đúng không? Hay người về trước đi, ta ở lại đây được rồi.”

“Không phải.”

Triển Chiêu kéo kéo ống tay áo của Bạch Ngọc Đường, nghiêm mặt nói.

“Thật đó, ta cứ thấy lo lo sao ý.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vai Triển Chiêu

“Được rồi, xong chuyện này chúng ta sẽ trở về, nha?”

Triển Chiêu cũng không còn cách nào khác, suy nghĩ một chút rồi đành nhú mày gật đầu đồng ý, sau đó tiến lên gõ cửa.

Hồi lâu không có động tĩnh, Bạch Ngọc Đường mất kiên nhẫn, đưa tay đẩy, cửa từ từ mở ra.

Hai người nhìn nhau, Triển Chiêu vào trước, Bạch Ngọc Đường dựa theo trí nhớ của mình nhìn xung quanh phủ, chân mày càng lúc nhú chặt.

Không chỉ mình Hứa tiểu thư và Trần Tích Thu mất tích, cả Hứa phủ không có lấy một bóng người!

Ánh nến chập chờn phản chiếu bóng dáng của Hứa Thu Thụy lên vách tường.

Khi Hứa Thu Thụy đến một lối rẽ bèn dừng lại, không biết có nên đi tiếp hay không.

Cảm thấy chỉ cần mình tiến thêm một bước, tất cả bí ẩn nhiều năm của Hứa phủ sẽ có lời giải đáp, nghĩ tới đây, chàng lại do dự.

Không đợi chàng quyết định, một chuyện bất ngờ xảy ra!

Một cơn gió lớn thổi qua, ai đó đánh đổ cây nến của chàng, tay kia bịt chặt miệng chàng.

Chúc thai ngã trên mặt đất, cây nến lăn vài vòng, tắt ngúm, bốn phía lâm vào hắc ám.

Hứa Thu Thụy muốn hét lên, nhưng chàng không dám giãi dựa, bởi vì chàng biết người vừa tập kích chàng chính là...

Trần Tích Thu!

Trần Tích Thu nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai chàng, nói.

“Suýt..... Đừng lên tiếng!”

Hứa Thu Thụy gật gật đầu, Trần Tích Thu bỏ tay ra, kéo chàng đi tiếp.

Hứa Thu Thụy không nói gì, chàng biết, tất cả mọi chuyện sắp được phơi bày rõ ràng, có hỏi cũng vô dụng thôi.

Đi theo Trần Tích Thu vào mật thất, bên trong mật thất, một tia sáng mỏng manh lọt ra ngoài, ngoài ra còn có.... Tiếng thở dốc.

Tiếng thở dốc thô nặng!

Hứa Thu Thụy cả kinh, nơi này có người!

Khi Hứa Thu Thụy bắt đầu run rẩy, Trần Tích Thu nhéo nhéo tay chàng, ý bảo chàng bình tĩnh.

Hứa Thu Thụy lạnh cả xương sống, cảm thấy trên người như có hàng vạn con kiến bò khắp người, sợ đến mức cái gì cũng không để ý tới.

Bởi vì tiếng thở dốc này rất quen!

Run rẩy nhìn vào mật thất.

Trong mật thất một mảnh bừa bãi, trên mặt đất chỉ đốt nửa cây nến phát ra ánh sáng yếu ớt,

Có một người đang ngồi ở giữa mật thất, Hứa Thu Thụy nhìn người đó, thở phào nhẹ nhõm.

Là A Phúc.

Nhưng ngay lập tức có chút nghi hoặc, sao A Phúc lại biết nơi này? Gã đến đây làm gì?

Hứa Thu Thụy nghi ngờ nhìn Trần Tích Thu nhưng lại bị dọa sợ hết hồn.

Hai mắt Trầm Tích Thu thẳng thốt nhìn chăm chăm vào A Phúc, trong mắt chứa đầy cừu hận.
Cừu hận?

Trầm Tích Thu và gia nhân nhà mình có cừu hận gì chứ?

A Phúc đột nhiên rống to, Hứa Thu Thụy bị dọa đến mất hồn, Trầm Tích Thu vội bịt tai chàng lại.

“Con đàn bà độc ác...”

Cố gắng bình ổn trái tim mình lại, Hứa Thu Thụy nghe A Phúc rống lên, cả người cứng ngắt.

Giọng nói này.....

Đây tuyệt đối không phải là giọng của A Phúc, tên này không phải là A Phúc!

A Phúc đứng dậy, lau lau mặt, bỗng nhiên nói,

“Mau ra đây!”

Trầm Tích Thu bước ra, Hứa Thu Thụy không dám nhúc nhích.

Không phải Hứa Thu Thụy không muốn đi ra, nhưng lúc này sợ quá cho nên quên mất chân mình dùng để làm gì rồi.

A Phúc đưa tay lên mặt kéo xuống, một khuôn mặt khác hiện ra, khuôn mặt này, đối với Hứa Thu Thụy mà nói, là khuôn mặt chàng vô cùng quen thuộc.

Y nhìn Hứa Thu Thụy, thở dài.

“Thu Thụy.....”

Hứa Thu Thụy tựa lưng vào vách tường, dần dần trượt xuống đất.

Trầm Tích Thu đến trước mặt gã, nhìn cái hộp trên mặt đất

“Đáng giá không?”

Gã cười to

“Có đáng giá, ta đã chờ nhiều năm rồi, đáng tiếc... Cuối cùng cũng bị con đàn bà đó lừa!”

Trầm Tích Thu nhìn thẳng vào hai mắt gã, chậm rãi lắc đầu, nói.

“Không phải bà ta lừa người, là ta.”

Trong mắt gã lóe lên tia sáng, nghi ngờ hỏi.

“Người?”

Trầm Tích Thu cười cười, nói

“Tờ giấy mà người nhìn thấy trong hoa viên hôm ấy, chính là của ta.”

Gã không nói gì, ánh mắt bắt đầu óan độc, Trầm Tích Thu chấp hai tay sau lưng, đi vài bước, thản nhiên nói.

“Ta chỉ muốn thử một chút, không nghĩ rằng... Đó là người.”

Hai tay gã siết chặt lại, Trầm Tích Thu khinh thường liếc gã, nói.

“Năm ấy người ấy uy phong dũng mãnh như thế, chỉ là không biết nếu bọn họ biết năm đó y tình nguyện chết dưới tay người thân tín nhất của mình là người, họ sẽ nghĩ sao nhỉ?”

“Mười bảy năm trước, người không từ bất kì thủ đoạn nào để đoạt bí tịch Hầu La Hương, mà buồn cười thay, bí tịch này chỉ có mình môn chủ Đường Môn biết, nên người cố ý để con gái của môn chủ Đường Môn chạy thoát, nghĩ rằng cô ta sẽ biết, đúng không?”

Gã nặng nề hừ một tiếng, bất ngờ chưởng vào ngực của Trần Tích Thu, Trần Tích Thu chỉ nhẹ nhàng né đi, lắc đầu nói,

“Người tưởng người vẫn là Vô Hình quân tử ngày nào sao?”

Gã gầm lên, lại tung ra một quyền.

“Câm miệng!”

Trần Tích Thu vung tay trái, gã lão đảo ngã ra phía sau, ngồi bệt xuống đất.

Trần Tích Thu thở dài.

“Năm đó người đã đoán trước, khi hậu bối vô lâm xuất hiện, Đường Quyền của người sẽ không còn xưng bá giang hồ, cho nên người muốn cướp bản bí tịch kia...”

“Đáng tiếc người thiên toán vạn toán, nhưng lại không nghĩ đến tiểu cô nương kia tuổi còn nhỏ lại có tâm cơ sâu như thế, sau khi nàng thoát, người nhiều năm phát động mọi người truy tìm tung tích nàng, ai ngờ lại mang tới họa sát thân.”

“Thế nhưng cũng không sao, người cho Liễu A Phúc làm hạ nhân thân tín của người, bởi vì vóc dáng của người và gã có chút tương tự nhau, sớm muộn gì gã cũng thay người chết, sau đó người sẽ dùng thân phận của gã để sống tiếp...”

Gã im lặng, Trần Tích Thu cũng không nói gì, nhưng hai tay siết chặt không ngừng run rẩy, cố gắng nhẫn nại, nhất thời toàn mặt thất im lặng đến mức đáng sợ.

“Thực ra người là ai?”

Một hồi lâu, cuối cùng gã cũng mở miệng trước.

Hai mắt Trần Tích Thu hiện lên nỗi thống khổ, cắn răng đáp.

“Không lẽ người đã quên người đã giao cuốn bí tịch đó cho người là ai?”

Cả người gã như nhũn ra, hai mắt nhìn chằm chằm vào Trần Tích Thu, lẩm bẩm.

“Là người.. Người là con trai của nàng...Đúng rồi đúng rồi, người hận ta cũng phải thôi!”

“Đúng vậy, ta chính là con trai của Tần Thu. Không nghĩ ra sao? Lúc mẹ ta mang ta theo, bà ấy đã chết vào ngày ấy, lúc ấy ta chỉ mới tròn sáu tuổi.”

Trần Tích Thu kích động, hung hăng nhìn gã, nói.

“Mẹ ta năm đó cái gì cũng cho người, bà ấy tin tưởng người như thế, nhưng người lại đối với bà ta thấy chết không cứu!!”

Sắc mặt gã trắng bệch.

“Tần Thu, Tần Thu nàng.....”

Không phải gã thấy chết mà không cứu, tình hình lúc đó..... Lúc ấy gã không thể ngờ rằng Tần Thu lại có con!

Bản thân qua một năm, Tần Thu lại có hài tử!

47. Chương 47

Lời tác giả: Xin lỗi, lam điền quả thực đã ngâm giấm rất lâu, lâu đến nỗi chắc mọi người cũng quên hết nội dung đi đến đâu rồi nhỉ, là lỗi của ta, không thể trách mọi người!

Đây là chap cuối của truyện, nếu như không kết thúc, ta thật không biết nên viết như thế nào, không biết định tương lai cho bọn họ thế nào!

Đã suy nghĩ phần tiếp theo, có thể sẽ viết thêm một truyện nữa, nếu như có thời gian, hay có hứng thì sẽ viết tiếp, dù sao kết thúc này cũng không thể tính là một kết thúc trọn vẹn, đúng không?

Dù sao cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

“Câm miệng, người không xứng để gọi tên bà ấy!”

Trầm Tích Thu nhặt cái hộp kia lên, ném mạnh vào tường.

“Người vì thứ này..... Mà đã giết chết mấy trăm mạng người ở Đường Môn, làm mẫu thân ta đau khổ, Mẫu thân.... Mẫu thân ta có chết nhưng vẫn không cho ta báo thù! Ta hận ta.... Ta hận sao trên người ta lại chảy dòng máu của tên ngụy quân tử như người chứ!

Sắc mặt gã xám xịt, môi run run, nói.

“Người..... Người nói cái gì?”

Lúc ấy gã chỉ mãi tìm kiếm bí tịch, ở mật thất này hơn một năm, không hay biết việc Tần Thu đã sinh con của mình và nàng, chỉ vì môn quy quá mức nghiêm khắc, cho nên không thể liên lạc được, đành phải phó thác cho một nông gia, ngày đêm nghĩ cách gặp lại lang quân, không ngờ, ngày gặp mặt hôm ấy, chính là vĩnh biệt.

Hứa Thu Thụy còn ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt đến chết lặng.

Thì ra là..... Thì ra..... Đứa nhỏ kia chính là con của mình!

Gã đột nhiên cười to, cả người co quắp không ngừng, hai mắt trợn trắng lùi về phía sau.

“Cha!!”

Hứa Thu Thụy hét to nhào tới.

“Đừng tới đây!”

Gã hét lên, Hứa Thu Thụy sững sờ đứng yên.

“Đừng tới đây, trên người ta..... Có độc.....”

Đột nhiên cả người chấn động, chỉ vào Trầm Tích Thu,

“Cái hộp kia..... Cái hộp..... Người.....! Người.....”

Hứa Thu Thụy xoay người, nhìn Trầm Tích Thu cũng ngả xuống.

“Trầm huynh!?”

“Thu Thụy..... Đừng tới đây..... Đừng đụng vào cái hộp đó... Có độc!”

Hứa Thu Thụy hoàn toàn mất đi năng lực ứng phó, hoàn toàn ngơ ngẩn.

Chàng quyết định đến gần Trầm Tích Thu, nhanh chóng điếm vào đại huyệt của y, thở dài.

“Ta đã trách lầm mẹ huynh rồi.....”

Trầm Tích Thu hừ một tiếng, xoay đầu

“Người tưởng người làm thế thì sẽ làm lương tâm mình thanh thản hơn sao?”

Gã không phản bác, cứ thế nói.

,

“Năm ấy, lúc mẹ con mang bí tịch đến tìm ta, bên cạnh còn dẫn theo một tiểu cô nương... Đó chính là con của Đường Môn...”

Năm ấy Tần Thu tìm được tàng thư, sau khi phá giải cơ quan bèn lấy bí tịch thoát ra ngoài, đúng lúc ấy gã hạ lệnh diệt toàn môn, Tần Thu vừa ra cửa thì nhìn thấy Đường Tập Yên lúc ấy còn rất nhỏ, do không thể xuống tay với cô bé nên bà dẫn cô theo, không ngờ Đường Tập Yên tuổi còn nhỏ nhưng tâm cơ lại quá sâu, nhìn bí tịch vốn của nhà mình thì biết ngay người trước mắt chính là hung thủ, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cô đã dùng thủy chủ tùy thân của mình đâm Tần Thu một nhát, vật của Đường Môn luôn luôn có độc, sau khi Đường Tập Yên đâm Tần Thu liền bỏ chạy, ban đầu gã định dùng nội công bức độc ra cho Tần Thu, không ngờ gần xong thì có tiếng người, bởi vì sợ người phát hiện ra mình lấy bí tịch nên gã bỏ Tần Thu ở lại mà chạy đi.

“Năm đó ta định dùng Hầu La Hương để cứu mẹ con... Thế nhưng...”

“Một quyển bí tịch mà quý báu đến thế sao? Quý báu đến mức người giết cả nhà người ta á?”

Ba người trong phòng hết hồn, nhìn hai người đang từ từ bước vào.

“Bạch..... Hộ vệ, Triển hộ vệ.....”

Đại não của Hứa Thu Thủy hoàn toàn chết lặng, nhìn mọi việc trước mắt, lại nghe được tất cả, chàng dù không muốn tin nhưng vẫn phải tin.

“Trầm Tích Thu, nếu người chỉ vì trả thù, nhiều cơ hội như thế, sao người chỉ đợi đến hôm nay?”

Bạch Ngọc Đường vòng qua người Hứa Thu Thủy, điểm huyết Trầm Tích Thu, Trầm Tích Thu không nói gì, nhìn Hứa Thu Thủy, Hứa Thu Thủy nhắm hai mắt lại.

“Thu Thủy.... Vô tội”

“Vốn định buông bỏ tất cả hận thù, cùng hẳn sống cả đời, ai ngờ... Cô ta đã trở lại...”

Hứa Thu Thủy nhắm hai mắt lại, nước mắt từ từ rơi xuống.

Triển Chiêu định tiến lên vận công bức độc cho gã, nhưng bị gã ngăn cản.

“Triển hộ vệ, bí tịch kia bị..... Cô ta lấy đi rồi.....”

Triển Chiêu cau mày,

“Thực ra cô ta có mục đích gì?”

Nếu vì báo thù thì đã báo rồi, Đường Tập Yên còn lấy quyển bí tịch kia làm gì chứ?

Gã hít sâu một hơi, nói.

“Ta không còn sống bao lâu nữa, đừng tốn công sức vì ta... Sau khi Đường Tập Yên chạy thoát đã tới Miêu Cương, vì lòng báo thù, cô ta đã bái Cổ Vương Miêu Cương làm sư.”

Triển Chiêu im lặng, nhận Cổ Vương Miêu Cương làm sư thật không dễ dàng gì, để luyện cổ cần phải dùng thân để thử cổ, nỗi thống khổ này không phải ai có thể chịu được. Đường Tập Yên chấp nhận như thế, chứng tỏ nỗi cừ hận của cô ta rất lớn.

“Để làm đồ đệ của Cổ Vương, phải chấp nhận bị Cổ Vương hạ cổ, đó là chuyện tất nhiên... Đường... Cô ta cũng bị hạ cổ, thấy Đường Tập Yên thông minh tuyệt đỉnh, tiến bộ thần tốc, Cổ Vương sợ rằng đó sẽ là mối họa lớn sau này nên có ý định diệt trừ cô ta, nhưng không ngờ... Từ năm năm trước Cổ Vương lại bị chính Đường Tập Yên hạ cổ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, thâm nghĩ Đường Tập Yên này thật không đơn giản, còn nhỏ tuổi như thế mà đã tiên đoán được mọi sự.

“Khi Cổ Vương chết, cổ trên người Đường Tập Yên không hề biến mất... Ngược lại không ngừng phát tán, mỗi ngày hành hạ cô ta.....”

“Cho nên cô ta mới cần Hầu La Hương?”

Đường Môn Hầu La Hương có thể giải bách độc, thậm chí có thể làm người chết cải tử hoàn sinh, người luyện võ có thể dùng để làm tăng công lực!

Triển Chiêu lắc đầu thở dài.

“Nhưng đó chỉ là truyền thuyết...”

“Có đôi khi, chỉ vì bảo vệ mạng sống, ngay cả truyền thuyết cũng đáng thử...”

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn hai người vừa bước vào, nói.

“Tại sao các người lại đến đây?”

Hứa Nhất Ninh nhún nhún vai.

“Dù sao đây cũng từng là nhà ta mà.”

Hứa Thu Thụy trợn to mắt, nói.

“Đại..... Đại ca?”

Hứa Nhất Ninh vỗ vai Hứa Thu Thụy, cười nói,

“Đa tạ đệ còn nhớ ta là đại ca.”

“Nhất Ninh.”

Người nam nhân đứng đằng sau hắn tiến lên, nháy mắt với hắn, sắc mặt của Hứa Nhất Ninh đột nhiên trầm xuống, nói với Bạch Ngọc Đường.

“Không thể ngờ rằng Hứa Hữu Yên mấy ngày nay căn bản không phải là Hứa Hữu Yên.”

Bạch Ngọc Đường chưa trả lời, Triển Chiêu bỗng nhiên nói,

“Nguy rồi!”

Hứa Nhất Ninh gật đầu,

“Nếu mấy người không đi là nguy thật đó!”

Triển Chiêu xông ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường nói với Hứa Nhất Ninh.

“Nơi này giao cho người, dẫn bọn họ về Khai Phong phủ.”

Đi tới cửa lại xoay người, nói

“Nhất Ninh, mượn nam nhân của người một chút.”

Hứa Nhất Ninh xoa xoa huyệt Thái dương, vô lực.

“Người có bản lĩnh thì dắt đi đi.”

Không ngờ Đường Tập Yên lại giả thành Hứa Hữu Yên.

Nghĩ đến việc cô đem bí tịch Đường Môn để giải cổ, nữ nhân này..... Nếu cô ta luyện được Hầu La Hương thì.....

Triển Chiêu không dám nghĩ tiếp, mau chóng theo hướng Tây Xuyên đuổi theo, Đường Tập Yên mới mất tích bốn ngày, không thể đi nhanh như thế!

“Miêu nhi!”

Triển Chiêu dừng lại, nhìn Bạch Ngọc Đường cười con tuấn mã thuần trắng đang đi tới.

Bạch Ngọc Đường đến trước mặt Triển Chiêu, khom người ôm eo anh nhấc lên ngựa, hai cánh tay vòng qua ngực của anh, hai chân thúc vào bụng ngựa.

“Giá –“

Tuấn mã tung bốn vó phi.

Mặt của Triển Chiêu hơi nóng lên, lúc Bạch Ngọc Đường kéo mình lên ngựa, trừ biết lúc ấy có bao nhiêu người thấy vậy...

“Triển đại nhân!”

Vương Triều Mã Hán phụng mệnh đến Hứa phủ, lại thấy Triển Bạch hai người sắp đi, Triển Chiêu hất dây cột tóc phía sau, lớn tiếng nói.

“Chuyển lời đến Bao đại nhân, vụ án khẩn cấp, Triển Chiêu đi sớm về sớm!”

Bạch Ngọc Đường không do dự phi ngựa

Đi sớm về sớm...

Hai tay vòng qua người Triển Chiêu siết thật chặt

Hy vọng lần này hết thấy đều thuận lợi.....

==== =====

Lời tác giả: Phần tiếp theo, nếu như còn viết tiếp sẽ là một câu truyện khác, nói chung không phải là Lam Điền

Hy vọng ta có hứng viết tiếp...

Lời editor: Cuối cùng cũng kết thúc, tuy rằng không hẳn là kết thúc, nhưng đó là do tác giả viết như vậy, chứ nhiệm vụ của bạn coi như xong hết rồi:v:v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-dien-nhat-noan-ngoc-sinh-yen>